

ЛИНДА ХАУЪРД ЛОВЕН СЕЗОН

Превод от английски: Димитрия Петрова, 2012

chitanka.info

Благословена съм, че имам толкова много приятели, без които никога нямаше да се справя. Не съм ги подредила в някакъв специален ред, но те са:

Кейт Колинс, редакторка, която така и не видях да се изпоти, дори когато всички останали около нея бяха изпаднали в паника; Робин Рю, агентка, приятелка и главен мой поддръжник; Бевърли Бийвър, чиято любов приюти всички ни; Линда Джоунс, с нейната непоколебимост, чудато чувство за хумор и добри съвети; Сабра Аджи, с нейния смях и неизчерпаем запас от правна информация; Лиз Клайн, която буквално правеше възможно функционирането ми; Мерилин Елроуд и непоклатимото ѝ като скала приятелство; сестра ми Джойс, която винаги е била рамо до рамо с мен още от детинство... Както казах, благословена съм. Катрин Коултър, Айрис Йохансен и Кей Хупър са незаменими в живота ми. И нека не забравяме клуб „Клъд“ — те знаят кои са.

Между другото, имаше истински клуб „Бъфало“, макар че единствената прилика с този от книгата, е името и фактът, че се сервираше алкохол. Истинският клуб „Бъфало“ изгоря до основи преди много години, но беше легендарен.

ПРОЛОГ

Кармела нервно сграбчи дръжката на платнената чанта, която съдържаше останалите ѝ дрехи, малко вода и пакетче с храна, което беше успяла да задели за пътуването на север, през границата. Орландо ѝ бе казал, че няма да могат да спрат за храна, вода или нещо друго, докато не стигнат до Лос Анджелис. Тя беше заключена в задната част на стар камион, който подскачаше и се люлееше и ако не успееше да се закрепи в ъгъла, като опъне гърба и краката си във V-образна поза, я подхвърляше от единия до другия край. Това правеше съня невъзможен, защото в момента, в който си позволише да се отпусне, се прекатурваше на грубия дървен под на камиона.

Кармела беше ужасена, но твърдо решена. Преди две години Енрике бе заминал, казвайки, че ще изпрати някой за нея. Вместо това се беше оженил за американка, така че никога да не бъде депортиран и тя се оказа с разрушени мечти и разбита гордост. Не бе останало нищо за нея в Мексико; ако Енрике можеше да се ожени за американка, тогава и тя можеше да го направи! И щеше да се омъжи за богаташ. Всички казваха, че е доста привлекателна. Когато се омъжеше за нейния богат *американо*, щеше да намери Енрике и да се отнесе пренебрежително към него, за да го накара да съжалява, че я е излъгал и предал.

Имаше големи мечти, но се чувстваше много малка, подмятана из задната част на камиона, докато минаваше по неравната земя. Дочу скърцащ метал, когато Орландо смени скоростите и леко възкликание от болка, когато едно от другите момичета се удари в стената на камиона. Имаше още три, всички млади като нея, всички желаещи нещо по-добро от това, което бяха оставили в Мексико. Не се бяха представили една на друга, не бяха говорили много. Бяха твърде замислени за опасността от това, което правеха, едновременно тъжни и развълнувани: тъжни, за онова, което оставяха зад себе си и развълнувани от изгледа за по-добър живот. Всичко щеше да е по-добро от нищо, а нищо, беше това, което имаше Кармела.

Тя помисли за майка си, която беше починала преди седем месеца, съсипана от живот на тежка работа и множество раждания.

— Никога не позволявай на Енрике да те докосва между краката — поучаваше я майка ѝ постоянно. — Не и преди да му станеш жена. Ако го направиш, тогава той няма да се ожени за теб. Ти ще бъдеш оставена с дете в корема, а той през това време ще си намери друго привлекателно момиче.

Ами, тя не беше позволила да Енрике да я докосва между краката, но той така или иначе си бе намерил друго момиче. Поне не беше зарязана с бебе.

Въпреки това тя беше разбрала какво има предвид майка ѝ: *Не бъди като мен*. Майка ѝ искаше Кармела да получи повече от живота си. Не желаше дъщеря ѝ да остарее преждевременно, вечно обременена с бебе в ръце и друго в утробата, и да умре, преди да навърши четиридесет.

Кармела беше на седемнадесет. Когато майка ѝ беше на тази възраст, вече бе родила за втори път. Енрике никога не разбра настойчивостта на Кармела да остане девствена. Той беше последователно ядосан и сърдит на нейния непоколебим отказ да му позволи да прави любов с нея. Може би жената, за която се беше оженил, му го бе позволила. Ако това е било всичко, което е искал, помисли си Кармела, тогава значи никога не я беше обичал истински. Прав му път! Тя нямаше да се хаби и да скърби цял живот за... за един глупак!

Опитваше се да поддържа духа си приповдигнат, като си повтаряше, че в Америка всичко ще бъде по-добре. Говореше се, че в Лос Анджелис има повече работа, отколкото хора, че всеки има кола и телевизор. Може би щеше да се появи във филм и да стане известна. Всички казваха, че е красива, така че може би имаше такава възможност. Обаче беше факт, че бе едва на седемнадесет, сама и изплашена.

Едно от другите момичета каза нещо и макар че гласът ѝ се чуваше заглушено от работещия двигател, в помещението се появи напрежение. В този момент Кармела осъзна, че останалите бяха също толкова изплашени, колкото и тя. Така че в края на краищата, не беше сама; останалите три момичета бяха точно като нея. Макар това да бе незначителна утеха, тя незабавно се почувства по-смела.

Като се закрепил от люшкането, докато возилото подскочило от един коловоз на друг, тя се запрепъва по неравния дървен под на ремаркетото на камиона и се приближи достатъчно, за да чуе какво казва момичето. Сега беше ден и през пукнатините се просмукваше достатъчно светлина, така че можеше да различи лицата на другите.

— Какво има? — попита тя.

Момичето впи дланите си в полата, с която беше облечена.

— Трябва да се облекча — каза тя, а гласът ѝ беше тих от срам.

— Всички трябва да го направим — каза Кармела със симпатия.

Собственият ѝ мехур беше пълен до болка. Тя се бе опитала да го игнорира възможно най-дълго, защото не желаше да направи онова, което знаеше, че евентуално ще бъдат принудени да сторят.

По лицето на момичето се стичаха сълзи.

— За мен е крайно необходимо.

Кармела се огледа наоколо, но останалите две изглеждаха също толкова безпомощни като плачещото момиче.

— Тогава ще направим каквото трябва — каза тя, защото изглежда бе единствената способна да вземе някакво решение. — Ще предназначим ъгъл... онзи там. — Кармела посочи към задния десен ъгъл. — Там има пукнатина, така че ще се оттича. Всяка ще се облекчи.

Момичето избърса лицето си.

— Ами другото?

— Надявам се, че ще спрем до тогава.

Сега, когато слънцето беше изгряло, жегата вътре в камиона щеше да се покачва постоянно. Беше лято; ако Орландо не спре и не им позволи да излязат, можеха да умрат от горещината. Той беше казал, че няма да спират докато не достигнат до крайната точка, така че със сигурност скоро щяха да са в Лос Анджелис. Беше платила на Орландо само половината от обичайната му такса; ако тя умреше, той нямаше да успее да си прибере остатъка. Обикновено всеки трябваше да плати пълна такса преди *койотът*^[1] да ги отведе през границата, но понеже тя беше привлекателна, Орландо каза, че ще направи изключение.

Другите момичета също бяха привлекателни, отбеляза тя. Може би беше направил изключение за всички.

Да се облекчат беше групово усилие, заради подскачането на камиона и Кармела го организира. Една след друга, като тя беше последна, всяка приклякаше в ъгъла, докато другите се крепяха около нея, за да я придържат. Накрая, чувствайки се изморени, но много по-добре, те седнаха на пода, за да си починат.

Внезапно, с едно последно подскачане, камионът започна да се движи спокойно. Кармела осъзна, че са на главен път. Магистрала! Със сигурност вече бяха близо до Лос Анджелис.

Но сутрешните часове отминаваха и жегата вътре в камиона ставаше задушаваща. Кармела се опита да диша нормално, но другите момичета се задъхваха, сякаш поемането на допълнително въздух щеше да ги охладя. След като този въздух беше горещ, не изглеждаше логично. Поне от начина, по който се потяха, изглежда скоро нямаше да имат отново нужда да се облекчават.

Тя изчака толкова дълго, колкото сили имаше, защото нямаше идея колко далеч трябва да отидат, но най-накрая собствената ѝ жажда стана непоносима и извади малката манерка с вода от платнената си чанта.

— Имам вода — каза тя. — Само малко, така че трябва да си я поделим по равно. — Кармела погледна твърдо всяка една от тях. — Ако изпиете повече от една глътка, преди да предадете манерката, ще ви плесна. И също така, само малка глътка.

Под свирепия ѝ тъмен поглед, всяко момиче почтително отпи малка глътка и подаде манерката нататък. Някак си, докато ги организираше да се облекчат, тя беше спечелила позицията на лидер и макар че не беше много висока, притежаваше силна воля, която всички забелязаха. Когато манерката стигна до нея, Кармела отпи своята малка глътка, след което отново я подаде по редицата. След като всяка беше отпила по два пъти, тя затвори манерката и я сложи обратно в чантата си.

— Знам, че не е кой знае колко — каза младото момиче, — но нямам много вода и трябва да я пестим.

Може би имаше достатъчно вода, за да отпие всяка от тях по още две глътки. Това не беше много, не и когато губеха повече, от постоянното потене. Но може би беше достатъчно, за да останат живи. „Защо другите момичета не се бяха сетили да вземат храна и вода?“, помисли си тя раздражено, но се насили да остави раздражението

настрана. Може би нямаха какво да вземат. Макар да бе бедна, имаше хора, които притежаваха дори по-малко от нея. Трябваше да е спокойна в мислите, както и в делата си.

Камионът започна да забавя скорост, разликата в звука на мотора сигнализира за промяната. Те се спогледаха една друга със светнали от надежда очи.

Камионът отби от магистралата и спря. Моторът не беше изгаснал, но те чуха хлопването на вратата, когато Орландо излезе. Кармела бързо грабна чантата си и стана. След като той беше казал, че няма да спират за нищо, докато не стигнат до Лос Анджелис, то тогава трябваше да са пристигнали. Макар че очакваше повече глъч; не можеше да чуе нищо друго, освен шума от двигателя.

После се чу звукът от скърцаща верига и ролетната врата на камиона беше вдигната, като пропусна заслепяващия блясък на слънчевата светлина и порив от въздух, който беше едновременно горещ и свеж. Орландо беше само черна сянка, силует срещу белия блясък. Като заслониха очите си, момичета се запрепъваха към задната част на камиона и слязоха непохватно.

Когато очите им се адаптираха към слънчевата светлина, Кармела се огледа наоколо, като очакваше... не знаеше какво точно очакваше, но поне голям град. Нямаше нищо, освен небе, слънце, шубраци и храсти, и куп сива песъчлива почва. Очите ѝ се разшириха и тя погледна въпросително Орландо.

— До тук ще ви возя — обяви той. — Камионът е твърде горещ, ще умрете. Приятелят ми ще ви откара до крайната цел. Неговият камион има климатик.

Климатик! В селцето на Кармела малко хора притежаваха коли, но никоя от тях нямаше климатик. Старият Васкес беше посочил с гордост към управлението на таблото на колата си, която веднъж беше успяла да изстуди въздух, но повече не проработи и Кармела в действително никога не беше усещала нещо такова. Макар че знаеше, че съществува. Щеше да се вози в камион с климатик! Старият Васкес щеше да завижда толкова много, ако знаеше.

Висок, мършав мъж, облечен в дънки и карирана риза се появи отстрани до камиона. Носеше четири чисти бутилки с вода, които раздаде на всяка от девойките, за да пият. Водата беше студена, а бутилките мокри от конденза. Жадните момичета преглъщаха водата,

докато той говореше на Орландо на английски, който никоя от тях не разбираше.

— Това е Мичъл — каза Орландо най-накрая. — Правете каквото ви казва. Той говори малко нашия език, достатъчно, за да разбирате какво иска да правите. Ако не се подчинявате, американските полицаи ще ви намерят и ще ви хвърлят в затвора и никога няма да излезете на свобода. Разбирате ли?

Те кимнаха сериозно. След това бяха набързо избутани към покритото товарно отделение на големия бял пикап на Мичъл. Там имаше два спални чувала, хвърлени върху пода и малък стол с дупка отгоре, който при по-внимателно вглеждане се оказва тоалетната. Нямаше място, за да стоят прави; трябваше или да седят, или да лежат, но след безсънната им нощ, не им пукаше. Студен въздух и музика, и двете невероятно успокояващи, се изливаха в задната част на пикапа през отворения прозорец на колата. След като разстлаха двата спални чувала, така че всички да могат да легнат долу, четирите момичета бързо заспаха.

Два дни по-късно Кармела си помисли, че не си е представяла Лос Анджелис да е толкова далеч. Беше уморена да се вози отзад, да не може да стане и да се разходи. Разтягането поддържаше мускулите ѝ подвижни, доколкото е възможно, но това, което наистина искаше, бе да се *разходи*. Винаги е била пъргаво момиче и това ограничение, макар и необходимо, беше вбесяващо.

Хранеха ги редовно и им даваха да пият вода. Обаче нямаха възможност да се измият и всички миришеха наистина лошо. От време на време Мичъл спираше в безлюден район и повдигаше задната врата на пикапа, позволявайки да навлезе въздух отвън, но освежаването никога не беше пълно и дълготрайно.

Като надничаше през задния прозорец на пикапа, Кармела наблюдаваше как празната пустиня се превръща в просторни пасища. След това, постепенно се появиха гористи области, последвани през последния ден от планини: тучни, зелени, хълмисти. Пасища, обсипани с говеда, хубави долини и тъмнозелени реки допълваха пейзажа. Въздухът беше плътен и влажен, наситен с уханието на хиляди различни видове дървета и цветя. И коли! Имаше повече коли, отколкото си бе мислила, че ще види в живота си. Минаха през град, който ѝ се видя огромен, но когато попита Мичъл дали това е Лос

Анджелис, той отговори, че не е, този се наричал Мемфис. Все още били далеч от Лос Анджелис.

Америка беше невероятно огромна, помисли си Кармела, за да пътуват от дни и все още да са далеч от Лос Анджелис!

Но късно вечерта на втория ден, най-накрая спряха. Когато Мичъл отвори товарното отделение и им позволи да слязат, те едва можеха да ходят от твърде дългото си обездвижване. Той беше паркирал пред дълга каравана. Кармела се огледа наоколо, търсейки нещо, което да загатва за град, но изглежда все още не бяха стигнали до такъв. Звездите блещукаха над тях, а нощта беше изпълнена с цвърченето на насекоми и птичи крясък. Той отключи вратата на караваната и ги поведе вътре. Четирите момичета ахнаха при вида на лукса, който се разкри пред тях. Имаше мебели, най-невероятната кухня с уреди, които нямаха идея как работят, и баня за каквато не бяха мечтали дори в сънищата си. Мичъл им нареди да се изкъпят и им даде свободни, леки рокли, които се обличаха през главата. Каза им, че дрехите вече са техни.

Момичетата бяха удивени от тази добрина и развълнувани от новите си дрехи. Кармела поглади с ръка гладкия и лек плат. Роклята ѝ беше бяла с малки червени цветя, разпръснати по нея и тя си помисли, че е красива.

Изкъпаха се с вода, която пръскаше от стената, използваха сапун, който ухаеше на парфюм. Имаше и специален сапун за косите им, течен, който се разпенваше в планина от пяна. И четки за зъбите им! Кармела се изкъпа последна, защото другите момичета изглеждаха на края на силите си, но когато излезе от банята, бе по-чиста отколкото някога в живота си. Беше толкова очарована от изобилието на сапуна, че се изкъпа и изми косата си два пъти. Топлата вода бе спряла да се излива от душа — вече течеше само студена — но не я беше грижа. Толкова беше хубаво да се чувства отново чиста.

Беше боса и нямаше бельо, което да облече, защото всичко беше мръсно, но надяна новата си рокля и зави мократа си коса на кок в основата на врата си. Когато погледна в огледалото, видя привлекателно момиче с гладка, смугла кожа, сияещи тъмни очи и плътни червени устни, много по-различно от раздърпаното създание, което гледаше към нея преди.

Останалите момичета вече спяха в спалнята, сгушени под завивките. Въздухът беше студен и кожата на ръцете ѝ настръхна. Тя отиде във всекидневната, за да каже на Мичъл лека нощ и да му благодари за всичко, което беше направил за тях. Телевизорът беше включен и той наблюдаваше американски бейзбол. Погледна нагоре и се усмихна насреща ѝ, а след това посочи две чаши пълни с лед и тъмна течност на масата до него.

— Приготвих ти нещо за пиене — каза той, или поне тя реши, че е казал това, защото испанският му не беше много добър. Той вдигна собствената си чаша и отпи от нея. — Кока-кола.

Ах, това го разбра! Тя взе чашата, която той беше посочил и изпи студената, сладка, парлива кола. Хареса ѝ начинът, по който се плъзна по гърлото ѝ. Мичъл ѝ направи знак да седне и тя го стори, но на другия край на дивана, както майка ѝ я беше научила. Беше много уморена, но можеше да поседи до него за няколко минути, за да бъде учтива, а в интерес на истината му беше благодарна. Той бе добър мъж, помисли си тя и имаше мили, малко тъжни кафяви очи.

Мичъл ѝ даде да хапне някакви солени ядки и младото момиче се изненада да установи, че искаше точно това, сякаш тялото ѝ имаше нужда да замени солта, която беше изгубила през първата част от пътуването. След което се нуждаеше от още една кока-кола и той стана, за да ѝ донесе. Беше странно да има мъж, който да ѝ носи разни неща, но вероятно такива бяха нещата в Америка. Може би мъжете прислужваха на жените. Ако беше така, можеше само да съжалява, че не бе дошла по-рано!

Умората ѝ нарасна. Тя се прозина, след което му се извини, но той само се засмя и каза, че всичко е наред. Момичето не можеше да си държи очите отворени, нито главата изправена. Няколко пъти главата ѝ клюмваше напред и тя се опита да я вдигне, но мускулите на врата ѝ сякаш вече не работеха и вместо да я повдигне, почувства, че цялото ѝ тяло се свлича настрани. Мичъл ѝ помогна да легне, постави главата ѝ на възглавницата и протегна краката ѝ. Той продължаваше да докосва краката ѝ, неясно си помисли тя и се опита да му каже да спре, но езикът ѝ не искаше да оформи думите. А той я докосваше между краката, където никога не беше позволявала на някого го прави.

Не, помисли си младото момиче.

Но след миг настъпи тъмнина и тя повече не бе способна да мисли.

[1] Разговорен мексикано-испански израз, който се използва за човек, транспортиращ нелегално хора през границата между Мексико и САЩ. — Б.пр. ↑

1

— Дейзи! Закуската е готова!

Гласът на майка ѝ се понесе нагоре по стълбището, със същата интонация като от времето, когато Дейзи беше в първи клас и трябваше да бъде подлъгана, за да се измъкне от леглото.

Вместо да стане, Дейзи Ан Майнър продължи да лежи в леглото, заслушана в звука от дъжда, който равномерно потропваше по покрива и капеше от стряхата. Беше утрото на тридесет и четвъртият ѝ рожден ден и не ѝ се искаше да става. Бе я обхванало сиво настроение, мрачно колкото дъжда. Ставаше на тридесет и четири години и нямаше нищо в този особен ден, който беше чакала с нетърпение.

Дъждът не беше дори гръмотевична буря, на която да се наслаждава, с цялата драма и звукови ефекти. Не, беше просто дъжд, равномерен и мизерен. Мрачният ден беше отражение на настроението ѝ. Докато лежеше в леглото и наблюдаваше дъждовните капки да се спускат по прозореца на спалнята ѝ, неизбежната действителност на рождения ѝ ден се стовари върху нея като мокър парцал, тежък и студен. През целия си живот се беше държала добре и до къде я беше довело това? До никъде.

Трябваше да се изправи пред фактите, а те не бяха приятни.

Тя беше на тридесет и четири, никога не се бе омъжвала, дори не се бе сгодявала. Никога не бе имала страстна любовна афера... или дори хладна такава. Краткотрайният флирт в колежа, който се бе случил главно защото всички го правеха, а тя не искаше да е странна, дори не можеше да се определи като връзка. Живееше с майка си и леля си, и двете вдовици. Последната ѝ среща беше на 13-ти септември 1993, с племенника на най-добрата приятелка на леля Джоела — Уоли, защото *той* не бе имал такава поне от 1988. Каква страстна среща беше *това*: отчаяният излезе от съжаление с жалката. За нейно огромно облекчение, той дори не се беше опитал да я целуне. Това беше най-скупчната вечер в живота ѝ.

Скучна. Думата я удари с неочаквана сила. Ако някой трябваше да избере една дума, за да я опише, имаше тревожното чувство, че знае коя щеше да е тя. Дрехите ѝ бяха непретенциозни... и скучни. Косата ѝ беше скучна, лицето ѝ беше скучно, целият ѝ живот беше скучен. Тя беше на тридесет и четири, от малък град, едва целувана стара мома библиотекарка и по всичко личеше, че със същия успех можеше да е осемдесет и четири годишна.

Дейзи премести погледа си от прозореца към тавана, прекалено депресирана, за да стане и да слезе на долния етаж, където майка ѝ и леля ѝ Джоела щяха да ѝ пожелаят честит рожден ден, а тя насила да се усмихва и преструва, че ѝ е приятно. Знаеше, че трябва да слезе; бе на работа от девет. Просто не можеше да се накара да го направи. Още не.

Миналата нощ, както правеше всяка вечер, тя извади дрехите, които щеше да облече на следващия ден. Не трябваше да поглежда към стола, за да си представи тъмносинята пола, която се спускаше на няколко сантиметра под коленете ѝ, едновременно твърде дълга и твърде къса, за да е модна или задоволителна, нито бялата блуза с къс ръкав. Ако се бе опитала, трудно би могла да избере по-безинтересен тоалет, но не се и налагаше да пробва, защото гардеробът ѝ бе пълен с такива дрехи.

Внезапно се почувства унижена от собствената си липса на стил. Една жена трябваше поне на рождения си ден да изглежда малко по-ярка отколкото обикновено, нали? Но в такъв случай трябваше да отиде на пазар, защото думата *ярко* не можеше да се приложи към нищо в целия ѝ гардероб. Не можеше дори да положи допълнителни грижи за грима си, защото единственият, който притежаваше, бе самотна тубичка червило в почти невидим оттенък, наречен „Руменина“. През повечето време не си правеше труда да го слага. И защо да го прави? Жена, която нямаше нужда да си бръсне краката, със сигурност нямаше нужда и от червило. Как, за бога, се беше оставила да попадне в това затруднено положение?

Тя седна намръщено в леглото и се загледа през малката стая право в огледалото върху гардероба. Нейната скучна, права като дъска, кестенява коса беше увиснала пред лицето ѝ и тя я бутна назад, така че да има ясна гледка към загубенячката в огледалото.

Не хареса това, което видя. Изглеждаше като буца, седнала там, обвита в крепонена пижама, която беше твърде голяма за нея. Беше подарък от майка ѝ за Коледа и ако я бе сменила, щеше да нарани чувствата ѝ. Като погледнеше назад, чувствата на Дейзи бяха наранени, защото бе от типа жени, на които всеки можеше да даде крепонена пижама. Крепон, за бога! Това, че бе от този тип жени, говореше много. *Без секси нощници от Виктория Сикретс за нея, сър. Просто ѝ дайте крепона.*

Защо не? Косата ѝ беше скучна, лицето ѝ беше скучно, *тя* беше скучна.

Неизбежните факти сочеха, че *тя* беше скучна, на тридесет и четири и биологичният ѝ часовник тиктакаше. Не, не просто *тиктакаше*, отброяваше последни секунди като космическа совалка, която ще изстрелват: *десет... девет... осем...*

Беше в голяма беда.

Всичко, което някога бе искала от живота, беше... живот. Нормален, традиционен живот. Искаше съпруг, бебе, собствена къща. Секс. Горещ, потен, сумтящ секс, с въргалящи се голи тела посред бял ден. Искаше гърдите ѝ да са добри за някого, освен да поддържат производителите на сутиени. Имаше хубави гърди, помисли си *тя*: стегнати, изправени, хубави, с чашка „С“ и *тя* беше единствената, която го знаеше, защото никой никога не ги беше виждал, за да ги оцени. Това беше тъжно.

А още по-тъжно беше, че нямаше да получи нито едно от нещата, които искаше. Не беше много вероятно обикновените, безинтересни, скучни стари моми библиотекарки да получат възхищение и оценка за гърдите си. Просто щеше да става по-стара и по-обикновена и още по-скучна; гърдите ѝ щяха да провиснат, и евентуално щеше да *умре* без някога да възседне гол мъж посред бял ден — освен ако не се случеше нещо драстично... нещо като чудо.

Дейзи се плъсна обратно на възглавницата си и отново загледа тавана. Чудо? Със същия успех можеше да се надява да я удари светкавица.

Тя изчака, но нямаше бум, нямаше заслепяващ блясък светлина. Очевидно нямаше да дойде помощ от горе. Стомахът ѝ се присви от отчаяние. Добре, тогава зависеше от нея. Все пак, бог помагаше на тези, които си помагаша сами. *Тя* трябваше да си помогне сама. Но *как?*

Отчаянието породя вдъхновение, което дойде под формата на откровение.

Трябваше да спре да бъде добро момиче.

Стомахът ѝ се присви, а сърцето ѝ заби лудо и тя започна да диша бързо. Бог едва ли имаше точно *тази* идея в ума си, когато Той/Тя/То реши да ѝ позволи да го направи сама. Не само че беше много не възвишена идея, но... тя не знаеше как. Беше добро момиче през целия си живот, правилата и поученията бяха издълбани в ДНК-то ѝ. Да спре да бъде добро момиче? Идеята беше луда. Логиката повеляваше, че ако не е вече добро момиче, трябваше да стане лошо, а тя просто не го умееше. Лошите момичета пушеха, пиеха, танцуваха в барове и спяха с този и онзи. Тя може би щеше да се справи с танцуването — някак си ѝ харесваше идеята — но пушенето беше изключено, не ѝ харесваше вкусът на алкохола, а колкото до спането с когото ѝ падне... Нямаше начин. Това щеше да бъде огромна глупост.

„Но... но лошите момичета получаваха всички мъже!“, изхленчи нейното подсъзнание, подтикнато от вътрешния ѝ тиктакащ часовник.

— Не всички — каза тя на глас.

Дейзи познаваше изобилие от добри момичета, които бяха успели да се омъжат и да имат деца: всичките ѝ приятелки, в действителност, плюс по-малката ѝ сестра, Бет. Можеше да бъде направено. За нещастие, изглежда на първо място те бяха успели да вземат всички мъже, които си падат по добри момичета.

Така че какво оставаше?

Мъже, които си падат по лоши момичета.

Присвиването в стомаха ѝ определено се превърна в гадене. Наистина ли *искаше* мъж, който харесва лоши момичета?

„Да!“ извикаха хормоните ѝ, забравили за здравия разум. Имаха биологична необходимост и нищо останало нямаше значение.

Тя обаче беше разумна жена. Определено не искаше мъж, който прекарва повече време по барове и долнопробни кръчми, отколкото на работа или вкъщи. Не искаше мъж, който да спи с всяка крайпътна курва, която се изпречи пред очите му.

Но мъж с опит... това вече беше различно. Имаше нещо в опитния мъж, в погледа и увереността в походката му, и мисълта да има такъв мъж изцяло за себе си, я караше да настръхва. Би могъл да

бъде обикновен мъж с обикновен живот, но все пак можеше да има онзи леко порочен блясък в очите си, нали?

Да, разбира се, че можеше. Това беше точно типът мъж, който искаше и отказваше да повярва, че там навън няма някой за нея.

Дейзи още веднъж стана, за да погледне жената в огледалото. Ако искаше някога да получи това, което желае, трябваше да действа. И да направи нещо, защото времето минаваше бързо.

Добре, да бъде лошо момиче отпаднаше.

Ами ако *даваше вид* на лошо момиче? Или поне на купонджийка? Да, това звучеше по-добре: купонджийка. Някоя, която се смее и се забавлява, която флиртува и танцува, и носи къси поли... Тя можеше да се справи с това. Може би.

Голямо може би.

— Дейзи! — припя майка ѝ още веднъж и звукът проехтя нагоре по стълбите. Този път гласът ѝ беше дяволит, с тон, който казваше, че знае нещо, което Дейзи не знае, сякаш имаше изобщо някакъв начин да забрави собствения си рожден ден. — Ще закъснееш!

Дейзи не беше закъснявала за работа никога в живота си. Тя въздъхна. Нормален човек с нормален живот, щеше да закъснява поне веднъж в годината, нали? Чистото ѝ досие в библиотеката беше още един показател за това колко е отчаяна.

— Станах! — извика тя, което не беше точно лъжа. *Поне седеше*, дори да не беше извън леглото.

Буцата в огледалото привлече погледа ѝ и тя я погледна.

— Никога отново няма да сложа крепон — закле се тя.

Добре, това не беше толкова драматично като тържественото обещание на Скарлет О'Хара никога да не гладува отново, но имаше предвид точно същото.

Как можеше някой да бъде лошо момиче — не, *купонджийка*, разликата беше важна — чудеше се тя, докато събличаше омразната крепонена пижама, смачка я и след което предизвикателно я набути в кошчето за отпадъци. Поколеба се за момент — какво щеше да облече за спане тази нощ? — но се насили да остави пижамата в боклука. Докато мислеше за другите си пижами — крепонени за лятото и бархетни за зимата — ѝ хрумна безумната идея да спи гола вечерта. Лека тръпка мина през нея. Това беше нещо, което една купонджийка щеше да направи, нали? И нямаше нищо *грешно* да се спи гол. Не беше

чувала никога преподобният Бриджис да казва какво да се облича или не в леглото.

Не се налагаше си взема душ, защото беше от хората, които се къпеха вечер. Светът, помисли си тя, беше разделен на две групи: такива, които се къпят вечер и такива, които го правят сутрин. Представителите на последната група вероятно се гордееха с това, че започват деня свежи и блестящо чисти. Тя, от друга страна, не харесваше идеята да се плъзне между чаршафите мръсна от натрупаните през деня прах, микроби и мъртви клетки кожа. Единственото решение на това беше да сменя чаршафите всеки ден и дори да беше сигурна, че има достатъчно вманиачени хора, които да правят точно това, тя не беше от тях. Да сменя чаршафите веднъж в седмицата я устройваше, което означаваше, че трябва да е чиста, когато си ляга. Освен това, да се къпе вечер ѝ спестяваше време сутринта.

Сякаш някога е бързала за някъде, мрачно си помисли тя.

Вгледа се в огледалото в банята, и то потвърди това, което беше видяла в огледалото на гардероба. Косата ѝ беше скучна и безформена, без блясък. Беше здрава, но увиснала, без никакъв обем. Тя издърпа дълъг кичур пред очите си, за да го разгледа. Цветът не беше златистокафяв или червено-кафяв, или дори наситено шоколадовокафяво. Беше просто кафяво, като кал. Може би имаше нещо, което можеше да сложи върху нея, за да ѝ придаде малко жизненост и сексапил. Бог знаеше, че има безброй много шишета, туби и спрейове в секцията за здраве и красота в „Уол Март“, който се намираще на магистралата, но това беше на петдесет мили оттук и тя обикновено вземаше само бутилка шампоан от кварталния магазин. Така или иначе нямаше идея какво *правят* тези безброй много шишета и туби.

Но можеше да научи, нали? Тя беше библиотекарка, за бога. Беше шампион в проучването. Тайните на земята бяха като отворени книги за тези, които знаеха къде и как да копаят. Колко сложни можеха да са продуктите за коса?

Добре. Косата беше номер едно в списъка ѝ с подобрения. Дейзи се върна обратно в спалнята си и взе тефтер и химикалка от дамската си чанта. Написа номер едно в горния край на страницата и до него добави: *коса*. Отдолу бързо надраска *грим*, а под него *дрехи*.

Ето, помисли си тя със задоволство. Сега имаше подробен план за това как се става купонджийка.

Тя се върна в банята, бързо изми лицето си и после направи нещо, което почти никога не правеше. Отвори бурканчето с масло Олай^[1], което ѝ беше подарила леля Джоела за миналогодишния ѝ рожден ден, и намаза лицето си. Може би не правеше кой знае какво, но чувството беше приятно, помисли си тя. Когато приключи, реши, че лицето ѝ изглежда по-гладко и малко по-сияйно. Разбира се, всичко намазано с нещо би изглеждало по-гладко, а цялото това триене беше зачервило кожата ѝ, но човек трябваше да се започне отнякъде.

А сега какво?

Нищо. Нямаше какво друго на направи, нямаше други мазила, нищо от загадъчните и секси малки кутийки сенки или черни моливи, с които другите жени очертаваха очите си и потъмняваха клепачите си. Можеше да си сложи червило, но защо да си прави труда? То беше на практика същия тон като устните ѝ. Единственият начин, по който тя можеше да различи, че има такова, бе да си оближе устните и да го пробва. Имаше лек вкус на дъвка, както онова, което имаше в основното училище...

— О, боже! — измърмори високо Дейзи.

Не беше променяла цвета на червилото си от основното училище!

— Ти си покъртителна — каза тя на отражението си и този път тонът ѝ беше ядосан. Козметичните промени нямаше да са достатъчни.

Трябваше да направи нещо драстично.

Две весело опаковани кутии стояха на кухненската маса, когато Дейзи слезе на долния етаж. Майка ѝ беше направила любимата ѝ закуска: орехови палачинки. А до чинията ѝ я чакаше чаша кафе, от която леко се вдигаше пара, което означаваше, че майка ѝ се беше слушвала за стъпките ѝ, преди да налее кафето. Сълзи опариха очите ѝ, когато погледна към майка си и леля си. Те бяха наистина най-милите хора в света и тя ги обичаше много.

— Честит рожден ден! — изчуруликаха двете, лъчезарно усмихнати към нея.

— Благодаря — каза тя и успя да се усмихне.

Подтиквана от тях, Дейзи седна на обичайното си място и бързо отвори кутиите. Моля те, Господи, без повече крепон, безмълвно се замоли тя, докато отгръщаше бялата хартия от подаръка на майка си. Почти я беше страх да погледне, страхуваше се, че няма да успее да прикрие изражението си, ако в кутията има крепон... или бархет. Бархетът беше почти толкова лош.

Там имаше... добре, не беше крепон. Тя въздъхна леко от облекчение. Дейзи извади дрехата от кутията и я задържа.

— Това е халат — каза майка ѝ, сякаш тя не можеше да види какво е.

— Аз... толкова е хубав — каза Дейзи и очите ѝ отново се насълзиха, защото наистина беше хубав... е, поне по-хубав, отколкото очакваше. Беше просто памук, но в приятен оттенък на розовото и с ивица дантела около яката и ръкавите.

— Помислих си, че имаш нужда от нещо хубаво — каза майка ѝ, свивайки ръце.

— Ето — каза леля ѝ Джоела и побутна другата кутия към Дейзи. — Побързай или палачинките ти ще изстинат.

— Благодаря, мамо — каза Дейзи, докато послушно отваряше другата кутия и надничаше в съдържанието. Тук също нямаше крепон. Тя докосна плата, прокарайки леко връхчетата на пръстите си по студената, лъскава повърхност.

— Истинска коприна — каза гордо леля ѝ Джоела, когато Дейзи извади целия дамски комбинезон. — Също като онзи, който видях да носи Мерилин Монро в един филм.

Комбинезонът изглеждаше като от 40-те години на миналия век, едновременно съдържан и секси, от типа неща, които една дръзка млада жена би облякла като рокля за купон в днешно време. В ума на Дейзи се появи видение, в което тя седеше пред огледалото и четкаше косата си, облечена само в елегантния комбинезон. Иззад нея се приближи висок мъж и сложи ръце на раменете ѝ. Тя отпусна глава назад и му се усмихна, а той бавно плъзна ръка под коприната, докосвайки гърдите ѝ докато се навеждаше да я целуне...

— Е, какво мислиш? — попита леля ѝ Джоела, изтръгвайки Дейзи от фантазиите ѝ.

— Красив е — каза Дейзи и една от сълзите, които се опитваше да съдържа, се плъзна надолу по блузата ѝ. — Вие двете сте толкова

мили...

— Не чак *толкова* — прекъсна я леля й Джоела и се намръщи, когато видя сълзата. — Защо плачеш?

— Нещо не е наред ли? — попита майка й, протягайки се да докосне ръката й.

Дейзи пое дълбоко дъх.

— Не точно. Просто... имах прозрение.

Леля й Джо, която беше доста рязка, я стрелна с присвити очи.

— Леле, обзалагам се, че това боли.

— Джо! — Майката на Дейзи погледна сестра си предупредително и след това взе ръцете на дъщеря си в своите. — Кажни ни какво не е наред, миличка.

Дейзи пое дълбока глътка въздух, едновременно за кураж и за да потисне сълзите си.

— Искам да се омъжа.

Двете сестри запремигнаха и се спогледаха една друга, след което обърнаха погледите си отново към нея.

— Ами, това е чудесно — каза майка й. — За кого?

— Това е проблемът — каза Дейзи. — Никой не иска да се ожени за мен. — След тези думи дълбокото поемане на въздух спря да върши работа и тя трябваше да зарови лице в дланите си, за да скрие буйния поток от сълзи, който обля бузите й.

Последва кратко мълчание и младата жена знаеше, че отново се споглеждат, комуникирайки с мисловна връзка, каквато всички сестри имаха.

Майка й прочисти гърлото си.

— Не съм много сигурна, че разбрах. Има ли някой специален, когото имаш предвид?

Майка й беше добър човек, учителка по английски език до мозъка на костите си. Тя беше единствената от всичките й познати, която действително използваше „когото“... е, като изключеше себе си. Крушата не пада далеч от дървото. Дори когато майка й беше разстроена, начинът й на изразяване оставаше точен.

Дейзи поклати глава и избърса сълзите си, за да може да ги погледне отново.

— Не, не страдам от несподелена любов. Но искам да се омъжа и да имам деца, преди да стана прекалено стара, а единственият начин

това да стане, е, като направя някои значителни промени.

— Какви точно? — предпазливо попита леля й Джо.

— Погледнете ме! — Дейзи се посочи от главата до петите. — Аз съм скучна и безинтересна. Кой ще ме погледне втори път? Дори горкият Уоли Харндън не беше заинтересован. Трябва да променя нещо съществено по мен.

Тя пое дълбоко дъх.

— Трябва да се издокарам и да накарам мъжете да ме заглеждат. Да започна да ходя по места, където е вероятно да срещна необвързан мъж, места като нощни клубове и дискотеки. — Тя спря да говори, очаквайки възражения, но срещна само мълчание. Дейзи отново пое дълбоко дъх и избъбри най-важното: — Трябва да си намеря собствено жилище. — И след това зачака.

Двете жени си размениха по още един сестрински поглед. Моментът се проточи и нервите на Дейзи се опънаха до край. Какво щеше да прави, ако започнеха да протестираат упорито? Можеше ли да им се опъне? Проблемът беше, че ги обичаше и искаше да са щастливи. Не желаше да ги разстройва или да ги кара да се срамуват от нея.

И двете се обърнаха към младата жена с еднакво широки усмивки на лицата.

— Време беше — каза леля й Джо.

— Ние ще помогнем — допълни сияещо майка й.

[1] Американска козметична линия за грижа за кожата. — Б.пр. ↑

2

Дейзи шофираше за работа на автопилот. За щастие, имаше един-единствен светофар и никакви знаци стоп, за които да се притеснява: едно от предимствата на живота в малкия град. Тя живееше само на пет пресечки от библиотеката и когато времето беше хубаво, често ходеше пеша до работа, за да опазва природната среда, но дъждът все още беше проливен, а и освен това през лятото жегата винаги надвиваше съвестта ѝ.

Умът ѝ щеше да се пръсне от планове и преди да постави чантата си върху долното чекмедже на бюрото, тя взе лист хартия, върху който да запише нещата, с които трябваше да се заеме, за да ги проучи отново. Майка ѝ и леля ѝ Джо бяха бърбрили развълнувано, добавяйки техни собствени идеи и след внимателно обмисляне всички се бяха съгласили, че тя трябва първо да се погрижи за скъпите неща. Дейзи имаше добър баланс в спестовната си сметка, дължащ се на живота с майка ѝ и леля ѝ Джо и на това, че споделяше сметките с тях, не че продуктите от кварталния магазин или практичните стоки струваха кой знае колко, а и старата къща отдавна беше изплатена. Колата ѝ беше осемгодишен форд, който бе успяла да изплати в рамките на три години, така че нямаше вноски за последните пет. Заплатата на библиотекарка в малък град не беше голяма, дори предвид това, че е директор на библиотеката, което беше превъзнесена титла, без никаква стойност, след като офисът на кмета имаше властта да наема и уволнява; тя трябваше да избира кои книги да се закупят с бюджет, който беше далеч от впечатляващ и това бе всичко. Но когато слагаш поне половината, а понякога и повече, от дори невнушителна заплата в спестовен влог всяка година, сумата се натрупва. Дори беше започнала да инвестира в стоковия пазар, след внимателно изучаване на избраните от нея компании в интернет и ако трябваше да бъде честна, се справяше доста добре. Не че Уорън Бъфет имаше никаква причина за ревност, но тя беше горда със спестяванията си.

В крайна сметка Дейзи лесно можеше да си позволи собствено жилище. Обаче нямаше много свободни квартири под наем в Хилсбъро, Алабама. Винаги можеше да се премести в един от поголемите градове, Скотсбъро или Форт Пейн, но искаше да остане наблизко. Сестра ѝ вече се беше преместила в Хънтсвил и макар че в действителност не беше чак толкова далеч, само на около час път с кола, не беше същото като да живее тук. Освен това, Темпъл Нолан, кметът на града, имаше истинска мания да наема само граждани на Хилсбъро за общинска работа — политика, която Дейзи одобряваше. Щеше да ѝ е трудно да го помоли да направи изключение в нейния случай. Само трябваше да си намери място в Хилсбъро, където да живее.

Хилсбъро имаше малък седмичен вестник, който излизаше всеки петък, но последният брой беше все още на бюрото ѝ. Тя го разгърна на раздела с рекламите — една страница — и бързо хвърли поглед на колоната надолу. Забеляза, че някой е намерил пъстра котка на Вайн стрийт и мисис Уашбърн търси помощник на свекър ѝ, който беше на деветдесет и осем години и обичаше да сваля дрехите си по всяко време, както и когато наоколо имаше хора. Наеми, наеми... Тя намери малкия раздел и бързо го прегледа. Имаше осем обяви — повече отколкото очакваше.

Единият адрес ѝ беше познат и тя отхвърли обявата незабавно — беше стая на горния етаж в къщата на Бюла Уилсън, а всеки в града знаеше, че Бюла нахлуваше в личното пространство на наемателите си, когато си пожелаеше, претърсваше стаите, сякаш беше нарко-куче, надушило тонове кокаин и после клюкарстваше с приятелките си за това, което беше намерила. Точно така целият град бе научил, че мис Мейвис Диксън има кутия пълна с ранните броеве на списание „Плейгърл“. Но мис Мейвис беше толкова омразна и въобще антипатична, че всички се бяха съгласили, че плакатите са единственият начин тя някога да бъде в близост до мъжки гениталии.

Нямаше начин Дейзи да отиде да живее в къщата на Бюла Уилсън.

Оставаха седем възможности.

— Вайн стрийт — измърмори тя, докато четеше следващата обява.

Това вероятно беше малкият апартамент на Симънс, разположен върху отдалечения гараж. Хмм, този вариант нямаше да е никак лош. Наемът щеше да е *много* приемлив, кварталът беше добър и тя щеше да има лично пространство, защото Едит Симънс беше вдовица, която имаше артрит на коленете и трудно би могла да изкачи стълбите, за да слухти. Всички знаеха, че е наела някой да ѝ чисти къщата, защото не можеше да се справя с всичко прегърбена.

Дейзи загради обявата, след което бързо прочете и останалите. Имаше два празни апартамента във Форест Хил след магистралата, но наемът беше голям и бяха грозни. Имаше вероятност да ги погледне, само ако мисис Симънс вече беше дала апартамента над гаража. Имаше и къща на Ласитър Авеню, но адресът не ѝ беше познат. Завъртя стола си, за да намери Ласитър Авеню в картата на града и незабавно махна обявата от възможностите, защото адресът беше в бандитската част. Не знаеше точно колко бандитска е, но ѝ се струваше, че Хилсбъро имаше своя дял от криминални прояви.

Останалите три обяви бяха също нежелателни. Едната страна на къща-близнак беше свободна, но наемателите редовно се меняха, защото пропадналото семейство Ферис живееше от другата страна и никой не можеше да издържи на виковете и ругатните за дълго. Следващата къща беше прекалено далеч, почти във Форт Пейн. Последната обява беше за подвижен дом, който също се намираще в лошата част на града.

Бързо набра номера на мисис Симънс, като се надяваше апартаментът да е още свободен, след като вестникът беше от преди четири дни.

Телефонът звънеше и звънеше, но на мисис Симънс ѝ отнемаше време, за да стигне до някъде, така че Дейзи беше търпелива. Веднъж Варни, синът ѝ, беше дал на майка си безжичен телефон, за да може тя да го носи със себе си, без да ѝ се налага да се придвижва, за да отговори, но тя беше свикнала по нейния си начин и смяташе за неудобство да го носи по цял ден със себе си, така че случайно го изтървала в тоалетната и всичко бе приключило. Мисис Симънс бе започнала отново да използва стационарния си телефон, а Варни мъдро реши да не купува друг безжичен, който да бъде удавен.

— Ало? — Гласът на мисис Симънс беше също толкова скърцащ, колкото и коленете ѝ.

— Здравейте, мисис Симънс. Дейзи Майнър е. Как сте днес?

— Добре, мила. От този дъжд ме болят ставите, но се нуждаем от него, така че предполагам не трябва да се оплаквам. Как са майка ти и леля ти Джоела?

— Те също са добре. Консервират домати и бамя от градината.

— Аз вече не консервирам — изскърца мисис Симънс. — Миналата година Тами (Тами беше жената на Варни) ми донесе малко круши и направихме сладко от тях, но вече не се опитвам да поддържам градината. Старите ми колене не са за това.

— Може да помислите за операция за смяна на коленните стави — предложи Дейзи. Почувства се задължена да опита, макар да знаеше, че Варни и Тами правеха същото предложение от години, без никаква полза.

— Ами, Мъртис Бейнбридж си направи и казва, че никога няма да мине през това отново. Има само проблеми.

Мъртис Бейнбридж беше хипохондричка и освен това обичаше да се оплаква. Ако някой ѝ дадеше кола, щеше да се оплаква, че трябва да купува бензин за нея. Дейзи се въздържа да отбележи това, защото Мъртис беше една от най-добрите приятелки на мисис Симънс.

— Всеки е различен — каза дипломатично тя. — Вие сте много по-жилава от Мъртис, така че може да имате по-добри резултати. — Мисис Симънс обичаше да ѝ се казва колко е силна, че да е в състояние да издържи такава болка.

— Добре, ще си помисля по въпроса.

Тя нямаше да направи нищо такова, но Дейзи изпълни обществените изисквания за добро възпитание и затова мина направо към целта на обаждането си.

— Причината да ви се обадя, е апартаментът над гаража ви. Дадохте ли го под наем вече?

— Не още, мила. Познаваш ли някой, който може да се интересува?

— Аз се интересувам. Ще е удобно ли да дойда по обяд, да го погледна?

— Ами, предполагам. Нека да поговоря с майка ти. Ще ти се обадя веднага. На работа си, нали?

Дейзи примигна. Нима току-що беше чула това, което си мислеше?

— Извинете? — учтиво каза тя. — Защо трябва да говорите с майка ми?

— За да се уверя, че е съгласна, разбира се. Не мога да ти дам под наем апартамента ми без нейното позволение.

Думите я зашлевиха през лицето.

— Нейното позволение? — възмути се тя. — Аз съм на тридесет и четири години. Нямам нужда от разрешение, за да живея където си избира.

— Ти може да си имала спор с нея, мила, но не мога да нараня чувствата на Евелин по този начин.

— Не сме се карали — запротестира Дейзи. Гърлото ѝ се стегна толкова силно, че едва можеше да говори. Боже мой, целият град ли я смяташе за толкова безпомощна, че да не може да направи нищо без разрешението на майка си? Не беше чудно, че никога нямаше срещи! Унижението се смеси с гняв поради факта, че мисис Симънс дори не помисли, че я обижда по този начин. — Като се замисля, мисис Симънс, не мисля, че апартаментът ще е точно за мен. Съжалявам, че ви обезпокоих. — Това беше грубо, но затвори без обичайното довиждане.

Мисис Симънс сигурно щеше да каже на приятелите си колко груба е била Дейзи, а и че има разногласия с майка си, но нямаше какво да направи по въпроса. А мисис Симънс може и да не слухтеше в апартамента, но вероятно щеше да контролира всичките излизания и влизания на Дейзи и да се чувства задължена да докладва за тях на майка ѝ. Не че Дейзи имаше намерение да прави нещо *лошо*, но все пак...!

Унижението гореше в нея. Така ли я виждаха всичките им приятели и познати, като някой неспособен да вземе собствено решение? Винаги се беше считала за интелигентна, отговорна, независима жена, но мисис Симънс, която я познаваше през целия ѝ живот, със сигурност не я имаше за такава!

Това преместване беше много, много закъсняло. Трябваше да го направи преди десет години. Тогава щеше да ѝ е лесно да промени имиджа си. Сега се чувстваше все едно се нуждае от указ от Конгреса — и лист с позволение от майка ѝ! — за да промени начина, по който хората я виждаха.

Така или иначе, може би щеше да е по-добре да не живее в апартамента над гаража на мисис Симънс. Да, щеше да е извън къщата на майка си, но все още под „наблюдение“. Ако искаше да промени имиджа си, трябваше да създава впечатление на пълна свобода.

Грозните апартаменти изглеждаха по-добре с всяка изминала минута.

Тя набра номера от обявата. Телефонът отново звънеше и звънеше. Тя се зачуди дали управителят на апартамента също има артритни колене.

— Ало. — Гласът беше мъжки и сънен.

— Съжалявам, събудих ли ви? — Дейзи погледна към часовника на бюрото си; девет и десет. Какъв управител спи по това време?

— 'сичко е наред.

— Обаждам се по повод обявата за наем...

— Съжалявам. Последният беше даден вчера. — Мъжът затвори. Добре, да му се не види.

Разочарована, тя се загледа надолу към вестника. Оставаха ѝ къщата на Ласитър Авеню, къщата близък, която обитаваха семейство Ферис и подвижният дом в лошата част на града. Къщата близък беше немислима.

Ако се откажеше сега, никога повече нямаше да може да се погледне отново в огледалото. Трябваше да стигне до края. Може би подвижната къща или тази на Ласитър Авеню нямаше да са *твърде* зле. Не я интересуваше дали кварталът е занемарен, стига да не беше опасен, с наркочилъри, криеци се на всеки ъгъл и изстрели, отекващи в нощта.

Тя беше почти сигурна, че ако в Хилсбъро се чуваха някакви изстрели през деня или нощта, щеше да е разбрала за това.

Дискретното малко звънче над вратата звънна, когато някой влезе в библиотеката. Дейзи стана и приглади полата си, не че това някак щеше да помогне на визията ѝ. Тя беше единствената тук, която работеше преди обяд, защото рядко идваше някой сутринта. Повечето движение беше следобед, след приключването на училищните часове, макар че този модел се променяше през лятото. По-голяма част от хората все още идваха следобеда, може би защото бяха твърде заети да вършат другите си дейности през относително хладните утрини. Кендра Оуенс пристигаше в дванадесет и работеше до затварянето на

библиотеката в девет, а Шанън Айви, която работеше на непълен работен ден, беше на разположение от пет до девет, така че Кендра никога да не е сама през нощта. Единствената, която беше сама за по-дълго време бе Дейзи, но тя смяташе, че по-голямата отговорност е нейна.

— Има ли някой? — проехтя дълбок глас, преди тя да успее да излезе от малкия си кабинет иззад регистратурата.

Дейзи направи две бързи крачки, за да се покаже, малко възмутена, че някой може да вика в библиотека, дори да нямаше никакви други посетители в момента. Като видя кой е новодошлият, тя спря за кратко и каза рязко:

— Да, разбира се. Няма нужда да викате.

Началникът на полицията Джак Русо стоеше от другия край на надрасканото дървено регистрационно гише и изглеждаше нетърпелив. Дейзи го познаваше по физиономия, но никога преди не беше говорила с него и ѝ се искаше да не го прави и сега. Честно казано, не харесваше много избора на кмета Нолан относно полицейски началник. Нещо в него я правеше неспокойна, но не знаеше точно какво. Защо кметът не можеше да избере някой местен, някой, който вече е бил в силите на реда? Началник Русо беше външен човек и от това, което беше виждала на срещите на градските събрания, беше склонен да използва властта си. Лесно бе да не харесваш грубиян.

— Не бих викал, ако имаше някой — каза кратко той.

— Вратата не би била отключена, ако тук нямаше никой — отговори също толкова кратко тя.

Шах и мат.

Физически, началник Русо беше добре изглеждащ мъж, ако си падаш по здравеняци с дебели вратове и неприлично широки рамене. Тя не беше достатъчно глупава, за да приеме автоматично, че всеки здравеняк е също и тъп; все пак Дейзи никога не се беше интересувала от този тип мъже. Трябваше да има нещо нарцислично в мъж, който работи достатъчно, за да поддържа такава мускулатура, нали? Тя не знаеше колко е възрастен, лицето му не беше набраздено, с изключение на няколко бръчици около очите, но късо подстриганата му коса, макар и предимно тъмна на темето, бе изцяло сива. Във всеки случай беше прекалено стар, за да посвещава часове за вдигане на тежести. Не че я беше грижа за самонадеяната арогантност в очите му или за начина, по

който пълните му усти винаги изглеждаха на път да се усмихнат. За Елвис ли се мислеше той? Освен това, беше янки — бил е ченге в Чикаго или Ню Йорк, беше чула и за двете — с безцеремонни обноски. Ако той се беше кандидатира за поста, както направи окръжният шериф, никога нямаше да бъде избран.

Дейзи потисна въздишка. Тя беше малцинство с мнението си за началника. Кметът Нолан го харесваше, Градският съвет го харесваше и от това, което беше чула из града, повечето самотни жени мислеха, че той е невероятно парче. Може би. Тя си напомни, че е любезно да събере всички факти, преди да съди, но все пак беше доволна, че регистрационното гише е между тях.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя с най-добрия си библиотечарски глас, едновременно остър и любезен.

Да се работи с обществото беше наука, особено в библиотека. От една страна, трябва да окуражиш хората, защото, разбира се, искаш от тях да четат, но от друга страна, се стремиш да им придадеш чувство на респект за библиотеката и останалите посетители.

— Аха. Искам да се запиша за виртуалната библиотека.

Не би могъл да каже нищо по-добро, за да предизвика сияеща усмивка върху лицето ѝ. Акциите му автоматично се повишиха с няколко точки. Тя беше оправдано горда от щатската виртуална библиотека; Алабама водеше нацията в това отношение. Всеки гражданин на щата можеше да се регистрира в някоя библиотека и да има интернет достъп до хиляди вестници, списания, статии, енциклопедии, изследователски материали, медицински справочници и т.н. Някои от категориите бяха насочени към специфична възрастова група за деца, за работа в класна стая и за помощ с домашната им работа или за общи интереси. И други щати имаха виртуални библиотеки, но тази на Алабама за сега беше най-обширната.

— Ще ви хареса — ентузиазирано каза тя и повдигна закрепения на панти плот, което ѝ позволи да излезе иззад сигурността на регистрацията. — Елате с мен.

Тя го поведе към Справочно-информационния отдел, където компютърът им тихо бръмчеше, винаги готов. Зае стола пред компютъра и му посочи да си вземе друг. Той дръпна един, сложи го прекалено близо до нея и настани едрото си тяло върху него. Незабавно се облегна назад и протегна дългия си крак, кръстосвайки

левия глезен с дясното си коляно. Това беше несъзнателната позиция на доминиращ мъжкар, на човек, свикнал физически да превзема пространството около себе си.

Дейзи се намръщи и наум извади тези точки, който току-що беше спечелил. Не знаеше ли, че не трябва да се блъска в хората? Тя издърпа стола си няколко сантиметра встрани и надраска „лоши маниери“ в колоната му с недостатъци.

Взе необходимата информация от него, въведе я в системата и му даде неговата парола. През цялото време чувстваше, че той *все още* е прекалено близо; погледна няколко пъти към мускулестото бедро точно до себе си. Ако се отдалечеше още малко настрани, нямаше да е способна да достига клавиатурата. Раздразнена, защото той трябваше да знае, че е нахлул в личното ѝ пространство — ченгетата в големите градове учеха такива неща, нали? — тя го стрелна гневно с поглед и почти подскочи, защото видя, че се беше вторачил в нея. А той дори не се опита да го скрие.

Дейзи почувства как по лицето ѝ плъзва топлина. Обикновено щеше да приключи възможно най-бързо и да изтича обратно на безопасно място в кабинета си, но днес беше нов ден, повратна точка в живота ѝ и проклета да е, ако позволи да бъде сплашена. Вече беше груба към мисис Симънс, така че защо да не бъде такава и към началника на полицията?

— Зяпате ме — безцеремонно каза тя. — Да не би да имам петно на лицето или изглеждам като опасен престъпник?

— Нито едното от двете — каза той. — Служителите на правозащитните органи зяпат хората, част от работата ни е.

Ох. Дейзи предположи, че е така. Тя намали малко възмущението си — но само малко.

— Все пак спрете — заповяда тя. — Грубо е и ме карате да се чувствам неудобно.

— Извинявам се — каза той, макар че все още не отвърщаше поглед от нея; вероятно не се справяше много добре със заповедите.

Очите му бяха странно сиво-зелени, повече зелени, отколкото сиви и малко не на място в сравнение с маслиновата му кожа. Разбира се, тя нямаше право да коментира странните очи на някой друг, след като нейните собствени бяха два различни цвята.

— Нямах намерение да ви карам да се чувствате неудобно, мис... Дейзи, нали? — Пълните му устни се извиха. — Мога ли да ви откарам някъде?

Лицето ѝ от поруменяло стана направо доматеночервено. Откакто беше излязъл филмът „Да возиш мис Дейзи“, безброй много хора си мислеха, че е забавно да отправят същото предложение. Тя изобщо не се смееше. Добави му още две точки в колоната с недостатъци, защото да си правиш шега с името на някого беше грубо и заслужаваше допълнителни отрицателни точки.

— Не, благодаря ви — отговори Дейзи с такъв леден тон, че той нямаше как да пропусне, че не го намира за забавен.

Стана и му подаде пластмасова карта с паролата му, написана отгоре, после без нито една дума замарширува обратно към регистратурата и свали плота, който я разделяше от него. Така барикадирана, тя го погледна през дървеното разстояние.

— Извинявайте — каза той и това беше вторият път, в който се извиняваше в рамките на няколко минути.

Дейзи обаче не мислеше, че той наистина го има предвид.

Началникът на полицията се облегна на регистратурата и забарабани с пластмасовата карта по дългите си пръсти.

— Предполагам, че доста често ви се случва, а?

— Доста — повтори тя, продължавайки да поддържа тона си леденостуден.

Той огъна рамене, сякаш за да нагласи по-удобно ризата си, но тя беше чела достатъчно статии в списанията за езика на тялото и си помисли, че той може би се опитва да я впечатли с физиката си. Ако беше така, се бе провалил.

След дълъг миг, в който тя запази упорито мълчание, отказвайки да признае или приеме извинението му, той отново сви рамене и се изправи. Началникът потропа с картата по бюрото — *Боже мой, какъв сигнал беше това?* Тя се опита да си спомни, дали потропването означаваше нещо в езика на тялото — и каза:

— Благодаря ви за помощта.

Проклятие, сега тя трябваше да отговори.

— Пак заповядайте — измърмори, докато го наблюдаваше как си тръгва. Беше съвсем сигурна, че го чу да се подхилва.

Проклет янки! Какво правеше тук изобщо? Ако беше такава преуспяло ченге от големия град, защо не беше там? Какво правеше в Хилсбъро, с население девет хиляди и нещо, скрито в планините на Северна Алабама? Може би беше мръсно ченге и го бяха хванали. Или пък беше направил ужасна грешка в преценката си и бе застрелял някой невъоръжен и невинен. Тя си помисли, че той сигурно е способен на всякакви неща, които евентуално биха могли да доведат до уволнението му.

Добре, нямаше да губи повече време да се тормози заради него. В голямата схема на нещата, грубите клиенти не бяха важни. Тя мислено приглади разрошените си пера. Беше жена с мисия и днес нямаше да се прибере у дома, преди да си намери собствено място, където да живее.

Въздъхна, когато си спомни краткия списък с възможности. Ако спазеше това си обещание, тази вечер можеше и да спи в колата си.

3

Кмет Темпъл Нолан обичаше малкия си град. Хилсбъро беше необикновено компактен за Юга, където земята беше евтина и в изобилие, а да се разпростираш бе лесно. Хилсбъро никога не се бе простирал много и оставаше сгъстен най-вече в малка долина, заобиколена от полите на Апалачите. Кметът дори обичаше гледката, която се разкриваше при влизане в града: главният път, заобиколен от кедрови дървета, който криволичеше нагоре по хълма, а след това, когато се завие, целият град се разстиляше пред очите на човек, изглеждайки така, сякаш принадлежи повече на Нова Англия, отколкото на слънчевия Юг.

Имаше бяла църква с връх, насочен високо в небето, масивни дъбове и хикории, простиращи големите си зелени балдахини, морави, изпъстрени с цветя; по дяволите, имаше дори градски площад. Нямахме съдебна палата, защото Хилсбъро не беше административен център, но имаха площад. Беше само един акър, който бяха превърнали в красив малък парк с добре гледани цветни лехи и пейки за сядане, също както и задължителното оръдие от Гражданската война, с купчина ръждясали гюлета, струпани в основата му. Доста граждани в действителност използваха малкия парк, от което той чувстваше, че цената е оправдана.

Кметството, двуетажна жълта тухлена сграда, разположена от едната страна на площада, бе заградено от полицейското управление и градската библиотека с белите колони — първото, управлявано от началник Джак Русо, безцеремонен, упорит янки, който пазеше града на кмета чист, а второто, от мис Дейзи Майнър, най-скованата стара мома, която беше живяла някога. Не че беше чак толкова стара, но определено беше скована. Тя бе един от любимите характери на кмета в малкия град, пълен с такива, защото беше много стереотипна.

Към площада гледаха различни магазини, като химическо чистене, железария, магазин за дрехи, няколко антикварни магазина, хранителен магазин, магазин за разпродажба на евтини стоки, магазин

„Направи си сам“. Хилсбъро нямаше луксозен пазар, но гражданите можеха да вземат всичко, от което имаха нужда, за да оцелеят и да се наслаждават точно тук на живота си. Имаше обичайния избор от места за бързо хранене в града, но нито едно не беше на площада; всички се намираха надолу по пътя към Форт Пейн. Единственият ресторант на площада беше „Кофи Къп“, който развиваше процъфтяващ бизнес за закуска и обяд, но затваряше в шест, защото вечерния бизнес не беше толкова добър.

Това беше мирен град, доколкото можеше да бъде мирен един град, събрал повече от девет хиляди души. Нямаше никакви барове или нощни клубове в Хилсбъро; областта беше в сух режим. Ако някой искаше да пие — легално — нещо алкохолно, тогава трябваше да отиде или до Скотсбъро, който сам се беше отцепил от останалата част на областта и беше гласувал против сухия режим, или до окръг Медисън. О, хората винаги се опитваха да си донесат пиячка у дома и полицията си затваряше очите, когато наистина я носеха у дома, но вземаха решителни мерки срещу хора, които искаха да пият и шофират едновременно, също както държаха под око тийнейджъри, опитващи се да се промъкнат с каси бира за купоните си. И винаги имаше хора, които искаха да пушат марихуана или вземат някакви хапчета, но Темпъл Нолан работеше здраво, за да държи дрогата настрана от Хилсбъро.

Това беше една от причините да наеме Джак Русо като началник на полицията. Той беше работил и в Чикаго, и в Ню Йорк; притежаваше голям опит с улиците и алеите, знаеше за какво да гледа, когато се отнасяше до нахлуване на дрога. Дори методите му да бяха малко груби за тази част на страната... ами, трябва да приемем лошото, заедно с доброто. Най-доброто на Русо беше, че е външен човек. Той можеше да свърши работата, без да е обвързан с верига от стари другарчета, чрез която да преминава удивително количество информация и услуги. Получена услуга беше такава, която трябва да се връща и преди да се усетиш, нещата започваха да се вършат така, както не трябва, информацията се разпростираше, когато трябваше да се пази тайна. Като нае външен човек, Темпъл беше спрял това в зародиш. Хилсбъро щеше да си остане мирен и чист, по начина, който му харесваше, а началникът беше твърде изолиран, за да се бърка в нещата, за които не трябваше да знае. Досега, това работеше добре.

Темпъл беше кмет от девет години и беше спечелил третия си мандат за поста миналата година. Беше само на четиридесет и пет, стегнат, добре изглеждащ мъж със сини очи и добре оформена тъмна коса. Той беше израснал в Хилсбъро, като популярен младеж, играещ всички видове спорт — футбол, баскетбол, бейзбол — но без никога да бъде звезда в някой от тях. Това не беше повлияло на популярността му или на неговите планове. Никога не беше мечтал да е голям във висшата лига, на който и да е спорт. А звездата куотърбек не беше този, който се ожени за главната мажоретка; Темпъл имаше тази чест. Дженифър Уайтхед, гъвкава и руса, беше станала мисис Темпъл Нолан през юни, след като взе дипломата си по бизнес администрация. През следващата година се беше появил Джейсън, а три години след това се беше родило русото мъниче Пейдж. Семейният им портрет изглеждаше идеализиран като от брошура за семейно планиране.

Децата му също избягваха неприятностите; оказа се, че Джейсън има добра ръка за хвърляне и отиде в колеж, възползвайки се от това. Но животът във висшата лига не беше негова мечта повече, отколкото на Темпъл и в момента беше в медицинско училище в Северна Каролина. Пейдж, на двадесет години, също беше в колеж, с две специалности по математика и физика; искаше да работи в космическата програма. Те бяха страхотни деца; слава богу, че никой от тях не беше тръгнал по следите на майка си.

Да, Дженифър беше единственият му недостатък. Добрата стара Дженифър; той трябваше да осъзнае, че след като е била лесна в гимназията и в колежа, сватбата нямаше да я промени. Предполагаше, че се е въргала в леглото с почти всеки. Ако двете му деца не приличаха толкова много на него, щеше да им направи ДНК тест. Но в началото Дженифър поне се беше опитала да се ограничи до неговото легло; той не смяташе, че бе започнала постоянно да му изневерява, поне докато Пейдж не беше станала на две.

Политическата му кариера вероятно щеше да издържи на шока, ако се разведеше с нея, но той нямаше намерение да го прави. От една страна, децата обичаха майка си и той не искаше да ги разстройва. От друга, от Дженифър имаше полза. Кметът беше сигурен, че му е спечелила няколко гласа от симпатия — неща от рода „бедният Нолан, дава всичко от себе си, за да държи семейството заедно“ — освен това,

ако се нуждаеше от нея да приключи сделка или да плати за услуга, Дженифър винаги беше готова да свали гащите си и да легне.

Естествено, това означаваше, че той трябва да търси облекчение другаде. Нямаше начин да си пъкне онази работа в нея отново, не и след някой от боклуците, на които беше позволявала да се влачат върху нея. Можеше да започне връзка с някоя от свободните жени в града — както и с някои, които се предполагаше, че не са — ако беше склонен, но мъдрият мъж никога не замърсява собственото си гнездо. Не, беше най-добре, че държи поривите си извън града и не изглежда някога да е имал проблем да си намери жена, когато се нуждаеше от такава.

Личният му номер, различаващ се от другите линии в офиса посредством отличителния си тон, започна да звъни. След като първо погледна, за да се увери, че вратата е затворена, Темпъл отговори на обаждането.

— Да? — Никога не казваше името си, за всеки случай, особено по мобилния си телефон, но навикът се пренасяше също и на стационарните.

— Имаме малък проблем с доставката — каза глас, който той разпозна.

— Ще ни забави ли?

— Аха. Може да искате да видите сам.

Темпъл изруга на ум, имаше пълен списък с голф ангажименти, ако този проклет дъжд намалеше. Сега трябваше да шофира почти до Хънтсвил. Но Глен Сайкс беше способен мъж и нямаше да каже, че е нужно Темпъл да види лично проблема, ако не беше нещо сериозно.

— Ще си направя дълга обедна почивка — кратко каза той.

— Ела до обора — каза Сайкс. — Ще те чакам там.

Двамата мъже приключиха разговора и Темпъл бавно постави обратно слушалката. Докато нямаше успешно бягство, всичко щеше да е наред, а Глен щеше да му каже незабавно, ако това се беше случило. Но други проблеми изникваха ненадейно, такива, с които трябваше да се справят преди ситуацията да стане по-сложна.

Три часа по-късно, стоеше в разнебитения стар обор, гледаше надолу към проблема и мълчаливо псуваше, докато пресмяташе загубените облаги.

— Какво се е случило?

— Свръхдоза — кратко каза Глен Сайкс.

Не трябваше много да се напруга, за да предположи какво е станало, помисли си кисело кметът.

— ГХБ^[1]?

— Аха.

— Мичъл? — Сайкс не го опроверга и Темпъл въздъхна. — Мистър Мичъл се превръща в проблем.

Това не беше първият случай, в който Мичъл дрогира едно от момичетата с ГХБ. Болното копеле предпочиташе да са в безсъзнание, когато ги чука; Темпъл предположи, че това го кара да се чувства все едно минава безнаказано. Или може би си мислеше, че ако не се борят, тогава не е изнасилване. Каквито и да бяха причините му, вече за втори път се случваше да убие някое от момичетата с ГХБ. Да използва стоката беше едно нещо, но когато започваше да намалява печалбите, това беше сериозно.

Сайкс изсумтя.

— Мичъл е проблем. Проклетият идиот причинява повече неприятности, отколкото си струва.

— Съгласен съм.

— Искате ли да се погрижа?

— Страхувам се, че ще трябва. Забавленията и игрите на Мичъл ни струват пари.

Сайкс беше облекчен. Не обичаше да работи с некадърници, а Мичъл беше некадърник от класа. От друга страна, беше удоволствие да се работи с мъж като Темпъл Нолан; никога не го избиваше пот, управляваше всичко с пълна липса на емоция. Сайкс посочи купчината на земята.

— Какво искате да направя с тялото? Да го изгоря? Да го изхвърля?

Темпъл се замисли.

— Колко време е минало?

— Почти четири часа откакто аз разбрах за това.

— Изчакай още няколко часа, за да си сигурен и тогава го изхвърли. — Химичният състав на ГХБ се разрушаваше след шест часа, правейки го непроследимо, освен ако тялото не беше намерено и тествано, преди да е изтекло това време. След това властите можеха и да подозират ГХБ, но нямаше начин да го докажат.

— Някакви предпочитания къде да бъде?

— Не, стига да няма следа към нас.

Сайкс потри челюстта си.

— Мисля тогава да я заведа в окръг Маршал; когато я намерят, ще решат, че е просто една от имигрантските работнички и няма да се напрегнат много, за да я идентифицират. — Той погледна нагоре към ламаринения покрив, където проливният дъжд трополеше. — Времето ще помогне, няма да останат никакви доказателства, дори и ченгетата от Маршал да решат да положат някакви усилия.

— Добра идея — въздъхна Нолан, поглеждайки надолу към малката купчина.

Смъртта не само беше направила тялото неподвижно; беше го превърнала в буца, лишена от еластичност и присъща грация, която очевидната сила на живота придаваше на мускулите. Не виждаше как някой някога можеше да помисли мъртъв човек за заспал, понеже целият вид на тялото беше различно. Живо, момичето беше красавица, с невинна искра, която щеше да накара парите да се стичат. Мъртва, тя беше нищо.

— Ще се обадя на Филипс, за да му кажа какво става и какво ще правим с Мичъл. — Темпъл не очакваше с нетърпение разговора, защото мразеше да признава, когато направи грешка, а решението да наемат Мичъл беше негово.

Добре, това беше грешка, която скоро щеше да бъде поправена. Мичъл беше дрогирал последното си момиче с ГХБ.

[1] ГХБ — Гама-хидроксibuтират. — Б.пр. ↑

4

Дейзи стоеше в дъжда и гледаше към малката занемарена къща на Ласитър Авеню, която беше последната ѝ надежда. Бялата боя се белеше, няколкото мършави храсти имаха отчайваща нужда от подрязване, обраслият с трева двор изглеждаше все едно не е бил косен цяло лято, а покривът над предната веранда беше хлътнал. Мрежата на вратата беше разкъсана от страни на рамката, единият прозорец имаше огромна пукнатина. Положителна страна беше, че малкият двор беше заграден. Опита се да намери още плюсове, но не успя. От друга страна, беше свободна.

— Само да намеря ключа и можем да влезем вътре — каза собственичката, мисис Фипс, докато бъркаше в обемистата си дамска чанта.

Мисис Фипс беше около 1,50 м. висока и почти толкова широка, а косата ѝ беше подредена — или може би растеше по този начин — в големи бели букли, които изглеждаха като тънки облаци. Тя пъшкаше докато вървеше по счупения тротоар, заобикаляйки един участък, който почти напълно си беше заминал.

— Не е нещо луксозно — предупреди тя, макар Дейзи да се зачуди защо си мисли, че има някакъв смисъл от предупреждение. — Само всекидневна, кухня, две спални и баня, но аз и И. Би. отгледахме съвсем добре две деца тук. Когато И. Би. си замина, децата ми купиха каравана и я сложихме зад къщата на по-големия ми син, така че да имам някого наблизо, ако се разболея или нещо такова. Макар че не исках да се отърва от старото място. Беше ми дом дълго време. Освен това парите от наема помагат.

Провисналата дървена веранда изглеждаше сякаш ѝ трябва още малко, за да се срути под тежестта на мисис Фипс; Дейзи се отдръпна назад, в случай, че се наложи да отиде за помощ, ако мисис Фипс паднеше през пода. Но тя достигна вратата без инцидент и се забори със своенравната ключалка. Най-накрая ключът се завъртя и мисис Фипс изсумтя победоносно.

— Ето. Изчистила съм, след като последната тайфа се изнесе, така че не трябва да се притеснявате за боклук или нещо такова.

Къщата беше чиста, видя с облекчение Дейзи, когато пристъпи вътре. Разбира се, миришеше на плесен, но това беше лъх на празнота, не на мръсотия.

Стаите бяха малки, в кухнята едва имаше достатъчно пространство, за да се поберат маса и два стола, а Дейзи не искаше дори и да мисли колко препълнена трябва да е била с четиричленно семейство. Подът беше покрит с напукан линолеум, но можеше да бъде застлан с килими. Банята също не бе голяма, но ваната беше сменена с нова от синьо фибростъкло и душ, които не съвпадаха с бялата тоалетна и мивка. На стената имаше вграден малък отоплител.

Тя безмълвно мина отново през стаите, докато се опитваше да си ги представи с лампи, пердета и уютни мебели. Ако вземе къщата, щеше да се наложи да купи климатик, килими за подовете, кухненски прибори и мебели за всекидневната. Благодарни на Бог, че вече си има мебели за спалнята, но освен ако не купеше най-евтините неща, които може да намери, очакваше да похарчи около шест хиляди долара, за да направи мястото обитаемо. Слава богу, че не живееше в част на окръга, където разходите за живот бяха високи или щеше да похарчи поне два пъти повече от това. Тя имаше парите — това не беше проблемът — но никога не беше харчила толкова голяма сума в живота си. Стомахът ѝ се присви от паника при тази мисъл.

Можеше да похарчи парите или да остане да живее в къщата на майка си, докато остарее и умре. Сама.

— Ще я взема — високо каза тя, думите прозвучаха странно и отдалечено, сякаш някой друг ги беше казал.

Закръгленото розово лице на мисис Фипс светна.

— Така ли? Аз не... просто не изглеждате като човек, който... Това беше приятна улица, но квартала започна да пропада и... — Тя загуби ентузиазма си, неспособна да изрази удивлението си.

Дейзи би споделила удивлението ѝ. Само седмица по-рано — боже мой, дори вчера! — и тя също не би могла да си представи да живее тук.

Тя можеше и да е отчаяна, но не беше неразумна. Скръсти ръце и сложи най-доброто изражение на библиотекарка на лицето си.

— Предната врата неотложно се нуждае от поправка. Аз ще го направя вместо вас, ако искате да приспаднете сумата от тази за наема.

Мисис Фипс също скръсти ръце.

— Защо да го правя?

— Ще останете без готови пари в брой, но в перспектива вашата собственост ще струва повече и ще можете да искате по-голям наем следващия път. — Дейзи се надяваше мисис Фипс да е човек, който може да види печалбата в перспектива, вместо да мисли само за парите от наема. Дейзи нямаше идея колко може да струва поправката, но наемът беше само сто и двадесет долара на месец, така че мисис Фипс можеше да не получи никакъв наем няколко месеца напред.

— Не мисля, че имам възможност да изкарам без допълнителните пари толкова дълго време — каза със съмнение мисис Фипс.

Дейзи мислеше бързо.

— Какво ще кажете за всеки втори месец? Ще се справите ли така? Аз ще платя сега, после няма да плащам наем всеки втори месец докато не възстановя парите си. Или вие може да платите за поправката и да вдигнете малко наема.

Мисис Фипс се раздвижи.

— Нямам толкова налични пари. Добре, ще го направим по вашия начин. Но го искам писмено. И искам наема за първия месец, тогава ще започнем нещото с всеки втори месец. Също така нито една от сметките не е включена в наема.

За сто и двадесет на месец, Дейзи не допускаше, че са включени. Тя засия и протегна ръката си.

— Имаме сделка — каза тя и те си стиснаха ръцете.

— Малко е малка — изкоментира леля й Джо по-късно следобед, докато тя и майката на Дейзи разглеждаха новата й квартира.

— Ще стане добре — твърдо каза Евелин. — Един слой боя и едни хубави пердета ще свършат чудеса. Както и да е, тя няма да живее тук много дълго. За нула време ще намери някой специален. Дейзи, скъпа, ако на тавана има нещо, което искаш, просто го вземи. — Тя отново огледа малката къща. — Какво обзавеждане смяташ да

сложиш? — попита колебливо тя, сякаш не можеше да измисли нищо, което в действителност да помогне на къщата.

— Приятно и уютно — каза Дейзи. — Мястото е твърде малко, за да опитвам нещо друго. Нали знаеш, претъпкани столове с шалтета по тях, такива неща.

— Хмм — каза леля й Джо. — Единственият афган^[1], който някога съм виждала, няма да стои мирен, освен ако не го завържеш. Най-тъпото куче на света.

Те всички започнаха да се кикотят. Чувството за хумор на леля й Джо клонеше към абсурдно и Дейзи и майка й много се забавляваха с тези полети на фантазията.

— *Ще* имаш нужда от куче — внезапно каза Евелин, като се оглеждаше. — Или решетки на прозорците и алармена система.

Решетките и алармената система щяха да добавят още една хилядарка към растящите й разходи.

Дейзи каза:

— *Ще* започна да търся куче. — Освен това кучето щеше да бъде компания. Тя никога не беше живяла сама, така че кучето щеше да помогне за прехода. Да има отново домашен любимец би било хубаво. Бяха минали осем години — мили боже, толкова дълго! — откакто последният семеен любимец беше умрял от старост.

— Кога мислиш да се преместиш? — попита леля й Джо.

— Не знам — каза Дейзи и колебливо се огледа наоколо. — Комуналните услуги трябва да се пуснат, но това няма да отнеме дълго. *Ще* трябва да купя кухненски прибори и да изчакам да ги доставят, да купя мебели и килими, да сложа пердета. И боя. Определено се нуждае от един слой боя.

Евелин подсмръкна.

— Добрият хазяин щеше да пребоядиса след напускането на последните наематели.

— Наемът е сто и двадесет на месец. Прясно пребоядисване не върви със сделката.

— Чух, че Бък Латъм поема бояджийска работа през уикендите за допълнителни пари — каза леля й Джо. — *Ще* му се обадя тази вечер и ще видя кога ще може да го направи.

Дейзи чу още едно *дзън-дзън* в банковата си сметка.

— Мога да боядисам сама.

— Не, не можеш — решително каза леля й Джо. — Ще си заета.

— Ами, да, но все още имам време...

— Не, нямаш. Ще си заета.

— Това, което има предвид Джо, мила, е, че мислехме и решихме, че имаш нужда да посетиш моден консултант.

Дейзи зяпна към тях, след което потуши смеха си.

— Къде се предполага, че мога да намеря такъв? — Не мислеше, че в „Уол Март“ имат моден консултант като щатен служител. — И защо имам нужда от някого, който да ми каже как да изглеждам? Вече мислих за това. Искам Уилма да подстриже косата ми и може би да й придаде малко блясък, и ще си купя някакви гримове...

Евелин и Джоела бавно поклатиха глави.

— Няма да стане — каза леля Джо.

— Да стане какво?

Евелин продължи.

— Мила, ако ще правиш това, тогава го направи както трябва. Да, можеш да си направиш различна прическа и да започнеш да си слагаш грим, но това, от което се нуждаеш, е *стил*. Трябва да имаш присъствие, нещо, което ще накара хората да се обръщат и да те оглеждат. Това е представяне като всяко друго и няма да го намериш в отдела за здраве и красота в кварталния магазин.

— Но аз и без това ще похарча толкова много пари...

— Не бъди неразумна сега, това ще ти спести неприятности в последствие. Да не мислиш, че генерал Айзенхауер щеше да успее да установи десант в Нормандия, ако беше казал: „Чакайте, харчим прекалено много пари, нека да изпратим само половината кораби“? Пестила си парите си през всичките тези години, но какво им е хубавото, ако не ги използваш? Не е като да имаш намерение да изхарчиш всичко, което си спестила.

Дейзи можеше да бъде убедена, но не и принудена. Тя помисли върху тяхното предложение за момент.

— Първо искам да го направя по моя начин. Тогава, ако не съм удовлетворена, ще намеря консултант.

Тъй като я познаваха твърде добре, майка й и леля й знаеха, че ще стане така, както тя реши.

— Добре. Но засега не позволявай на Уилма да прави каквото и да е на косата ти — предупреди я леля Джо. — Последствията могат да

бъдат необратими.

— Уилма ти прави косата! — възмути се Дейзи.

— Мила, не ѝ давам да ме доближава с химикали. Нещата, които съм виждала в този салон, могат да смразят кръвта ти.

В ума на Дейзи внезапно изплува образът ѝ със зелени къдрици и реши да изчака, преди да си запази час при Уилма. Може би *трябваше* да отиде до някой от по-големите градове, за да си направи косата, въпреки че това щеше да означава пътуване всеки месец за поддръжка и дори още повече пари. Уилма можеше и да е лоша, но поне беше евтина.

От друга страна, Уилма можеше и да е евтина, но беше лоша.

— Помни Нормандия — измърмори тя.

— Точно така — каза майка ѝ с тон на задоволство.

Дейзи беше достатъчно голям инат, за да се отбие в кварталния магазин по път за дома и да похарчи астрономична сума за малка торбичка с гримове. Спирала, сенки за очи, четка, молив за устни и червило едва се равняваха на достатъчна тежест, за да ги почувства в торбичката, но имаше двадесет и пет долара по-малко в портфейла, а дори не беше купила хубава стока. Този неин проект беше започнал да се превръща в истинска яма за пари.

Също така беше прекарала малко време в проучвания из списанията за красота и беше избрала едно, което изглежда даваше най-много инструкции за употребата на грим. Всеки, който можеше да чете, можеше да се научи как да го направи, помисли си тя със задоволство и се прибра у дома с торбичката с продукти и ръководството за употреба.

— Какво си взела? — поиска да узнае леля ѝ Джо скоро след като Дейзи влезе в къщата.

— Само основните неща. — Дейзи изброи съдържанието на торбата. — Не искам да пробвам нищо сложно, като очна линия, докато не започна да използвам другите продукти. Ще си сложа всички тези неща след вечеря и ще видим как изглеждат.

Защото беше рожденият ѝ ден, вечерята беше любимата ѝ: руло „Стефани“, картофено пюре и зелен боб. Макар че беше доста напрегната, за да оцени храната; много неща се бяха случили през този ден и изглежда не можеше да се успокои. След като кухнята беше почистена, майка ѝ и леля Джо седнаха пред телевизора, за да гледат

„Колелото на късмета“, а Дейзи се качи на горния етаж, за да сложи храбро новото си лице.

Първо поразлисти списанието за красота, изучавайки правилния начин да се полагат сенки за очи: най-светлият нюанс под веждата, средният на клепача и тъмният в края. Това звучеше достатъчно просто. Имаше диаграма, в която използваша за пример типа очи на кошута, като на Одри Хепбърн. Дейзи отвори малката кутия и се вторачи в четирите нюанса сенки, различни варианти на кафяво. Кафявото беше толкова тъпо; може би трябваше да си вземе сини или зелени, или дори лилави. Но ако вземеше синьо, нямаше да е подходящо за зеленото ѝ око, а ако вземеше зелено, нямаше да е подходящо за синьото ѝ око. Дори не можеше да си се представи с лилаво, така че се спря на кафяво.

Изглежда се беше спирала доста на кафявия цвят през живота си.

Тя отнесе малкото си съкровище в банята и подреди всичко върху тоалетната масичка. Апликаторът за сенките беше мъничка пръчица покрита с поресто вещество; тя я извади от мястото ѝ и я прокара през най-светлия нюанс на сенките, след което постави цвета под веждите си, както беше обяснено. Тя погледна резултата в огледалото; добре, това на практика беше незабележимо. Облекчението се забори с разочарованието.

Следващата стъпка беше средният нюанс. Имаше два такива, но тя предположи, че няма значение кой ще избере. Дейзи нанесе един от средните нюанси по единия си клепач, а другият нюанс върху другия клепач, така че да може да сравни двата. След момент на критично изследване, реши, че не може да намери голяма разлика между тях. Макар че очите ѝ изглеждаха по-драматични; един вид замъглени. Чувствайки се вече малко по-развълнувана, тя използва най-тъмния нюанс в гънката на клепачите си, но недооцени количеството сенки, от които се нуждаеше: произлязлата тъмна линия изглеждаше като някакъв племенен знак. *Преливане*. Списанието казваше, че цветовете трябва да се преливат. Дейзи смеси всичко, опитвайки се да разнесе тъмния нюанс наоколо.

Добре, сега изглеждаше повече като Клеопатра, отколкото като Одри Хепбърн. Общо взето това изглеждаше сравнително лесно. Просто следващият път щеше да внимава с тъмния нюанс.

Идваше ред на спиралата. Тя, според списанието, придаваше на очите драматично въздействие. Дейзи ентусиазирано завъртя пръчицата вътре в тубичката, след което започна да нанася върху миглите.

Крайният резултат изглеждаше така, сякаш някаква гъсеница беше пропълзяла на клепача ѝ и беше умряла.

— О, не! — изстена тя, докато гледаше отражението си в огледалото.

Какво беше направила грешно? Това изобщо не изглеждаше като на моделите в списанието! Миглите ѝ стояха на плътни, сбити шипове, и всеки път като премигнеше, горните и долните мигли искаха да залепнат заедно. След като ги отлепи за втори път, направи всичко възможно да не мига.

Щеше да е страхливка, ако спреше сега, нали? Трябваше да стигне до края. Ружът не можеше да е толкова зле като спиралата. Тя прокара малка четка през цветния правоъгълник, след което внимателно го сложи върху страните си.

— Страхотно — прошепна тя, гледайки малката кутия с руж. Как можеше да изглежда толкова по-тъмно на лицето ѝ, отколкото в кутията? Страните ѝ изглеждаха като изгорели от слънцето, само дето изгарянето никога не достигаше до точно този нюанс на яркорозово.

Тя безжалостно се зае с нанасянето на останалите неща, молива за устни и червилото, но не можеше да каже дали това помага на ситуацията или я влошава. Знаеше със сигурност само, че крайният резултат е отвратителен; изглеждаше като кръстоска между клоун за родео и същество от филм на ужасите.

Тя определено се нуждаеше от помощ.

Дейзи мрачно слезе на долния етаж, където „Колелото на късмета“ още вървеше. Евелин и Джо я погледнаха с ококорени очи и зяпнали усти и мълчаха поразени.

— Мили боже — избъбри най-накрая леля ѝ Джо.

Страните на Дейзи почервеняха под ружа, карайки цвета да изглежда още по-наситен.

— Трябва да има някакъв трик с това.

— Не се разстройвай — помоли майка ѝ и стана, за да обвие успокояващо ръка около нея. — Повечето млади момичета се научават

по метода с пробата и грешката през младежките си години. Ти просто никога не си се занимавала, това е.

— Нямам време да се уча по метода с пробата и грешката. Трябва да се справя с това сега.

— Точно поради тази причина предложихме модния консултант. Помисли си, мила, това ще е най-бързият начин.

— Бет може да ми покаже как — вдъхнови се Дейзи.

По-малката ѝ сестра не използваше много грим, но знаеше как да направи най-доброто с външния си вид. Освен това Бет нямаше да ѝ вземе никакви пари.

— Не мисля така — нежно каза Евелин.

Дейзи примигна. Голяма грешка. Докато отлепваше миглите си, тя каза:

— Защо не?

Евелин се поколеба, след което въздъхна.

— Мила, ти винаги си била по-умната, така че Бет заложи на красотата като своя територия. Не мисля, че ще приеме много добре нещата, ако я помолиш да ти помогне да станеш толкова привлекателна, колкото си и умна. Не че ти не си — бързо каза Евелин, в случай че беше наранила чувствата на Дейзи. — Напротив. Само дете никога не се научи как да изтъкнеш чертите си.

Идеята, че Бет може да изпитва дори най-малка ревност заради нея, беше толкова чужда, че Дейзи не повярва.

— Но Бет винаги е имала добри оценки в училище. Тя не е тъпа. Тя е и умна и привлекателна, така че защо да не ми помогне?

— Бет не *чувства*, че е толкова интелигентна, колкото теб. Тя завърши гимназия, но ти имаш магистърска степен.

— Бет не отиде в колеж, защото се омъжи за любимия си от гимназията, когато беше на осемнадесет и се зае да отглежда красиво семейство — посочи Дейзи. В действителност Бет имаше това, което тя самата винаги бе искала. — Да не отиде беше неин избор.

— Но човек винаги се чуди за избора, който не е направил — отбеляза леля ѝ Джо, като наблегна на последната мисъл на Дейзи. — Евелин просто мисли, че не трябва да поставяш Бет в тази позиция. Ще се почувства зле, ако ти откаже, а ако ти помогне, ще е като да носи вълна през лятото: отвратително и сърбящо.

Толкова за идеята. За щастие тя имаше друга.

— Предполагам, че мога да отида в отдела на универсалния магазин в Чатануга или Хънтсвил и да ги оставя да ми направят грима.

— Всъщност — каза леля Джо, — мислехме за някой точно тук в Хилсбъро.

— Тук? — Объркана, Дейзи се опита да си спомни за някой в Хилсбъро, който дори смътно можеше да се квалифицира като моден консултант. — Кой? Някой нов ли се е преместил в града?

— Ами, не. — Леля Джо прочисти гърлото си. — Помислихме, че Тод Лоурънс ще се справи добре.

— Тод Лоурънс? — Дейзи зяпна към тях. — Лельо Джо, само защото един мъж е гей не означава, че е квалифициран за моден консултант. Освен това, не знам дали Тод се е „разкрил“. Няма да ми е приятно да го ядосам, като попитам, ако не е.

Тод Лоурънс беше няколко години по-голям от нея, поне в началото на четиридесетте си години и беше изпълнен с много достойнство, сдържан мъж. Беше напуснал Хилсбъро в началото на двадесетте си години и според изцяло преданата си, овдовяла майка, се справяше много добре на Бродуей, но след като нямаше никаква изрезка или статия от вестник, за да покаже къде се споменава името му, всички мислеха, че вероятно майчиното любящо предубеждение, е това, което я подвежда да мисли, че той е преуспял. Тод се беше завърнал в града след около петнадесет години, за да поеме грижите за майка си през последната ѝ година живот и след нейната смърт живееше тихо и самотно в старата викторианска къща в покрайнините на града.

— О, „разкрил“ се е — отговори Евелин. — За бога, той отвори магазин за антики и обзавеждане в Хилсбъро. И колко нормални мъже знаят какъв цвят е бледомораво? На Великден, Тод ми каза колко добре изглеждам в бледомораво. Помниш ли, че това беше цветът на роклята ми тази година? И той го каза пред няколко човека. Така че се е „разкрил“.

— Не знам — каза със съмнение леля Джо. — Бледоморавото не е наистина добър тест. Ами ако жената на един мъж го кара да разглежда мостри за бои? Може да знае какво е бледомораво. Но, пюс^[2] ще бъде истински тест. Питай Тод за пюс.

— Няма да го питам за пюс!

— Добре, освен ако не го попиташ направо дали не се е разкрил, не знам как иначе ще го направиш.

Дейзи потри чело.

— Отдалечаваме се от плана. Дори ако Тод е гей...

— Той е — убедено заявиха и двете.

— Добре, така да е, но това все още не означава, че разбира нещо от гримиране!

— Бил на Бродуей, естествено, че разбира от грим. Всички в представленията носят грим, независимо дали са хомосексуални или не. Освен това, ние вече му се обадохме — каза Евелин.

Дейзи изстена.

— Сега, не се вълнувай — заубеждава я майка й. — Той се държа много мило и каза, че с радост ще ти помогне. Просто му се обади, когато си готова.

— Не мога да го направя — каза Дейзи, поклащайки глава.

— Погледни още веднъж в огледалото — предложи леля Джо.

Дейзи неохотно обърна глава, за да погледне огледалото над газовата камина. Това, което видя я накара да потрепери и тя се предаде без угризения на съвестта.

— Ще му се обадя сутринта.

— Направи го сега — подкани я Евелин.

[1] Игра на думи — шалте и афган (порода хрътка) се пишат по един и същи начин на английски език. — Б.пр. ↑

[2] Наситеночервен до тъмносиво-лилав цвят. — Б.пр. ↑

Стомахът на Дейзи се свиваше нервно безспирно. Да си уреди среща с Тод Лоурънс беше мъчително, въпреки че той бе точно толкова мил, колкото беше казала майка ѝ. Не само, че тя все още се безпокоеше да не се е обидил, макар че ако беше така, го прикриваше много добре, но имаше нещо много *унизително* в това да се налага да моли за помощ за нещо толкова просто като слагането на малко грим.

Къде беше сбъркала? Тя знаеше, че не е глупава, но по принцип бе толкова несръчна в тези работи, че бе обречена на провал от самото начало. Още от сега можеше да чуе шегите: *Дейзи Майнър да си намери съпруг? Ха-хааа, та тя дори не може да си сложи спирала.*

А и наистина ли искаше мъж, който не можеше да я види такава, каквата е, а такава, която се нуждае от слой гланц, преди дори да я забележи?

Е, отговорът бе „да“. Тя беше опитала с „истинското си аз“ и не бе постигнала абсолютно нищо. Нула. Ако трябваше да сложи гланц, за да получи това, което искаше, а именно, семейство, тогава щеше да сложи толкова ярък гланц, колкото е необходимо.

Отскорошното осъзнаване на лошия начин, по който се обличаше, почти я парализира, докато се подготвяше за работа. За първи път тя не бе пригответила облеклото си от предишната вечер и сега стоеше пред гардероба, вирайки се в купчината от скучни поли, блузи и рокли. Тя не можеше да понесе да ги носи нито веднъж повече. Колебаеше се, докато за първи път в живота си пред нея стоеше реалният риск да закъснее за работа.

Най-накрая Дейзи грабна чифт черни панталони и ги облече. Никога преди не бе носила панталони на работа, но това беше заради собствената ѝ официалност, а не заради някое правило на Градския съвет. Това бе още едно скъсване със стария ѝ начин на живот и сърцето ѝ блъскаше в гърдите едновременно от страх и вълнение. Тя нямаше никакви стилни блузи, разбира се, само обикновените ѝ скучни бели блузи, но натъпка подгъва на една от тях в панталоните

си, а след това сложи колан с катарама и плъзна краката си в черни мокасини.

Не посмя да се погледнете в огледалото, за да провери резултата, грабна чантата си и хукна по стълбите.

Лея Джо повдигна вежди, когато я видя, но не каза нищо.

— Е? — попита Дейзи, още по-изнервена от това тихо съзерцаване.

Евелин излезе от кухнята и се загледа в дъщеря си.

— Чудесно — каза тя най-накрая, кимайки с глава. — Различно. Панталоните показват извивките на дупето ти.

О, боже! Сега тя нямаше да е в състояние да обърне гръб на когото и да е през целия ден. Ужасена, тя бързо провери часовника си. Нямаше време да се преоблече.

— Защо трябваше да казваш това? — простена тя.

Евелин се усмихна.

— Всичко е наред, скъпа. Ако си спомням правилно, мъжете са пристрастени към дупета. Гледай да запомниш да се поклащаш, когато ходиш.

— Да се поклащам — повтори Дейзи шокирано, все още неспособна да приеме, че майка ѝ — *майка ѝ!* — мислеше, че е добре за нея да показва извивките на дупето си.

— Нали знаеш... напред и назад. — За да ѝ демонстрира, майка ѝ се разходи из стаята, поклащайки бедра в нежен ритъм, който привличаше вниманието към собственото ѝ дупе. Движението бе толкова удивително секси, че Дейзи бе шокирана. Нейната *майка*? Нейната интелектуална, простодушна майка?

— Но не прекалено много — посъветва я лея Джо. — Или ще изглежда така, сякаш две прасета се борят, за да се измъкнат от чувал.

Повече от това не можеше да понесе. След като измънка извинение, че закъснява за работа, Дейзи избяга.

Тя едва бе пъхнала ключа в ключалката на служебния вход, когато зад нея спря бяла кола и началник Русо слезе. Той може и да не оглавяваше списъка ѝ с хора, които не желаше да види този ден, помисли си гневно тя, но беше близо. Опита се да се завърти настрана, така че да не може да види дупето ѝ; не че той го гледаше така или иначе. Началникът на полицията бе намръщен, докато вървеше към нея.

— Закъсняхте.

Дейзи погледна часовника си. Бяха минали дванадесет секунди след девет часа.

— Идвам точно навреме.

— Винаги идвате половин час по-рано. Днес, не. Затова казвам, че закъсняхте.

— Откъде знаете кога идвам на работа? — попита тя, чувствайки се зачервена и обезпокоена.

Само веднъж тя почти бе закъсняла и това щеше да бъде единственият ден, в който някой я чакаше да пристигне. Освен това, той стоеше твърде близо, притискайки я отново по този досаден негов начин, сякаш се опитваше да я спласи с големината си. Може би това вършеше работа, тъй като тя се чувстваше пламнала и обезпокоена. Тя се опита да се доближи още малко до вратата.

— Светлините на библиотеката винаги са включени, когато минавам оттук.

Това означаваше, че тя винаги — добре де, почти винаги — бе на работа преди него. Дейзи едва се въздържа да не се усмихне самодоволно и вместо това, с усилие сложи библиотекарското си изражение и тон.

— Мога ли да помогна с нещо, началник?

— Да — каза той по този безцеремонен за янките начин. — Опитвах се да вляза в електронната библиотека снощи, но не се отваря. Написала сте грешна парола или нещо такова.

Защо винаги вината беше на жената, чудеше се тя, мислено вдигайки очи към небето.

— Ако страницата не се показва, тогава вероятно трябва да обновите брауъра си.

Той се взираше в нея, все едно му говореше на чужд език.

— Вашият брауър — повтори тя. — На колко време е операционната ви система?

Той сви рамене.

— На две или три години.

— Обновявали ли сте я изобщо, откакто сте я купили? — Тя знаеше отговора, още преди да зададе въпроса. С удоволствие би го оставила да го разбере сам, но добрите маниери и това, че се стараше да бъде полезна през целия си живот, пробудиха съвестта ѝ. Тя бе

библиотекарка, беше неин дълг да му помогне с виртуалната библиотека. — Лаптоп или настолен компютър имате? — Тя залагаше на лаптопа. Той беше нетърпелив тип, който би искал да мести компютъра си, където е най-удобно за него.

— Лаптоп.

Тя си присъди две точки.

— Ако го донесете, ще ви покажа как да го обновите. Ако имате достатъчно памет, разбира се. — Нека той да реши дали тя говореше за мозъка или за компютъра му.

От начина, по който очите му се стесниха, той трябва да бе заподозрял първото, но го остави без коментар.

— В колата е. — Той се отправи към полицейския форд „Краун Виктория“, който бе собственост на града и взе лаптопа от предната седалка, носейки го лесно в една ръка.

Тя отключи входа на служителите и се обърна, за да вземе лаптопа.

— Можете да дойдете за него на обяд — каза тя.

Той задържа машината.

— Не може ли да го направите сега?

— Имам намерение, но това ще отнеме няколко минути.

— Колко точно?

Сърцето ѝ застина, и тя осъзна, че той възнамерява да изчака.

— Не трябва ли да отивате на работа?

Той посочи пейджъра на колана си.

— Аз винаги съм на работа. Колко точно? — повтори той.

По дяволите съвременната електроника, помисли си тя възмутено. Последното нещо, което искаше, беше той *да се навърта наоколо*.

— Зависи. — Тя се опита да измисли колко дълго може да се окаже твърде дълго. — Четиридесет и пет минути или един час.

— Ще изчакам.

Два пъти по дяволите. Единствената ѝ утеха бе, че обновяването на брауъра нямаше да отнеме толкова дълго и тогава той щеше да тръгне по пътя си.

— Добре. Чакайте ме на входната врата. — Тя влезе вътре и почти го удари в носа с вратата, когато той пристъпи напред. Мъжът вдигна свободната си ръка точно навреме, за да я спре.

— Ще мина оттук — каза той, взирайки се в нея.

Дейзи изправи раменете си.

— Не можете.

— Защо не?

Тя смяташе, че трябва да е очевидно. Посочи знака на вратата само на няколко сантиметра от носа му.

— Това е служебният вход. Вие не сте служител.

— Аз съм общински служител.

— Това, което е от значение е, че не сте служител на библиотеката.

— По дяволите, жено, какво толкова ще стане? — попита той нетърпеливо.

Още точки за лошата му страна. Недостатъците му се конкурираха с резултат от игра на НБА.

— Не. Отидете на входната врата.

Упоритото ѝ изражение най-накрая му бе въздействало. Началникът я изгледа, сякаш обмисляше дали просто да не си проправи път покрай нея, но промърморвайки едно проклятие, той се завъртя на пети и демонстративно се отправи към предната част на сградата.

Тя остана там с очи, големи колкото чинии. Той беше казал думата с „М“... Бе убедена, че точно това чу. Беше я чувала и преди, разбира се, никой не можеше да гледа много филми в днешно време, без да я чуе. Също бе ходила и в колеж, където младите хора се опитваха да впечатлят другите с това колко готини и обиграни бяха с помощта на всички мръсни думи, които знаеха, и дори тя самата я беше изричала.

Но Хилсбъро бе малък южен град и все още се считаше за невъзпитано мъжете да използват такъв език пред жени. Жените, които не реагираха, когато чуеха нещо от съпрузите или гаджетата си насаме, се сковаваха като кралица Виктория, ако бъде изречено публично.

И да кажеш такова нещо на жена, която не познаваш добре, бе абсолютно недопустимо и показателно за пълната липса на обноски и уважение... Гръмотевични удари по входната врата прекъснаха нейния възмутен блян; звярът вече бе на вратата. Мърморейки на себе си, тя забърза ход през затъмнената библиотека, за да отключи входната врата.

— Какво ви забави толкова? — отсече той, докато пристъпваше вътре.

— Бях изпаднала в шок от вашия език — отвърна тя хладнокръвно, като взе лаптопа от него и го занесе до компютъра на библиотеката, включвайки осветлението, докато вървеше.

Той отново промърмори нещо, но този път, за щастие, тя не можеше да каже какво е то. Нямахше толкова късмет със следващото му изречение.

— Малко сте млада, за да сте толкова скована като старците в този град.

Похвално за нея, тя не се поколеба.

— Маниерите нямат нищо общо с възрастта и са изцяло свързани с възпитанието. — Тя остави лаптопа и бързо започна да го свързва към хранването и телефонната мрежа.

Отне му минута да отговори.

— Да не би да обидихте майка ми? — изръмжа той най-накрая.

— Не знам, обидих ли я? Или просто сте пренебрегвал това, което ви е казвала?

— По дяволите! — каза той раздражено, а след това издиша дълбоко дъх. — Добре, съжалявам. Понякога забравям, че живея в Мейбъри.

Ако те бяха толкова скучни и ограничителни, може би той трябваше да помисли дали да не се върне там, откъдето е дошъл, помисли си тя възмутено, но реши да запази мислите си за себе си, преди ситуацията да се е превърнала в обширен спор.

— Извинението се приема — принуди се да отвърне тя, макар че би могла да използва по-благ тон, ако наистина, наистина се опиташе.

Тя седна и се включи към интернет, после написа адреса в браузъра и изчака, докато сайтът бе намерен и страницата се показа. След това натисна върху прозорчето за новата версия и остави технологията да се справи с останалото.

— Това ли е? — попита той, наблюдавайки малкия таймер.

— Да. Трябва да го правите редовно, поне на всеки шест месеца.

— Добра сте в това.

— Налага ми се да го правя често, откакто имаме виртуална библиотека — каза тя иронично.

Той седна до нея, прекалено близо, разбира се. Тя леко помести стола си.

— Разбирате от компютри.

— Не съвсем. Знам как да правя това, но трябваше да се науча. Мога да се ориентирам в интернет, да пусна системата и да заредя програмите, но не съм компютърен спец или нещо такова.

— В кметството дори няма интернет. Сметките за водата и ведомостите са компютъризирани, но това е всичко.

Той се наведе напред, подпирайки лакти на коленете си и се загледа в екрана, сякаш можеше да накара процеса да приключи по-бързо.

— В полицейското управление обаче има, нали? Не сте ли свързани с всички онези полицейски мрежи?

Мъжът изсумтя.

— Аха. Един компютър с интернет. — Той изглеждаше отвратен.

— Хилсбъро е малък град — отбеляза тя. — Бюджетът не е много голям. От друга страна броят на престъпленията е доста нисък. — Тя замълча, изпитвайки внезапна несигурност. — Нали?

— Достатъчно нисък. Не е имало убийство в границите на града, откакто съм тук. Имаме обичайните обири и нападения, шофиране в пияно състояние, семейни проблеми.

С удоволствие би го попитала кой има семейни проблеми, но си прехапа езика. Той просто можеше да ѝ каже и тя щеше да разкаже на майка си и леля Джо, и да се почувства зле от това, че клюкарства.

Беше ли се преместил по-близо? Не бе забелязала да го прави, но можеше да усети топлината на тялото му и да го помирише. Какво караше мъжете да миришат по-различно от жените? Тестостеронът? Повечето окосмяване? Не бе неприятна миризма, всъщност, бе възбуждаща. Но различна, сякаш от извънземен вид. А той определено бе дяволски прекалено близо.

Това ѝ беше достатъчно.

— Притискате ме — отбеляза тя много учтиво.

Без да се движи, той погледна надолу и видя, че столове им бяха на поне три сантиметра разстояние един от друг.

— Не ви докосвам — каза той също толкова учтиво.

— Не съм казала, че ме докосвате. Казах, че сте прекалено близо.

Той извъртя очи и въздъхна, но премести стола си с няколко сантиметра.

— Това да не е някакво друго странно южняшко правило?

— Вие сте в областта на правоприлагането, предполага се, че сте изучавали езика на тялото. Не е ли това начинът, по който сплашвате заподозрените, чрез нахлуване в тяхното лично пространство?

— Не, за тази цел аз обикновено използвам деветмилиметров. Няма голям шанс да пропуснеш сигнала по този начин.

О, не беше ли същински мачо? Той бе типичен мъж, който се хвалеше с размера на оръжието си. Тя едва се въздържа да не извърти очи, както той току-що бе направил, но не искаше да го имитира.

Типичен мъж... Снощният разговор с майка ѝ и леля Джо отекна в съзнанието ѝ и една мисъл я погъделичка, но тя я отблъсна. Не, изобщо не желаше да навлиза в такъв разговор с него. Само искаше браузърът му да завърши обновяването си, така че той да си отиде...

— Знаете ли какъв цвят е бледоморавото? — изтърси тя, думите се изплъзнаха от устата ѝ, преди тя да успее да ги спре.

Ефектът върху него бе направо поразителен. Той се дръпна назад и я погледна така, сякаш внезапно ѝ бяха поникнали зъби и пипала.

— Какво ви накара да попитате? — каза той предпазливо.

— Просто ми е любопитно. — Тя замълча. — Е, знаете ли?

— Какво ви кара да мислите, че знам?

— Нищо. Само питам.

— Звучи като онези тестове, които жените използват, за да разберат дали един мъж е гей или не. Защо просто не попитате, ако ви интересува?

— Не — каза тя, ужасена, че той може да си помисли, че е заинтересована. — Става дума за някой друг... няма значение. — Дейзи се изчерви. Знаеше, че се е изчервила, защото лицето ѝ гореше. Тя се втренчи настоятелно в екрана на компютъра, опитвайки се да накара нещото да побърза.

Той прокара грубата си ръка през късата си коса.

— Розово — промърмори той.

— Какво?

— Розово. Бледомораво е модерна дума за розово, нали? Чувах го много често, когато бившата ми жена подбираше неща за апартамента ни, но на мен ми изглеждаше като розово.

Мили боже, леля Джо беше права, че бледоморавото вече не е окончателен тест. Не беше ли това особено интересно? Нямахте търпение да им каже.

— Пюс — каза тя, и почти се удари по главата. Защо не можа да остави нещата така?

— Какво? — Той се държеше така, сякаш никога преди не бе чувал тази дума.

— Пюс. Какъв цвят е пюс?

— Кажете го буква по буква.

— П-ю-с.

Този път мъжът прокара ръката през лицето си.

— Това е подвеждащ въпрос, нали?

— Защо го казвате?

— Пюс. Кой, по дяволите, би нарекъл някакъв цвят „пюс“? Звучи като повръщано и едва ли някой ще иска нещо, оцветено като повръщано.

— Пюс е хубав цвят — каза тя.

Той ѝ хвърли невярващ поглед.

— Щом казвате.

— Знаете ли какъв цвят е или не?

— По дяволите, не, не знам какъв цвят е пюс — извика той. — Знаем истинските цветове, знаем синьо, зелено и червено, такива неща. Пюс е задникът ми. Вие си го измислихте.

Тя се усмихна самодоволно.

— Не съм. Погледнете в речника. — Тя посочи рафтовете с речниците. — Има няколко точно там.

Той изсумтя и се облегна назад в стола си, но секунда по-късно отиде да провери. Прелисти един речник, прокара пръст надолу по няколко страници и след това прочете набързо:

— Червеникавокафяв. — Мъжът поклати глава подигравателно. — Не че съм виждал нещо, което е червеникавокафяво, но ако го направя, може да сте напълно сигурна, че няма да го посоча и да кажа: *Това изглежда като пюс!*

— А как бихте го нарекли? — подигра се тя. — Нещо наистина отличително, като „червеникавокафяво“? Макар аз винаги да съм смятала, че пюс е по-скоро пурпурнокафяво.

— Най-малкото хората ще знаят, за какво, по дяволите, говоря, ако кажа, червеникавокафяво или дори виолетово-кафяво. А и кой се нуждае от такъв цвят, изобщо? Кой с всичкия си ще отиде в магазина и ще поиска от продавача риза с цвят пюс? Или би си купил кола с цвят пюс? Притеснявам се за хората, които купуват лилави автомобили, но пюс? Я, стига. Пюс върши работа само за гей тест.

Вероятно бе така, но тя нямаше да го признае.

— Сега вече *знаете* какъв цвят е пюс — не се стърпя да отбележи Дейзи. — От сега нататък, когато видите кафяво, в което има дори намек за червено или лилаво, ще се замисляте: „Това е пюс“.

— О, господи! — Началникът на полицията притисна челото си. — Докарайте ми главоболие — промърмори той, а след това погледна нагоре. Очите му бяха присвити, а погледът опасен. — Ако споменете за това на някого, ще го отричам, а след това ще ви закарам в затвора, ако нарушите правилата за движение по пътищата. Ясно ли е?

— Аз не нарушавам правилата за движение по пътищата — каза тя победоносно. — Толкова стриктно спазвам закона, че мога да бъда сложена на плакат като пример за отговорни граждани. Дори не ви позволих да влезете през вратата на служителите, нали?

— Хората като вас се нуждаят от психологическа помощ. — Той погледна към екрана на компютъра и след това въздъхна облекчено. — Готово е. — Мъжът провери часовника си. — Изобщо не отне четиридесет и пет минути. По-скоро петнадесет. Така че предполагам сте в грешка, мис Дейзи.

Тя усети как задните ѝ зъби изскърцаха, когато изрече „мис Дейзи“. Ако още веднъж се пошегуваше с името ѝ, вероятно просто щеше да го удари.

— И каква е тя? — попита младата жена, докато бързо разкачваше компютъра. Колкото по-бързо си тръгнеш, толкова по-добре.

Мъжът взе лаптопа от нея.

— Лъжете много лошо — каза той, като я остави без думи и изхвърча бързо, преди тя да измисли добър отговор.

6

Джак Русо беше в добро настроение, когато напусна библиотека. Спорът с мис Дейзи бе много забавен и макар че тя се стягаше и изчервяваше през цялото време, не бе отстъпила нито за миг. Много му напомняше на пралеля му Беси, с която бе прекарал голяма част от ваканциите си тук, в Хилсбъро. Леля Беси беше точно толкова строга и скована, когато те идваха, но и изключително толерантна към енергичното момче, което прекарваше с нея поне два месеца всяко лято.

Макар в началото да бе отчаян от заточението си... — както определяше престоя си в Хилсбъро тогава — той бе заобичал и пралеля си, и времето, прекарано тук. Родителите му бяха сметнали, че ще е добре за него да се измъкне от Чикаго и да разбере, че съществува различен свят, и се бяха оказали прави.

В началото той бе отегчен до сълзи, беше на десет години, далеч от родителите си, всичките си приятели и лични вещи. Леля Беси хващаше цели четири — четири! — телевизионни канала и правеше неща като плетене на една кука всеки следобед, докато седеше пред телевизора и гледаше своите „истории“.

Тя ходеше на църква два пъти в неделя, переше чаршафите си в понеделник, забърсваше във вторник, пазаруваше хранителни стоки в четвъртък, защото тогава беше ден за големи промоции. Той не се нуждаеше от часовник, за да разбере колко е часът, трябваше само да провери какво прави леля Беси.

И беше горещо. Боже, колко беше горещо! И леля Беси нямаше климатик, тя не вярваше в тези глупости. Имаше по един вентилатор за прозорец във всяка спалня и един преносим, който местеше из останалата част на къщата, когато имаше нужда и това ѝ бе достатъчно. Покритите ѝ с мрежа прозорци бяха отворени, за да може бриза да се носи из къщата.

Но след като беше приключил със сълзите и начумереността си, той постепенно бе започнал да се забавлява от това да лежи в сладко

миришещата трева по залез-слънце и да наблюдава светулките или светкавичните бръмбари, както ги наричаше леля Беси. Помагаше ѝ в малката градина, която засаждаше всяко лято, учейки се да цени вкуса на пресните зеленчуци и работата, която се върши, за да бъдат сложени на масата.

Постепенно се бе запознал със съседските момчета и бе прекарал много дълги горещи следобеди в игри на бейзбол или футбол, беше се научил как да лови риба и ловува от бащата на един от новите му приятели. Тези шест лета, започващи от десетгодишната му възраст и завършващи, когато бе на петнадесет, се бяха превърнали в най-доброто време от живота му.

По някакъв начин той никога не бе успял да попие културата на Хилсбъро, защото идваше само през лятото и никога не бе срещал някое от децата в града, освен съседските момчета. След завръщането си в Хилсбъро, бе видял само един човек, когото го помнеше, но бяха минали повече от двадесет години, откакто бе спрял да идва при леля Беси, освен кратките посещения на празниците, когато хората бяха заети със собствените си семейства и той не бе имал време да потърси някого от старите си приятели.

Леля Беси живя до деветдесет и една и когато почина преди три години, той беше едновременно стреснат и трогнат да разбере, че му е завещала старата си къща. Почти веднага бе решил да се премести от Ню Йорк Сити в Хилсбъро; току-що се беше развел и въпреки че постоянно се движеше нагоре в редиците на Нюйоркската полиция, той бе уморен от стреса и суматохата на работа.

В екипа на „Специални оръжия и тактики“^[1] беше забавно, но опасността, свързана с него, бе една от причините за развода му. Не беше голямата причина, но бе една от тях и по този въпрос, бившата му съпруга имаше право. Да бъдеш жена на ченге беше трудно, но да бъдеш съпруга на някой, който отива да работи, само когато са налице най-опасните ситуации, изискваше железни нерви. Освен това, той бе на тридесет и шест години, беше започнал на двадесет и една годишна възраст в Чикаго, след което се беше преместил в Ню Йорк. Беше крайно време да се махне и да потърси нещо по-малко рисковано.

Той направи няколко пътувания до Хилсбъро, за да огледа старата викторианска къща и да види какви ремонти бяха необходими, и в същото време да потърси работа. Преди да разбере, бе

интервюиран за шеф на полицията, а след това всичко бе уредено. Той го обяви сред закачките относно новата му служба като провинциален началник на полицията, опакова нещата си и се премести на юг. Персоналът му се състоеше от тридесет души, което бе шега в сравнение с размера на екипа, който току-що бе напуснал, но Джак се чувстваше така, сякаш бе намерил своето място.

Добре де, тук не се случваха много неща, но той обичаше да защитава града, в който бе избрал да живее. По дяволите, дори харесваше заседанията на Градския съвет, макар че бе изритан от последното, а половината от гражданите на Хилсбъро се бяха наежили, тъй като съветът бе гласувал за инсталиране на светофари около площада. Бе нелепо един град от девет хиляди души да има само един светофар, но да се пренебрегне мнението на тези хора, щеше да е в нарушение на всичките десет поправки от Закона за правата.

Ако зависеше от Джак, светофарите щяха да бъдат монтирани из целия център на града, както и пред всички училища. Хилсбъро бе изостанал назад във времето — той не се шегуваше, когато го нарече Мейбъри — но трафикът ставаше все по-натоварен, тъй като хората се преместваха в китното малко градче и той не искаше да блъснат някой ученик, преди гражданите да се събудят и да решат, че може би се нуждаят от повече светофари.

Ева Фей Стори, секретарката му, говореше по телефона, когато влезе в кабинета си, но тя вдигна пръст, за да го спре, а след това му подаде чаша кафе и снопче от розови бележки със съобщения.

— Благодаря — каза той, отпивайки от кафето на път към кабинета си.

Той не знаеше как Ева Фей го правеше, но без значение по кое време идваше в офиса, тя имаше гореща чаша прясно кафе за него.

Може би жената имаше жици на мястото му за паркиране и сигнален звънец под бюрото си, когато той спираше. Някой ден щеше да паркира на улицата, само за да види дали може да я преметне. Бе я наследил от предшественика си и двамата бяха доволни от статуквото.

Едно от обажданията бе от детектив в окръг Маршал, който бе настроен приятелски, откакто се бе преместил в Хилсбъро. Джак остави другите съобщения настрана и веднага набра номера на бележката.

— Питърсън.

— Какво става? — Джак знаеше, че не трябва да се идентифицира. Дори, ако Питърсън не знаеше самоличността на този, който се обажда, акцентът на Джак беше достатъчен, за да го издаде.

— Хей, Джак. Слушай, имаме неидентифицирано тяло на млада жена, вероятно мексиканка. Някакви деца са я намерили снощи.

Джак се облегна назад в стола си. Нямахме липсващи лица от Хилсбъро, които да отговарят на това описание; те нямаха голямо испанско население по принцип, но никой не бе обявен за изчезнал през последните няколко месеца.

— И?

— Нямаме нищо, за което да се хванем. Дъждът е измил всички следи и няма очевидни причини за смъртта. Няма рани, нито следи от задушаване, няма удари по главата, нищо.

— Свръхдоза.

— Да, така мисля. Това, което ме тревожи, е, че сякаш с всеки изминал ден случаите на ГХБ се увеличават в Хънтсвил, Бирмингам и изобщо навсякъде.

— Мислиш ли, че е изнасилена?

— Няма как да знаем със сигурност, докато не получим доклада от аутопсията от Монтгомъри, но мисля, че да. Беше с рокля, но без бельо. Във всеки случай си припомних случая в Хънтсвил отпреди няколко месеца...

— Да, спомням си. Беше почти същото.

И двамата мълчаха. Ако един мъж искаше да пробута на някоя жена ГХБ, за да може да прави секс с нея, беше глупаво да се мисли, че той няма да го направи отново. Проблемът беше, че ГХБ бе толкова дяволски обикновен и беше лесно да се сдобиеш с него. Представляваше почистващ разтворител, за бога. И момчета също го взимаха, беше силен и културистите го използваха.

Шансовете за намирането на някой мъж не бяха добри, защото дяволски много жени се събуждаха без никакъв спомен къде са прекарали нощта или с кого, но по телата им имаше следи от сексуална активност. Проследяването на тези боклуци ставаше още по-трудно, защото много малко жени съобщаваха за това в полицията.

— Как мислиш, че мога да помогна? — попита той най-накрая, защото Питърсън трябва да му се бе обадил поради някаква причина, а

не само да му каже за случая. Джак щеше да узнае за това, когато четеше докладите, така или иначе.

— Чудех се, дали нямаш някакви случаи на ГХБ в Хилсбъро?

— Не, доколкото знам няма такива случаи.

ГХБ вървеше ръка за ръка с баровете, защото алкохолът прикриваше солеността много добре. При липсата на барове в Хилсбъро, не бе необичайно, че все още няма случаи със замесени секс наркотици, включващи „Рохипнол“ или ГХБ. Рано или късно, някое местно дете щеше да умре от него, или културист да бъде хванат с него, но досега малкото му градче не бе засегнато. Това не означаваше, че няма хора, които го използват в Хилсбъро, а просто, че са късметлии, че никой от тях не е починал.

— Все още не разбирам, какво искаш да кажеш с това — добави той.

— Обикаляш ли някои от баровете в района? Извън работно време, разбира се.

— По дяволите, прекалено съм зает и стар за това.

— Никога не си прекалено стар за това, приятелю; просто иди някой ден и провери среброкосите. Както и да е, аз си мислех: ти си сравнително нов в района, и ако не се разхождаш до Скотсбъро или до окръг Медисън в търсене на развлечение, тогава е малко вероятно да бъдеш разпознат извън Хилсбъро, нали? Така че вероятно можеш да направиш една обиколка на клубовете и баровете, като се ослушваш за това, което се говори, може би да оглеждаш за някой, който иска да пусне от тези лайна в напитките на жените. Да отидеш под прикритие, искам да кажа.

— И строго неофициално и на собствена глава — добави Джак иронично.

— По дяволите, приятел, по-добре по този начин. Нищо официално. Ти си мъж с активен социален живот, така че какво по-логично? И ако по време на поредната нощ на забавление, забележиш или случайно дочуеш нещо, ами че ето ти правдиво основание. Какво ще кажеш?

— Това е рисковано.

— Признавам. Но, дявол го взел, не ми харесва да виждам изхвърлени тела на момичета в окръга ми. Мога да работя с обичайните си източници и да направя няколко ареста тук за

притежание, но това няма да спре копелета, които обикалят из баровете. Имаме нужда от острие и мисля, че ти може да се окажеш най-острият нож, с който разполагаме.

— Не искаме да пресичаме пътя на Агенцията за борба с наркотиците, може да съсипем операция, по която работят.

— Майната им — каза Питърсън доволно.

Джак трябваше да се засмее, защото това наистина бе доста добър план. Ако настъпеше някой по пръстите, щеше да бъде напълно случайно. Какво, по дяволите, нямаше да го заболи, ако прекара известно време в някой и друг клуб. Неговият опит бе в спецчастите, а не в наркотиците, но той бе видял достатъчно, за да знае какво да търси.

— Кой друг ще знае за това?

— За кое? — попита Питърсън във внезапен пристъп на амнезия.

— Не предполагам, че можеш да ми кажеш кои са добрите клубове в района, прав ли съм?

— Както се досещаш, не говоря от личен опит, но чух, че в „Хот Уингс“ в Скотсбъро има някаква дейност. Може да провериш клуб „Бъфало“ в Медисън и „Дървения дворец“ в Хънтсвил. Мога да изнамеря още няколко имена, ако проявяваш интерес.

— Направи ми списък — каза Джак и затвори.

Той се облегна назад в стола си и очите му се присвиха, когато започна отново да обмисля плана в главата си. Нямаше никакви правила, защото беше сам. По дяволите, всъщност нямаше план, просто мисия под надслов „виж какво можеш да видиш“. Той трябваше да се ослушва, ако случайно се натъкнеше на нещо, но обучението му го бе научило как да действа с инициатива в напечени ситуации.

Той почувства стария прилив на адреналин във вените си, напрежението от очакването. Може би акциите му липсваха повече, отколкото предполагаше. Това не бе същото като ситуация със заложник или въоръжен сблъсък, но бе също толкова важно. Жените бяха изнасилвани и понякога умираха, заради ГХБ. Ако успееше да залови дори само един кучи син, който сипваше тази гадост в напитката на някого, с удоволствие би закачил топките му на стената.

Тази вечер Дейзи колебливо почука на украсената с малки ромбовидни стъкла входна врата на Тод Лоурънс. Самата врата бе произведение на изкуството, боядисана в нюанс на синьото, което съответстваше на щорите, с детайлно изрисувани тънки ивици в тъмнозелено, които напомняха за гора; като се имаше предвид броя на саксийните растения върху широката веранда, тази аналогия не беше далеч от истината. Малките ромбовидни стъкла блестяха, сякаш същия ден бяха почиствани с оцет. Две антични бронзови лампи бяха закачени на вратата и хвърляха мека светлина, която правеше входа уютен и гостоприемнен.

През стъклото тя видя да се приближава замъглена фигура, след това вратата се отвори и самият Тод Лоурънс се усмихна към нея.

— Здравей, Дейзи, как си? Влизай. — Той отстъпи назад и направи жест с ръка. — Сякаш е минала цяла вечност, откакто съм те виждал за последно. Не се отбивам в библиотеката толкова често, колкото трябва. Откакто отворих магазина в Хънтсвил, изглежда, той отнема всичкото ми свободно време.

Тод винаги бе имал способността да те накара да се чувстваш, сякаш си най-добрият му приятел. Дейзи бе общувала с него малко, но свободното му държание разсейваше част от нервността ѝ. Той бе строен, спретнат мъж, облечен в жълто-кафяв панталон и раирана риза с навити маншети. Тод бе висок около метър и осемдесет, с кестенява коса и кафяви очи и лека усмивка, която те караше автоматично да се усмихнеш в отговор.

— Успешният бизнес има навика да го прави — каза тя, като го последва в предния салон и седна на тапицирания с цветни мотиви диван, който ѝ посочи той.

— Така е. — Той се усмихна печално. — Прекарвам доста от свободното си време в ходене по търгове. Много нощи не откривам нищо, освен боклуци и репродукции, но също толкова често изскачат истински бижута. Онази вечер купих един ръчно рисуван ориенталски параван за по-малко от сто долара и го продадох на следващия ден за три хиляди. Имах клиент, който търсеше точно такава неща.

— Необходимо е да имаш око на познавач, за да бъдеш в състояние да различиш истинските антики от репродукции — каза тя. — И години изучаване, предполагам.

Той сви рамене.

— Попадам на разни неща тук и там. Харесвам стари мебели, така че съвсем естествено, внимавам. — Той сложи ръце на хълбоците си и започна да я изучава с леко наклонена глава. Обикновено такова проучване би я накарало да се почувства неловко, но Тод имаше блясък в очите, който казваше: „Хей, това не е ли забавно?“. — И така, искаш разкрасяване, нали?

— Пълно преобразяване — каза Дейзи честно. — Аз съм много зле и не знам какво да правя, за да се науча. Купих малко грим и се опитах да се гримирам, но трябва да има някакъв трик или нещо такова, защото изглеждах ужасно.

Той се засмя.

— Всъщност има няколко трика.

— Знаех си — промърмори тя възмутена.

Щеше ли да е голям проблем за фирмите, да отпечата *истински* правилният начин, по който се използват продукти им?

— Като цяло обаче, нещата опират до повече практика и да се научиш да не използваш твърде голямо количество продукт. — Той направи пренебрежителен жест с ръката си. — Гримът е лесен, мога да ти покажа за по-малко от час. Какво друго планираш да направиш?

Тя почувства как по лицето ѝ се разлива горещина при мисълта, че трябва да изброи недостатъците си. За бога, не бяха ли очевидни?

— Ами, косата ми. Мислех да накарам Уилма да изсветли...

— Мили боже, недей! — възкликна той ужасен.

Дейзи въздъхна.

— Почти същата беше реакцията на семейството ми.

— Послушай ги — посъветва я той. — Те знаят за какво говорят. Уилма не е в крак с модните тенденции, нито с новите разработки в химическата индустрия. Съмнявам се, че е била на ревю за прически, откакто се е сдобила с лиценз преди четиридесет години. Има някои добри стилисти в Хънтсвил, а също и в Чатануга, които няма да изгорят косата и кожата на главата ти.

Дейзи потръпна при представата да оплешивее.

Тод вдигна кичур от косата ѝ и го опипа.

— Косата ти е в добра форма — каза той. — Няма забележим стил, но е здрава.

— Няма никаква плътност. — Сега, след като беше започнала, тя бе решена да не допуска и най-малката пролука.

— Това не е проблем. Скъсяването на някои кичури ще помогне, а и сега се предлагат чудесни продукти, които ще придадат на косата ти повече плътност и ще я направят по-лесна за оформяне. Изсветляването също ще й даде повече плътност. — Той я огледа отново. — Забрави светлите кичури. Мисля, че трябва да станеш блондинка.

— Б-блондинка? — изписка Дейзи. Та тя дори не можеше да си се представи като блондинка. Едва бе приела мисълта, че ще има няколко по-светли кичура в косата си.

— Нищо крещящо — каза той. — Ще кажем на стилиста да сложи няколко нюанса, така тя ще изглежда естествено.

За някого, който никога дори не бе слагал временен оцветител на косата си, изсветляването до няколко нюанса на русото изглеждаше почти толкова трудно, колкото изпращането на човек на Луната.

— К-колко време ще отнеме?

— Ами, няколко часа, мисля. Косата ти трябва да бъде двойно третирана.

— И защо?

— Твоят собствен пигмент ще трябва да се изсветли, и тогава да се нанесе русата боя.

Е, поне това имаше смисъл. Не знаеше дали някога ще има дързостта да направи нещо толкова драстично, но бе вариант, който можеше да обмисли.

— Ще си помисля по въпроса — каза тя несигурно.

— Помисли сериозно — отвърна той. — Какво още?

Тя въздъхна.

— Дрехите ми. Нямам никакво чувство за стил.

Той погледна към полата и блузата, която носеше. Беше преоблякла панталоните си веднага след като се бе прибрала у дома, защото не можеше да изтърпи още една минута в притеснение дали хората гледат дупето ѝ.

— Всъщност, имаш — каза той провлечено. — За съжаление, лошо.

Бузите ѝ се зачервиха и той се разсмя.

— Не се тревожи — каза той любезно, протягайки ръка, за да ѝ помогне да стане на крака. — Просто така и не си се научила как да показваш най-хубавото от себе си. Имаш голям потенциал.

— Така ли?

— Да. — Той направи кръг с върха на пръста си. — Завърти се. Бавно.

Тя смутено изпълни заръката му.

— Имаш хубава фигура — каза той. — Трябва да я показваш, вместо да я криеш в тези бабешки дрехи. Кожата ти е прекрасна, имаш здрави зъби и много ми харесват тези твои странни очи. Обзалагам се, че си се срамувала от очите си през целия си живот, нали?

Тя почти се сви, защото като дете бе отворително наясно с различните си по цвят очи и винаги се бе опитвала да се слее с фона, така че никой да не ги забележи.

— За бога, използвай ги — заяви Тод. — Те са различни, специални. Не е, като да имаш едно кафяво и едно синьо око, което наистина би изглеждало странно, а и не знам дали това е генетично възможно изобщо. Никога няма да бъдеш пленителна красавица, но определено можеш да бъдеш много, много приятна за гледане.

— Това е всичко, което искам така или иначе — каза тя. — Не мисля, че мога да се справя с пленителността.

— Чувал съм, че е тежко — каза той с усмивка. — Най-добрата светлина е в банята ми. Така че, пристъпи в моя будоар, ако смееш, и нека да започнем тази трансформация.

Дейзи извади малко пликче от чантата си.

— Донесох гримове те си.

— Да видим какво имаш. — Той взе чантата и я отвори. Не цъкна с език, но тя имаше чувството, че едва се въздържа. — Ще свърши работа за начало — каза той с любезно снизхождение.

Той я поведе през спалнята му към банята и ако Дейзи някога бе таила някакви съмнения относно сексуалната принадлежност на Тод, вида на спалнята ги разби. Дизайнерски обзаведена в стил „Чипъндейл“, с огромно легло с балдахин, загърнато с грациозни драперии от тюл, както и с огромни, тучни саксийни растения, артистично подредени из стаята. Искаше ѝ се собствената ѝ спалня да изглежда дори наполовина толкова хубава.

Мили боже, дори банята му бе декорирана. Беше в зелено и бяло, с нотки на прасковен цвят и пепелявосиньо. Никога досега не бе влизала в банята на мъж, осъзна тя. Бе леко разочарована да види обикновена тоалетна чиния, макар и разбира се, да нямаше никаква

причина той да сложи писоар, висящ на стената. Освен това нямаше да си отива с декора.

— Нямам тоалетно столче, съжалявам — каза той, усмихвайки се отново. — Мъжете не седят, докато се бръснат.

Тя никога не се бе замисляла за това преди, но той беше прав: бръсненето беше нещо, което мъжете не правеха седнали.

— Добре, първо нека махнем косата от лицето ти. Имаш ли лента за коса или нещо подобно?

Тя поклати глава.

— Тогава сложи я зад ушите си и я дръж далеч от челото.

Дейзи направи, както каза той. Това ужасно неловко усещане се завърна; пръстите ѝ бяха несръчни, не можеше да извърши просто действие, като това да държи косата зад ушите си, без да я изпусне. Тя подозираше, че ще се спъне в собствените си крака, ако се наложи да отиде някъде в този момент.

Той отвори едно чекмедже от вграденото шкафче и извади кутия, около десет инча широка и пет инча дебела. Щракна закопчалките, вдигна капака и се разгърна една табличка, пълна с всякакви видове четки и червила, внушителен брой грим за очите и бузите, всички подредени в малки контейнери.

— Мили боже — изгърси тя. — Имаш повече грим от „Уол Март“.

Той се засмя.

— Не съвсем. Въпреки че тази кутия ме връща към спомените. Бях на Бродуей за известно време и се налага да използваш голямо количество грим, за да не изглеждаш като призрак, когато светлините те осветят.

— Това звучи забавно. Никога не съм била в Ню Йорк. Всъщност като цяло не съм правила много неща.

— *Беше* забавно.

— Защо се върна?

— Не беше моят дом — каза той простиичко. — Освен това, някой трябваше да се грижи за майка ми. Така стоят нещата: те се грижат за теб, когато си малък, ти се грижиш за тях, когато остарят.

— Семейство — каза Дейзи, усмихвайки се, защото тя самата бе много близка със своето.

— Точно така, сега — каза той и тонът му стана енергичен, — да започваме.

След по-малко от час, Дейзи се взираше в огледалото очарована. Устните ѝ се разделиха в почуда. О, тя не беше пленителна красавица, но жената в огледалото бе привлекателна и изглеждаше уверена, жива. Не се сливаше с фона. И най-важното, мъжете щяха да я забелязват!

Процесът не бе безболезнен. Първо Тод бе настоял да оскубе веждите ѝ.

— Не искаш веждите на Джоан Крауфорд, мила. Тя имаше една дебела вежда дълга около три инча и я беше кръстила Оскар, или нещо подобно. — Но за щастие той не искаше да има и очите на Бети Дейвис, така че тя ограничи скубането до няколкото излишни косъма.

След това той ѝ обясни как да си слага грим и за нейно облекчение, не бе много сложно. Основното нещо бе да не използваш твърде много и винаги да имаш кърпичка или памук под ръка, за да поправиш всякакви грешки или избършеш излишното. Дори спиралата бе лесна работа, веднъж щом използваш кърпичка, за да премахнеш по-голямата част от лепкавата течност от малката четка, преди да я сложиш на миглите си.

— Варвари — промърмори тя, докато разглеждаше красивите си тъмни мигли в огледалото. Нямахте гъсеница в очите.

— Моля?

— Производителите на спирала. Те са варвари. Защо просто не ти кажат, че трябва да махнеш повечето от четката на спиралата, преди да я нанесеш?

— Скъпа, те имат достатъчно притеснения относно това да предупреждават хората да не я навират в очите си, или да не я ядат. Предполагам са решили, че ако наистина искаш да използваш спирала, ще се научиш как.

Е, тя искаше и щеше да се научи.

— Направих го — каза тя шокирано, взирайки се в отражението си. Цветът на лицето ѝ бе гладък и светъл, бузите нежно зачервени, очите ѝ бяха загадъчни и големи, устните пълни и влажни. Изобщо не беше трудно.

— Скъпа, разбира се, че го направи. Няма нищо сложно, просто практика и да не прекалиш с цветовете. Сега, нека помислим за стила

ти. Какво предпочиташ: естествено момиче, класна дама или секси маце?

Тод стоеше пред отворената си входна врата и бодро махаше за довиждане на Дейзи. Той не можеше да спре да се усмихва. Това беше първият път, в който прекарваше известно време с нея, макар че, разбира се, знаеше коя е, и наистина я хареса. Тя беше трогателно наивна за възрастта си, но и свежа, жизнерадостна и честна, без капка преструвка в себе си. Нямаше абсолютно никаква представа как да се възползва от външния си вид, но, слава богу, той знаеше. Когато приключеше с нея, тя щеше да бъде поразителна.

Той се отправи към телефона и набра номер. Веднага щом на повикването бе отговорено от другия край на линията, той каза:

— Имам кандидат. Дейзи Майнър.

[1] SWAT (Special Weapons And Tactics) — специални елитни отряди на американската полиция, обучени за изпълнението на високорискови операции. — Б.пр. ↑

Глен Сайкс бе професионалист. Той бе прилежен, обръщаше внимание на детайлите и не си позволяваше да се обвързва емоционално. Никога не бе прекарвал и ден в затвора; в действителност, той дори имаше изрядно шофьорско досие, без никакви глоби за превишена скорост на свое име. Не че нямаше глоби за превишена скорост, но шофьорската книжка, която представяше, бе на друго име, заместваща идентичност, която благоразумно бе създал за себе си преди около петнадесет години.

Една от причините да има такъв успех бе, че не привличаше вниманието към себе си. Беше тих, рядко пиеше — никога, докато работеше, само когато бе сам — и винаги се поддържаше спретнат и чист, опирайки се в теорията, че спазващите закона хора бяха по-склонни да държат под око някой, който се навърта наоколо и изглеждаха мръсен и занемарен, сякаш мръсотията по някакъв начин означаваше измамност.

Всеки, който го видеше, автоматично го категоризираше като средностатистически американец, с жена и няколко деца, и къща с три спални в приятен квартал. Не носеше обици или ланец, нямаше татуировка. Всички тези белези, макар и незначителни, бяха неща, които хората забелязваха. Той поддържаше пясъчнокестенявата си коса късо подстригана, носеше обикновен тридесетдоларов часовник, въпреки че можеше да си позволи много по-скъп и внимаваше какво говори. Можеше да отиде навсякъде, без да привлича прекалено голямо внимание.

Ето защо бе толкова отвратен от Мичъл. Мъртвото момиче не бе важно за никого, но тялото ѝ, когато бъдеше открито, все пак щеше да привлече вниманието. Последвалото го разследване най-вероятно не би означавало нищо, а и той бе внимавал, за да бъде сигурен, че ченгетата няма да намерят нещо, за което да се хванат, обаче грешката бе станала и дори полицията понякога имаше късмет. Мичъл застрашаваше цялото начинание; Сайкс не се съмняваше, че ако

Мичъл бъдеше арестуван във връзка със смъртта на тези момичета, щеше да издаде всяко име, което знаеше, в усилията си да сключи сделка с прокурора. Глупостта на Мичъл можеше да вкара всеки един от тях в затвора.

Най-лошото беше, че ако Мичъл не можеше да го вдигне с жена в съзнание, имаше и други начини да го направи. ГХБ бе отвратителен боклук; може да го вземеш веднъж и да се оправяш, само с празнина в паметта. Следващият път можеше да изключи мозъка ти. Съществуваха и други наркотици, които щяха да свършат работа, по дяволите, алкохолът вършеше работа. Но, не, Мичъл трябваше да им сипва ГХБ, сякаш се измъкваше с нещо и никой нямаше да забележи, когато момичетата не се събуждаха.

Така че Мичъл трябваше да умре. Дори и кметът Нолан да не бе дал разрешение, Сайкс вече бе решил, че е време да го разкара, преди Мичъл да е издал всички. Но кметът, с всичките му шибани южняшки джентълменски маниери, беше студен и безмилостен, като всеки, който Сайкс бе срещал; не се преструваше, че не може да изцапа ръцете си с убийство — макар Сайкс да не би нарекъл убийство смъртта на Мичъл. Това бе по-скоро изстребление, подобно на настъпването на хлебарка.

Първо, обаче, трябваше да открие копелето. Като хлебарка с инстинкт за самосъхранение, Мичъл бе потънал вдън земя и не се появяваше на никое от обичайните места, които посещаваше.

Откакто Мичъл се бе превърнал в призрак, Сайкс реши да играе по-внимателно. Макар че щеше да е доволен просто да отиде до караваната на копелето и да остави дупка между очите му, когато отвореше вратата, но отново, такива неща привличаха вниманието. За съжаление, Мичъл имаше съседи, а от опита си със съседите Сайкс знаеше, че те винаги гледат през прозореца, точно когато не трябва. Той можеше да се разправи с Мичъл по не толкова драматичен начин. С малко късмет дори би могло да изглежда като нещастен случай.

Мичъл познаваше колата му, така че Сайкс взе назаем една от приятел и обикаляше из квартала му, ако можеше да нарече квартал двете порутени каравани и полуразрушената барака, заобиколена от боклуци. Това бяха такъв тип места, които се обитаваха от жени с къдрава коса, носещи стегнати, тесни потници, от които се показваха мръсните презрамки на сутиените им, и от мъже, с дълги, провиснали

коси, пожълтели зъби и непоклатима вяра, че животът ги е съсипал и им дължи нещо. Сайкс не оглеждаше открито никое от трите места, покрай които минаваше; с периферното си зрение той търсеше синия пикап на Мичъл, но той не беше там. Щеше да провери отново след залез-слънце, за да види дали някакви светлини бяха включени, но всъщност не очакваше хлебарката да се появи толкова скоро.

Това да вижда как живее Мичъл винаги напомняше на Сайкс, че се бе спасил на косъм. Ако не бе по-умен, и не бе вземал по-добри решения, той можеше да бъде на негово място. А това бе страшна мисъл. Но Сайкс произхождаше от същата долнопробна среда; знаеше как мисли Мичъл, как действа. В работата му това бе плюс, но всъщност Сайкс не желаше никога повече да живее по този начин. Той искаше повече. По дяволите, Мичъл вероятно също искаше повече, но никога нямаше да го получи, защото продължаваше да взема такива глупави решения.

С поглед към бъдещето, Сайкс спестяваше всеки долар, който можеше. Бе живял просто, но чисто. Нямаше скъпи навици или пороци. Дори бе играл на фондовата борса за кратко, с консервативни акции, които не се представяха драматично, но въпреки това винаги му донасяха печалба. Един ден, когато имаше достатъчно — макар че той не беше сигурен колко точно бе достатъчно — щеше да замине далеч от всичко и да се премести там, където никой не го познаваше, да започне малък бизнес и да се установи като уважаван член на общността. По дяволите, дори можеше да се ожени, да има няколко дребосъчета. Въображението му не можеше съвсем да си представи тази картина, но въпреки това бе възможно.

Мичъл не застрашаваше само близкото бъдеще на Сайкс, а всичките му планове. А именно тези планове го бяха измъкнали от сметището за боклук — къщата, в която бе израснал, бяха му дали цел, когато бе много по-лесно просто да се остави на течението в морето от отпадъци. Винаги бе по-лесно да не правиш нищо. Да не се тревожиш, че трябва да почистиш къщата или да окосиш тревата, просто да изпиеш още шест кутии бира и да изпушиш още един джойнт. Не беше от значение, че няма храна в къщата за децата; когато месечния чек дойдеше, първото нещо, което трябваше да се набави преди парите да свършат, бяха пиенето и наркотиците. Беше лесно. Винаги бе по-лесно да прахосаш парите, вместо да ги похарчиш за неща като храна и

електричество. Твърдите, умните като него, разбираха, че трудния път е този, по който се измъкваш.

Без значение какво щеше да му струва, Сайкс никога нямаше да се върне.

Веднъж щом се заемеше с нещо, Тод Лоурънс ставаше неудържима сила. Между опитите ѝ да оправи къщата си, за да се премести, и Тод, който окупираше всяка друга свободна минута, която имаше, Дейзи се чувстваше сякаш е уловена в торнадо, което отказваше да я остави да падне. Единственото нещо, което не ѝ позволяваше да рухне бе видимата промяна, която съзираше в себе си.

Тя не притежаваше куража да опита имиджа на секси маце и нямаше представа какво изискваше да бъдеш „класна дама“, така че се спря на естествено момиче. Можеше да се справи с това, помисли си тя. Тод, обаче, имаше други идеи.

— Мисля, да се спрем на класна дама — каза той лениво, когато тя се озова в дома му в събота за техния поход из магазините и пътуване до студио за красота в Хънтсвил. С ръце на хълбоците, той я огледа от горе до долу. — Лицето ти ще изглежда по-добре с този тип прическа.

— „Класна дама“ е прическа? — попита тя скептично.

— Разбира се. Проста, семпла, много хубава подстрижка. Мисля да не е прекалено дълга, само до раменете. Имам нещо предвид, което ще ти хареса. О, между другото, днес също ще отидем да ти пробием ушите.

Тя хвана ушите си закрилнически.

— Защо? Не мисля, че едно преобразяване трябва да включва кръвопролития.

— Защото обиците с клипс са ужасно неудобни, скъпа. Не се притеснявай, няма да боли.

Тя се вгледа в собствените му уши, надявайки се, те да са без дупки, така че тя да може да откаже на основание, че той не знае за какво говори. Нямаше такъв късмет. И двете му уши имаха малки вдлъбнатинки. Той се усмихна и потупа ръката ѝ.

— Бъди смела — каза той бодро. — Красотата винаги изисква жертви.

Дейзи не смяташе, че е толкова смела, колкото напълно неспособна да спре този влак, който бе набрал скорост. Тя все още се опитваше да намери убедителна причина, че не се нуждае от пробиването на каквито и да е части от тялото ѝ, когато Тод я набута в колата си и те потеглиха за Хънтсвил.

Първата им спирка бе козметично студио. Дейзи беше влизала само във фризьорския салон на Уилма и определено имаше разлика между „салон“ и „студио“. Като начало я попитаха какво иска за пиене. Уилма питаеше единствено дали бърза. Тя помоли за чаша кафе, но Тод с блясък в очите, каза:

— Вино. Тя трябва да се отпусне.

Рецепционистката, поразителна жена с къса платиненоруса коса и приятна усмивка, се засмя, докато отиваше да донесе виното. То бе доставено в ръката на Дейзи в истинска чаша за вино, вместо в пластмасова за еднократна употреба, както очакваше. След кратко размишление, все пак, тя предположи, че Тод нямаше да заведе повереницата си в някакво случайно студио, което да е толкова долнопробно, че да сервира вино в пластмасови или стиропорени чаши.

Рецепционистката провери в книгата си.

— Ейми ще дойде ей сега. Тя е нашият топ стилист, така че можете просто да се отпуснете и да се оставите в ръцете ѝ. Ще изглеждате невероятно, когато тя приключи с вас.

— Само ще разменя няколко думи с нея, преди да тръгна — каза Тод и изчезна през вратата.

Дейзи преглътна виното си. Да си тръгне? Тод я оставяше тук сама? Коремът ѝ се обърна. О, боже, не можеше да го направи.

Трябваше да го направи.

Три часа по-късно, на третата си чаша вино, тя се чувстваше така, сякаш я бяха измъчвали. Остро миришещи химикали бяха намазани върху косата ѝ, химикали, които бяха изсветлили косата ѝ в ярко жълто-бяло и я караха да изглежда като пънк рокер, уплашен от телевизионен евангелист. След това химикалите бяха измити, за да може да се нанесат повече химикали с нещо, което приличаше на четка за рисуване върху различни кичури, като всеки следващ бе увиван във фолио, за да не се докосва до останалите. Тя се преобрази от пънк

рокер в същество от космоса, снабдено с жици, за да приема сателитни сигнали.

Докато това се случваше, скубеха веждите ѝ — ох — и междувременно ѝ правеха маникюр и педикюр. Ноктите на ръцете ѝ, вече оформени и с еднаква дължина, бяха с нежен френски маникюр. Ноктите на краката ѝ от друга страна, лакираха с порочен нюанс на червеното. Дейзи се опита да си спомни дали някога бе лакирала ноктите на краката си. Не мислеше, че е, а дори и да беше, би избрала някакъв бледорозов нюанс, който едва би се забелязвал.

Тя никога, ама никога не би избрала такъв привличащ погледа червен цвят. Ефектът беше поразителен и страшно секси. Дейзи продължаваше да държи вдигнати босите си крака и да се взира в червените връхчета на пръстите си, мислейки си, че сега дори не изглеждат като нейните крака. Жалко, че нямаше сандали, за да ги покаже. Имаше някакви джапанки, но не можеше да ги носи на работа.

Най-сетне мъченията приключиха. Тя бе разопакована, измита и настанена в стола на стилиста отново. След три чаши вино, Дейзи дори не потрепна, когато Ейми се залови за работа с ножиците, режейки усърдно. Дълги кичури коса се плъзгаха на пода. Младата жена изпи последната си чаша вино и я подаде за още.

— О, мисля, че можеш да го направиш, без да се подсилваш с друга — заяви Тод с насмешка в ленивия си глас. — Колко вино изпи?

— Това е само третата чаша — каза тя невинно.

— Скъпа, надявам се, че си яла тази сутрин.

— Разбира се. И Ейми ми даде кроасан. Три чаши за три часа не са толкова много, нали? — Невинността ѝ се превърна в безпокойство. — Не съм пияна, нали?

— Може би, малко. Благодаря — каза той на Ейми.

Ейми, висока, слаба млада жена, която носеше черната си коса в къса подстрижка, му се усмихна.

— Беше истинско удоволствие. Два кроасана не струват нищо пред това, да видиш такава промяна във външния вид на някого.

Тод се бе подпрял срещу работното място, издокаран в обичайните си жълтеникавокафяви панталони и синя копринена риза, и наблюдаваше как Ейми оформя с кръгла четка косата на Дейзи, докато я изсушаваше. Дейзи от своя страна също наблюдаваше,

ужасена, защото следващият път щеше да ѝ се наложи да го направи сама. Не изглеждаше сложно, но пък и спиралата също.

Тя въздъхна облекчено, когато след последното измиване, косата ѝ изглеждаше тъмна, въпреки че бе малко възмутена от това, че след три часа изтезания имаше такъв малък резултат. Ами лимоненорусото най-малкото поне трябваше да покаже, че е правено *нещо* с косата ѝ. След като Ейми започна работата си със сешоара, като че ли, Дейзи забеляза как косата ѝ става все по-светла. Не бе лимоненорусо, но определено бе русо. Различни нюанси улавяха светлината, на места със златен оттенък, на други с бледобежов.

Когато Ейми приключи, махна пелерината, докато Дейзи се взираше със зяпнала уста в отражението си. Нейната скучна, мишокестенява коса бе далечен спомен. Тази бе лъскава и плътна. Косата се олюля, когато тя помръдна главата си, а след това се върна обратно на мястото си, сякаш знаеше точно къде да застане. Стилът бе семпъл, както бе обещал Тод, дължината едва достигаше раменете ѝ, краищата бяха извити навътре и един кичур бе елегантно отметнат настрани откъм по-късата част.

Ейми изглеждаше невероятно доволна. Тод я прегърна и я целуна по бузата.

— Направи го. Това е истинска класика.

— Тя има хубава коса — каза Ейми, приемайки възхищението на Тод и отвърщайки с целувка по бузата. — Липсваше ѝ плътност, но притежава здрава коса и кожа на главата. С правилните стилизираци продукти, няма причина да не изглежда така всеки ден.

Беше хубаво, че Тод е с нея, защото Дейзи бе в транс. Той се погрижи да вземат стилизиращите продукти, които Ейми бе препоръчала, припомни ѝ да напише чек за услугите — тя бе толкова замаяна, че щеше да излезе, без да помисли за това — и слава богу, че той караше. Дейзи не знаеше дали това е от виното или просто разбираем шок, но изобщо не беше сигурна, дали краката ѝ докосват земята.

Това бе добре, защото следващата им спирка се оказа голям мол, където проби ушите си. Отне само една минута — всичко, което почувства бе ощипване — и следващото нещо, което знаеше, бе, че се разхожда с дискретни златни халки на ушите си.

През следващите четири часа, Тод я развеждаше наоколо.

Тя пробва дрехи, докато не се изтощи и започна да разбира какво имаше предвид под „класна дама“. Стилът бе семпъл, като например обикновена бежова пола, комбинирана с бяла блуза без ръкави. Но кройката бе стройна, полата стигаше до коленете ѝ, а тесен колан привличаше вниманието към кръста ѝ.

— При този стил никога не се чува шумолене на коприна — каза той. — Той е елегантен, класически и изчистен.

Тя си купи обувки, изящни сандали, които показваха сексапилните червени нокти на краката ѝ, както и класически дамски обувки с петсантиметрови токчета, в черно и тъмносиво.

— Никога бяло, скъпа — каза той твърдо. — Бялото е за ежедневни обувки, а не за класически дамски обувки.

— Но...

— Няма „но“. Довери ми се.

Тъй като вкусът му досега бе безпогрешен, в крайна сметка, не можеше да направи нищо друго. И може би собственият ѝ вкус имаше нещо общо с това, защото неизменно собствените ѝ предпочитания съвпадаха с неговите. Тя просто никога не бе имала дързостта или стимула да промени нещо в себе си. Беше останала с това, което ѝ бе познато, това, което бе удобно и лесно.

Да изглеждаш добре, изискваше много работа, а и освен това тя никога досега не се бе виждала наистина толкова хубава и стилна. Бет винаги бе хубавата, а Дейзи бе приела ролята на интелигентната и любознателната. Вероятно не можеше да бъде хубава без усилия, както Бет, но определено беше хубава и това, че едва сега го разбираше, бе изцяло по нейна вина.

Дори не се опита да следи парите, които бе похарчила. Всичко отиваше за добра кауза: за нея самата. Тя не купуваше само дрехи, въпреки че това бе по-голямата част от покупките ѝ. Купи си парфюми, както и няколко шикозни чанти и обеците, които си хареса. Тод я бе продумал да си вземе една гривна за глезен, казвайки ѝ с хитър поглед в очите:

— Няма нищо по-секси, скъпа.

Най-сетне бяха на път към вкъщи. Дейзи седеше кротко, все още вцепенена от цялото преживяване. Ако имаше такова нещо като

козметична война, днес тя я започна. От днес нататък, животът ѝ бе променен.

Не само заради начина, по който другите хора щяха да я виждат, а заради начина, по който тя се виждаше. Винаги се бе сливала с фона, мислейки, че това е всичко, което заслужава. Вече не. От този момент нататък, независимо от това, което щеше да се случи в личния ѝ живот, тя щеше да извлече максимума от себе си в името на собствената си гордост, ако не друго.

— Ако нямаш нищо против, бих искал да те попитам — каза Тод след десетина мили тишина, докато тя асимилираше деня, — какво предизвика това море от промени?

Дейзи въздъхна и отпусна главата си върху седалката, затваряйки очите си.

— Тридесет и четвъртия ми рожден ден.

— Наистина ли? Бих предположил, че още нямаш трийсет.

Въпреки умората, това предизвика усмивка на лицето ѝ.

— Наистина ли?

— Честен кръст. Може би, заради кожата ти. Не си била често на слънце, нали?

— Не много. Хващам тен, но и бързо изгарям. — Освен това винаги беше затворена вътре с нос, забит в книгите.

— Това е хубаво. Също така имаш очарователен невинен вид, който те кара да изглеждаш по-млада.

Дейзи отвори очи и усети как бузите ѝ се зачервяват.

— Не излизам много — призна тя. — Това е другата причина, поради която искам да се променя. Искам да се омъжа и нека си го кажем, по начина, по който изглеждах преди, никой не би ми обърнал внимание.

— Сега всичко ще се промени — каза той и ѝ се усмихна. — Гарантирам ти. — Той замълча, а след това каза: — Има ли определен мъж, от когото се интересуваш?

Тя поклати глава и усети прекрасното полюшване на косата си. Мили боже, беше невероятно!

— Не. Смятам да изляза и да потърся. Никога не съм била в нощен клуб преди, но смятам, че това е добър вариант като за начало. Знаеш ли някое хубаво място? — Твърде късно тя осъзна, че

клубовете, които знаеше един гей, най-вероятно не бяха места, където тя щеше да има добър шанс за успех.

— Чувал съм, че клуб „Бъфало“ е добър — каза той небрежно. — Танцуваш ли?

— Знам как, въпреки че не съм танцувала много, откакто ходих на уроци. Танцуването е добър начин да разчупиш леда, нали?

— Много добър. — Тонът му бе сериозен. — Мислиш ли, че можеш да излезеш довечера?

— Не знам. — Да отиде сама в нощен клуб, щеше да изисква дързост, помисли си тя, а след днешния ден тя може би бе използвала всичките си резерви.

Тод погледна към нея, след което насочи вниманието си към пътя.

— Понякога, веднъж след като започнеш, е по-лесно просто да продължиш напред, отколкото да спреш и след това да започнеш отново.

Което означаваше, че той смята, че тя трябва да излезе тази вечер, след като цял ден полагаше огромни усилия, за да промени своя обикновен външен вид.

— Ще си помисля — каза тя и след секунда в главата ѝ се появи една мисъл. — Не знам как да се държа като „класна дама“. Има ли нещо специално...

— Не — прекъсна я той. — Това е само стил. Не бъркай представянето на външния вид със самоличността. Просто бъди себе си и няма да има за какво да се притесняваш.

— Това, че бях себе си, не накара никого да ме забележи досега — каза тя печално.

Той се засмя.

— Ще видим, скъпа. Ще видим.

8

— Откри ли Мичъл най-сетне? — попита Темпъл Нолан.

— Все още не. — Сайкс се раздражни от това, че кметът изобщо го попита. Ако го бе намерил, щеше да каже, нали така? — Мисля, че ще се крие още седмица-две и тогава или ще реши, че няма проблем заради това, че момичето е мъртво, или ще се изнерви и ще приеме, че е безопасно да продължи да се забавлява, стига да не ходи на обичайните си места. Подсигурил съм ги. Когато се появи, ще разбере в рамките на пет минути.

— Мистър Филипс не е доволен. Имаше голям купувач за момичето. Сега човекът си е намерил друг източник и ние сме въвн от играта. Мистър Филипс иска Мичъл мъртъв.

— Ще бъде. Само бъдете търпелив. Ако чуе, че съм по петите му, ще се скрие в заешка дупка.

— Мистър Филипс не е в настроение да е търпелив. Изгуби много пари.

Сайкс сви рамене. Девиците винаги изискваха висока начална цена, така или иначе, но понякога имаше специално търсене от страна на някой склонен да плати големи пари. Сайкс не можеше да си представи някой да плаща толкова много, само за да прави секс с девица, така че може би имаше друга причина. Той не мислеше, че ги използват за някакви ритуални жертвоприношения, но бе живял достатъчно дълго и бе видял твърде много, за да не се замисля за хората. Каквото и да се случваше с момичетата, след като бяха доставени, не го интересуваше. Те бяха стока, нищо повече.

— Както казах, той ще се появи и аз ще го чакам, когато го направи. — Сайкс трябваше да положи усилия, за да запази търпението в гласа си. Колко често се налагаше да го казва? Мичъл бе колкото добър, толкова и манипулативен. А междувременно, бизнесът продължаваше. — Имаме друга пратка, планирана е да пристигне следващия вторник вечерта, пет момичета. Предпочитам да не ги водим на обичайното място, в случай че Мичъл вече е говорил с

неподходящите хора. Това е другата причина, поради която не искам да притискам нещата и да го намеря; ако се уплаши, може да отиде при прокурора и да се опита да сключи сделка, като им каже имената ни в замяна на защита. Имаш ли някакви идеи за друго скривалище, където ще бъде безопасно?

Кметът разтри врата си и се намръщи. Проблемът беше, че трябваше да намерят място, което бе достатъчно изолирано, за да е усамотено, но не толкова изолирано, че да няма никакъв трафик. Хората от провинцията бяха непоправимо любопитни. Ако видеха фарове, там където не трябва да има, те щяха да започнат да се ослушват и оглеждат — и обикновено го правеха с 22-калиброва пушка. Съседите се грижеха за съседите си. Това бе хубаво, ако сте един от тях, но бе трън в задника, ако се опитвате да не бъдете забелязани. Обичайното скривалище бе стара каравана за пътуване, закътана доста навътре от черен път. В сухо време, самият път бе система за предупреждение, тъй като всяко приближаващо превозно средство вдигаше облаци от прах, които можеха да се видят добре, преди някоя кола да се зададе на хоризонта.

— Ще намеря нещо — каза той. — Ако нищо не изскочи ще наема голям камион на „Ю-хол“^[1].

Бяха правили това и преди, в краен случай. Удивително бе колко малко внимание се обръщаше на камионите под наем. Момичетата не можеха да се изкъпят — а господ бе свидетел, че винаги имаха нужда от баня — с начина, по който пътуваха в ремаркетото, но ако клиентът трябваше да приеме доставката на стоката, която миришеше не толкова приятно, ами, това не беше точно услуга за запознанства. Но от друга страна, използването на камион под наем си беше болка в задника, защото ако е паркиран, рано или късно трябва да се очаква, че полицията ще го провери. Така че трябваше да кара наоколо, докато стане време клиентите да вземат момичетата, след това да се срещне с тях някъде и бързо да направи размяната. Камионът под наем просто не бе най-доброто решение.

Пейджърът на кмета започна да писука. Той замълча и провери номера.

— Трябва да тръгвам, но ще се свържа с теб за новото място. Просто намери Мичъл, за бога!

Дейзи спря пред затворените двойни врати на клуб „Бъфало“. След много обмисляне, тя бе решила, че това е мястото и сега е моментът да покаже новия си вид и да опита новия си подход към лова на мъже. Бе уморена от дългия ден пазаруване и козметично измъчване, но все още бе на гребена на вълната от въодушевление. Когато пристигна у дома след шопинг пътуването, тя не бе извикала за поздрав, както обикновено правеше, просто бе влязла в кухнята, където майка ѝ и леля ѝ Джо бяха заети да правят консерви с праскови за зимата. Майка ѝ се бе огледала, след което се бе завъртяла разтревожено, казвайки рязко:

— Коя сте вие?

Дейзи бе започнала да се кикоти. Тогава двете жени бяха изпискали възторжено, хвърляйки се към нея, възхитени от русата ѝ коса и шикозната прическа. Прасковените консерви можеха да почакаат, така че когато продължиха с консервирането, Дейзи бе отишла да донесе всичките си пазарски торби от колата и да разопакова покупките си, които достигаха наистина невероятни размери.

Когато бе качила всичко на горния етаж в стаята си и бе започнала да подрежда дрехите в гардероба си, тя не бе успяла да устои да изпробва всичко отново. И макар да бе уморена, когато облече една от новите си кокетни поли и онази класическата бяла блуза без ръкав, а след това и тъмносивите си токчета, през нея премина тръпка. Тази стилна, хубава жена наистина бе *тя*.

Не беше разкошна, никога нямаше да бъде, но подредената прическа изваждаше най-хубавото от нейните по-скоро невзрачни черти и я караше да изглежда... ами, сдържана, може би, вместо просто безинтересна. И Тод бе прав: гривната за глезен, блестяща на десния ѝ крак беше меко казано секси.

Беше срамота да пропилява този външен вид. Може и да не бе в състояние да направи косата си отново по точно същия начин. А тя вече бе направена...

С тази мисъл в главата си, тя пое дълбоко дъх и взе решение: Сега или никога.

И така, ето я тук в клуб „Бъфало“, голям, просторен нощен клуб, малко след границата на окръг Медисън. Имаше групи на живо, голям дансинг и определена репутация. Бе известно, че от време на време

имаше нападения и сбивания, но не се бе стигнало дотам, че жените да се чувстват некомфортно тук. Друг плюс беше, че входът бе само два долара, а след парите, които бе похарчила този ден, пестенето изглеждаше разумно.

Ако си дадеше време да помисли, тя знаеше, че ще изгуби кураж, така че просто влезе. Извади два долара от малката си чанта-портмоне, която висеше от рамото ѝ на тънка каишка. Ежедневната ѝ чантата бе достатъчно голяма, за да побере провизии за един месец, но Тод бе настоял да носи нещо по-елегантно.

— Не носи много неща, когато излизаш — инструктирал я бе той. — Само достатъчно пари, за да влезеш, кърпички, червило и натакай кредитна карта в сутиена си.

Добър съвет, защото така или иначе това бе всичко, което можеше да побере в това тънко подобие на чанта.

Едър мъж, облечен в дънки, ботуши, и черна тениска взе двата ѝ долара на вратата; след това ѝ позволи да премине и тя влезе в разгара на цветни светлини, силна музика и още по-силни разговори. Гласове се надвикваха с групата и помежду си, за да се чуят. Мястото бе претъпкано. Някой я блъсна отзад, запращайки я във висока червенокоса жена с бухнала коса, която ѝ хвърли раздражен поглед.

Дейзи започна да мънка извинение, но се сети, че повече нямаше да мънка. Освен това, мънкането не би могло да се чуе тук.

— Прощавайте — каза тя ясно, с високо вдигната глава, докато се отдалечаваше.

Косата ѝ изглеждаше по-добре, отколкото тази на червенокосата, помисли си тя с леко вълнение. Не можа да си спомни някога преди да е мислела, че косата ѝ изглеждаше по-добре от тази на някой друг.

Промуши се по пътя си към относително закътано място, където можеше да огледа. Барът бе голям правоъгълник, ограден с бар-столове и хората стояха в три редици около него. Двойки се поклащаха на дансинга, обсипани с цветни светлини, мигащи около тях, докато вокалистът на бандата изпълняваше любовна песен. Групата бе разположена на малка сцена зад защитна мрежа от тел.

Защитната телена мрежа я притесни. Може би клуб „Бъфало“ бе малко по-груб, отколкото бе чувала.

Имаше множество маси, небрежно разпръснати около дансинга, но всички те бяха заети. Дървени стърготини и обелки от фъстъци

покриваха пода, докато облечени в дънки сервитьорки се провираха в тълпата и си пробиваха път с ловко балансирани подноси.

Тя бе прекалено наконтена, помисли си Дейзи. Дънките изглежда бяха дрескод, както за мъжете, така и жените, въпреки че точно в този момент тя забеляза една къса пола, комбинирана с оглавник и каубойски ботуши. Тод щеше да изсумти и да обяви подобно съчетание за „лош вкус“.

Дейзи бе с високи токчета, пола в цвят каки и бяла блуза без ръкави, на която най-горните две копчета бяха разкопчани. Златната гривна на глезена ѝ привличаше вниманието към слабите ѝ голи крака. Тя изглеждаше изтънчена и семпла, не съвсем на място за „Бъфало“.

— Е, здравей! — Твърда мъжка ръка се уви около кръста ѝ и я завъртя. Примигвайки, тя се озова лице в лице с усмихнат тъмнокос мъж, който държеше бутилка бира в ръка.

— Здравей — отвърна Дейзи. Трябваше почти да крещи, за да се чуе.

— С кого си тук? — попита той, приближавайки устата си много близо до ухото ѝ.

Той флиртуваше с нея. Осъзнаването на това я оживи. Това беше свалка! Един мъж наистина се опитваше да я сваля!

— С приятели — излъга тя, защото изглеждаше разумно да го направи. В края на краищата не го познаваше.

— Приятелите ти ще имат ли нещо против, ако танцуваш с мен? — попита той.

Тъй като той се усмихваше и очите му я гледаха приятелски, тя каза:

— Не, изобщо. — И с усмивка той остави бирата си, взе ръката ѝ и я поведе към дансинга.

„Божичко, това бе лесно!“, мислеше си Дейзи замаяно, докато се плъзваше в ръцете на мъжа. Той я държеше близо, но не прекалено близо, че да я смути. За момент тя бе ужасена от това дали танцувалните ѝ умения нямаше да я предадат — в края на краищата, не бе практикувала много — но той бе доста плавен и тя откри, че ако не мислеше за това, краката ѝ сякаш правеха каквото трябваше.

— Казвам се Джеф — каза той, отново приближавайки устата си до ухото ѝ, така че да може да го чуе.

— Дейзи — отвърна тя.

— Била ли си тук преди? Не мисля, че съм те виждал, а повярвай ми щях да забележа.

Тя поклати глава, само за да усети как косата ѝ се полюшва ефирно и след това отново застава на мястото си.

— За първи път идвам.

— Нека не бъде за последен... — Той млъкна, обръщайки глава, за да погледне гневно мъжа, който го потупа по рамото.

— Може ли да ви прекъсна?

— Не — каза Джеф грубо. — Това да не ти е някой бал? Махай се. Аз я видях пръв.

Другият мъж, строен и рус, също облечен в дънки и тениска, се ухили.

— Хайде, Джеф, не бъди егоист. — Той сръчно изкопчи ръката на Дейзи от тази на Джеф и я завъртя далеч от него.

Дейзи погледна през рамо към Джеф с разширени очи, докато се чудеше какво ще се случи. Джеф се ухили и сви рамене, а след това се отправи към масата, където щеше да бъде.

— Приятели ли сте? — попита тя русия мъж.

— Да, работим заедно. Аз съм Дени, между другото.

— Дейзи — каза тя отново.

Баладата приключи и групата веднага засвири стomp^[2]. Линиите се формираха и Дени издърпа Дейзи в позиция.

— Чакай! — запротестира обезумяло тя. — Не знам как да танцувам това!

— Лесно е — извика той. — Просто следвай стъпките ми.

Линията от танцуващи започна с танци и въртене, и тя успя да танцува и да се върти не по-зле от останалата част от тях. Двамата с Дени се удариха в един момент и тя започна да се смее на себе си. Беше *толкова* не на място тук, в своите елегантни класически дрехи, заобиколена от дънки и потници без презрамки, но ѝ беше забавно. Бе тук от по-малко от десет минути и вече двама мъже бяха дошли при нея. Това бе повече внимание, отколкото бе получавала от... о, тридесет и четири години.

Танцът приключи и групата продължи с друга бавна песен за глътка въздух. Дени едва бе сложил ръката си около кръста ѝ, когато друг мъж го прекъсна и той я предаде на следващия. Този бе по-възрастен, може би около петдесетте години, с късо подстригана сиво-

кафява брада и не много по-висок от нея. Той можеше да танцува обаче.

Мъжът ѝ се ухили и каза:

— Аз съм Хауърд — и след това я завъртя изкусно.

Дейзи се засмя, замаяна от вълнение и радост, когато ръцете им се склочиха и той я завъртя обратно към себе си.

Хауърд нямаше нищо против да показва своята вещина, така че тя излъска ръждясалите си умения възможно най-бързо и свърши чудесна работа, помисли си Дейзи. Далеч не бе толкова добра, колкото него, но поне не се спъваше и не го настъпваше по пръстите.

След Хауърд дойде Стивън, а след Стивън един мъж на име Мичъл, който имаше големи кафяви очи и срамежлива усмивка. По това време Дейзи бе останала без дъх и ѝ бе доста топло.

— Имам нужда да седна — въздъхна тя, веейки си с ръка.

Мичъл плъзна ръката си под лакътя ѝ.

— Ще ти донеса нещо за пиене — каза той. — Бира, вино?

— Само вода засега — каза тя, докато слизаше от дансинга и се оглеждаше за място, където да седне. Масите бяха точно толкова пренаселени, колкото и преди пет танца.

— Е, хайде, пийни малко вино — придумваше я Мичъл.

— Може би по-късно. Сега съм много жадна и водата е най-подходяща. — Освен това щеше да шофира до вкъщи.

— Тогава, кока-кола.

Големите му кафяви очи казваха, че иска да ѝ купи едно питие, а тя осуетяваше плановете му като настояваше за вода. Дейзи отстъпи.

— Добре, кока-кола.

Неговата срамежлива усмивка разцъфна.

— Чакай тук — каза той и се гмурна в тълпата.

Бе по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Огромната, движеща се тълпа непрекъснато я принуждаваше да се мести и по този начин в рамките на пет минути тя беше на доста голямо разстояние от мястото, на което я бе оставил Мичъл. Дейзи гледаше към бара, опитвайки се да го различи сред множеството тела, но не го познаваше достатъчно добре, за да го разпознае в тълпата, а освен това можеше да му отнеме много време, за да получи напитка. Новите обувки ѝ бяха по мярка, но все още бяха нови, а тя бе танцувала пет танца и краката ѝ я

боляха. Искаше да седне. Изправи се на пръсти, опитвайки се да намери празен стол.

— Търсиш си място да седнеш ли? — извика широкоплещест мъж, обвиняйки мускулестата си ръка около кръста ѝ и преди тя да успее да реагира, той я притегли в скута си.

Стресната, Дейзи веднага се опита да стане. Той се засмя и стегна ръката си, дърпайки я назад към себе си и тя инстинктивно се подпря. За съжаление на чатала му и то с цялата си тежест.

Той изпищя, висок звук, който се издигна над врявата от музика и гласове. Внезапно тя осъзна къде бе ръката ѝ и какво е това, което усещаше под нея. Дейзи изписка и се опита да стане отново, но нейното ново падане предизвика още по-силен вик от едрият мъж. Всъщност, това вече бе почти писък, такъв, който накара главите на хората да се обърнат.

Лицето ѝ стана червено и тя започна да се бори сериозно, но не можеше да запази равновесие или да намери опора и където и да сложеше ръка, като че ли щеше да бъде грешно. Дейзи усети как нещо меко се смачква под кокалчетата на пръстите ѝ и широкоплещестият мъж стана лилав.

Божичко, бе удивително как нещата ескалираха. Разсеян от крещящия звук, идващ от едрият мъж, един човек случайно се блъсна в някаква жена и разля питието ѝ върху роклята ѝ. Тя изкрещя и нейният приятел се завъртя към въпросния. Стол се обърна, маса бе блъсната и се чу звук от счупване на стъкло.

Хората се разпръснаха. Е, някои хора се разпръснаха, а други като че ли скачаха в желанието си да се присъединят към сбиването.

Мелето бе като приливна вълна, насочена към нея и тя не можеше да се изправи на крака, за да я избегне.

Изведнъж около кръста ѝ се склучи желязна хватка и я издърпа от скута на бедния мъж. Той рухна на пода, като издаваше хриптещи звуци и се държеше за чатала с две ръце. Дейзи изписка и се вкопчи в хватката, изненадана да открие, че това е просто плът, но нямаше никакъв начин да се измъкне от нея. Краката ѝ дори не докосваха пода, тъй като бе бързо отнесена от плетеницата от размятащи се тела и юмруци.

Охранителите на нощния клуб вече се намесваха, като удряха глави наляво и надясно и грубо възстановяваха реда, но Дейзи не успя

да види какво става, тъй като охранителят, който я изнасяше, премина през тълпата, като че ли бе вода, местейки хора от пътя си със свободната си ръка и преди да се усети, тя бе изнесена от вратата и бе стоварена на краката си.

Колко уничително. За първи път идваше в клуб и бе изхвърлена от него.

Лицето ѝ гореше, тя се обърна да се извини и се озова лице в лице с началник Русо. Извинението замръзна на езика ѝ.

Отвътре се чу звук от още чупещо се стъкло и изведнъж от вратата изскочи поток от хора, сякаш по-благоразумните бяха решили да напуснат, докато все още имаха шанс да го направят. Началникът хвана китката на Дейзи и я издърпа настрана от входа. Жълтата неонена табела с името на клуба хвърляше светлина върху тях, без дори да ѝ даде закрилата на тъмнината. Може би той нямаше да я познае, помисли си Дейзи паникьосано. Дори собствената ѝ майка не я бе познала...

— И това ако не е мис Дейзи — каза той провлачено, имитирайки отлично южняшкия акцент, и надеждите ѝ, че няма да я разпознае, бяха разбити. — Често ли идваш тук?

— Не, за първи път ми е. Мога да обясня — каза тя бързо, усещайки как лицето ѝ почервява.

Той се загледа в нея с присвити очи.

— Нямам търпение да чуя. За тридесет секунди кастрира човек и започна сбиване. Не е зле за първата ти вечер тук. Уведоми ме кога планираш да идваш, за да си остана вкъщи тази нощ.

Е, нямаше начин той да я накара да поеме вината за това фиаско вътре, помисли си тя възмутено.

— Не беше по моя вина. Този мъж ме дръпна и когато сложих ръка, за да се подпра, аз... — Гласът ѝ заглъхна, сякаш се опитваше да намери деликатен начин да опише станалото.

— Сграбчи топките му и ги размаза върху седалката на стола — завърши началник Русо вместо нея. — Бях на път да се намеся, но когато той започна да издава онези звуци, реших, че държиш положението в свои ръце, така да се каже.

— Не исках да стане така. Беше нещастен случай.

Изведнъж той се ухили.

— Забрави за това. Следващият път ще помисли два пъти преди отново да сграбчи непознатата жена. Хайде, ще те изпратя до колата ти.

Тя не искаше да я изпращат до колата. Не искаше да отива в колата си изобщо.

Дейзи погледна към вратата с копнеж.

— Предполагам, че не мога...

— Не, танцуването за тази вечер приключи, бързи крачета. Трябва да тръгваш преди полицията да пристигне.

Тя въздъхна, защото се бе забавлявала толкова много — докато случайно не бе кастрирала едрия мъж, разбира се — но предполагаше, че началникът е прав. Полицаяте можеха просто да арестуват всички и да разрешат нещата по-късно, а тя можеше просто да си представи какво щяха да кажат хората, ако тя бъдеше арестувана.

Той взе ръката ѝ и насила я обърна към паркинга.

— Къде е колата ти?

Тя въздъхна отново.

— Ето там. — Обувките на Дейзи скърцаха по чакъла на път към колата ѝ, а началник Русо се извисяваше до нея и твърдата му ръка нито за миг не разхлабваше хватката си върху лакътя ѝ, сякаш бе затворник, който смяташе да заключи. Тя се зарадва, че нямаше белезници.

Колите напускаха паркинга във всички посоки, а две от тях трябваше да проправят пътя си през трафика. Когато стигнаха до колата, той пусна ръката ѝ и тя извади ключове от чантата си, а след това отключи. Началникът ѝ отвори вратата и Дейзи се плъзна зад волана.

— Пила ли си нещо? — изведнъж попита той.

— Не, нито дори кока-кола — каза тя, спомняйки си отчаяно за мъжа с кафявите очи, който не се бе върнал при нея навреме. Тя беше много жадна. Да започнеш сбиване изискваше почти толкова усилия, колкото да танцуваш.

Той постави едната си ръка на отворената врата, а другата на покрива на колата и се наведе, за да я огледа на светлината на купето.

— Беше зашеметяваща — каза най-накрая той и очите му се присвиха отново. Като че ли изучаваше разтворената яка на ризата ѝ. — Криеш се под тези отвратителни бабешки дрехи, които носиш обикновено.

Дори шефа на полицията бе забелязал колко старомодни бяха дрехите ѝ, помисли си Дейзи. Колко уничително.

— Обръщам нова страница — обясни тя.

Той изсумтя и се изправи, отстъпвайки така, че тя да може да затвори вратата. Дейзи запали автомобила, поколеба се, а след това свали прозореца.

— Благодаря, че ме измъкна от там — каза тя.

— Май беше най-умното нещо, което можех да направя. Както беше тръгнала, щеше да оставиш горкия човек без поколение. — Той вдигна глава, заслушвайки се напрегнато. — Мисля, че чувам сирени. Прибирай се вкъщи, преди полицията да пристигне.

Тя все още се колебаеше.

— Ами ти?

— Ще им помогна да се справят с нещата тук.

Точно така, той не трябваше да се притеснява, че може да бъде арестуван. Тя щеше да го помоли да не споменава, че е била тук, но осъзна, че има точно толкова право да отиде в нощен клуб, колкото и той. Освен това, може би тя *искаше* хората да знаят, че е била в клуб „Бъфало“. Това със сигурност щеше да промени начина, по който я виждат. Тя искаше мъжете да мислят, че е достъпна и свободна, и като просто подобрише външния си вид нямаше да го постигне.

— Ще трябва ли да давам показания? — попита тя.

Раздразнен, той отсече:

— Не, освен ако не се навърташ наоколо. Сега си омитай задника оттук, докато все още можеш.

Добре тогава! Без повече приказки, Дейзи настъпи педала за газта с всичка сила, хвърляйки чакъл и карайки гумите да свирят, докато занасяше на паркинга. Стресната, в момент на паника тя се бореше с волана, преди да си спомни, че трябва да махне крака си от газта. Гумите спряха да свирят, когато стъпиха на асфалта, и много по-спокойно продължи надолу по пътя. Никога през живота си не бе карала гумите да свирят. О, боже, какво щеше да стане, ако някой камък бе изхвъркнал и ударил началника? Тя започна да се връща, за да се извини, но се появиха мигащи светлини в огледалото за обратно виждане и реши, че ще е най-добре да си омита задника оттам, точно както бе казал той.

[1] Американска транспортна компания, основана във Финикс, която предлага камиони под наем за превоз на товари. — Б.пр. ↑

[2] Стомп — бърз джазов танц. — Б.пр. ↑

9

Не всеки можеше да излезе вечер, за да се отдаде на див живот, да танцува докато вече не може да стои на краката си, да започне сбиване и да се прибере вкъщи преди девет, каза си Дейзи на следващата сутрин. Е, вечерта не бе безспорен успех; първата част бе много успешна. Дори повече. Тя се бе забавлявала и щеше да го направи отново. Не частта със сбиването — поне се надяваше, че нямаше да се повтори — но определено частта с танцуването и привличането на мъжкото внимание.

След църква, където стоически изтърпя безочливото любопитство на приятелите и познатите си — хора, които би трябвало да знаят, че не е прието да се вторачват в някого — тя хапна бързо обяда си и се преоблече в новите си дънки, решена да покара покрай Ласитър Авеню и да провери докъде бе стигнал Бък Латъм с боядисването на къщата ѝ. Сега, когато тя наистина бе поела по новия си път, бе нетърпелива да продължи напред и да започне да живее отделно. Когато излезе на верандата с чантичката си и ключовете за колата в ръка обаче, на тротоара пред къщата паркира бял форд.

Сърцето ѝ подскочи докато гледаше как началник Русо измъква голямото си тяло от шофьорското място. Тя бе разказала на майка си за случилото се предишната вечер, пропускайки да спомене, че бе смачкала тестисите на един мъж. Предполагаше, че началник Русо бе тук, за да изпее всичко и да ѝ чете конско, сякаш имаше някакво право. Той със сигурност не бе в клуб „Бъфало“ по работа. Бе там, за да се забавлява, точно както и тя, но поне нейните намерения бяха почтени.

Той също бе облечен в дънки и черна тениска, която бе прилепнала към широките му мускулести рамене. Тя въздъхна и си помисли, че изглежда като мъж, който се занимава с вдигане на тежести, повече от всякога. Спомняйки си колко лесно само с една ръка я бе изнесъл от клуб „Бъфало“ миналата вечер тя бе сигурна, че го е определила правилно.

— Отиваш ли някъде? — попита той, застанал на малката, оградена с цветя алея, гледайки нагоре към сенчестата веранда, на която стоеше тя.

— Да — открито отговори Дейзи.

Добрите обноски изискваха да каже нещо като, „О, щях да ходя до супермаркета за малко, но това може да почака. Защо не влезеш за едно кафе?“. Тя ограничи отговора си само до тази единствена дума. В него имаше нещо, което я караше да забравя възпитанието си.

— Няма ли да ме поканиш да вляза? — попита той, а очите му блестяха по начин, който я караше да мисли, че е повече развеселен, отколкото разстроен.

— Не.

Той посочи с глава към колата си.

— Тогава нека да се повозим. Не мисля, че би искала да водим този разговор тук навън, където всичките ти съседи могат да ни чуят.

Сърцето ѝ застина.

— О, боже мой, да не би да ме водиш в *центъра*? — Тя слезе бързо по стълбите и тогава я завладя ужасяваща мисъл. — Онзи мъж от снощи... той не е умрял, нали? Беше нещастен случай! Дори и да е умрял, това няма ли да е убийство със смекчаващи вината обстоятелства?

Той потърка долната част на лицето си и тя се вгледа подозрително в него. Изглеждаше сякаш се опитва да прикрие усмивката си. За бога, в това нямаше нищо смешно!

— Доколкото знам гаджето ти е добре. Вероятно известно време ще го наболява и ще ходи странно, но ще оцелее.

Тя издиша дълбоко.

— Това е успокоително. Тогава защо ще ме водиш в *центъра*?

Той отново потърка лицето си. Този път нямаше никакво съмнение: той се смееше. Добре!

Джак се протегна и хвана ръката ѝ, хватката му бе топла и достатъчно здрава, сякаш бе свикнал да се справя със злодеи, които не искаха да тръгнат с него.

— Не се мръщи, мис Дейзи — каза той, задушавайки едва доловим кикот. — Просто... *центърът*, няма същото звучене в Хилсбъро, както в Ню Йорк.

Добре де, това бе вярно, като се има предвид, че те на практика вече бяха в центъра, само на няколко пресечки от полицейския участък и бизнес района. И все пак можеше да бъде по-мил.

Щом той отвори предната врата на колата си, за да ѝ помогне да се качи, входната врата на къщата се отвори и Евелин излезе.

— Началник Русо! Къде водите Дейзи?

— Само на една малка разходка, мадам. Обещавам ви, че ще се върнем до един час.

Евелин се поколеба, след това се усмихна.

— Приятно изкарване.

— Благодаря, мадам — сериозно каза началникът.

— Страхотно — измърмори Дейзи, докато той се качваше в колата. — Сега ще си помисли, че излизаме заедно.

— Може да се върнем и да ѝ кажеш какво става в действителност — предложи той, докато потегляше, без да изчака отговора ѝ.

Това беше толкова неприятно; естествено тя не искаше, но той го знаеше още преди да направи предложението си. Просто се правеше на всезнайко.

— Аз имах същото право да бъда в онзи клуб, както и ти — каза тя, скръсти ръце и навири нос.

— Съгласен съм.

Тя сниши нос, за да го погледне стреснато.

— Тогава, защо ме разпитваш? Не съм направила нищо лошо. Кавгата не беше по моя вина, а и наистина не съм искала да смачкам тестисите на онзи мъж.

— Знам.

Той отново се хилеше, как не го беше срам. Какво беше толкова смешно?

— Тогава какво не е наред?

— Няма нищо. И не те разпитвам. Помолих те да дойдеш на разходка с мен. Нещо доста по-различно от това, да те заведе в стаята за разпит и да те пека на бавен огън в продължение на часове.

Успокоена, тя въздъхна тежко и се отпусна на седалката, но веднага се изправи отново.

— Не ме помоли, а ми *нареди*, какво друго оставаше да си помисля? „Нека се повозим“. Полицаяте казват това постоянно по

телевизията и то винаги означава, че те водят в участъка, за да те арестуват.

— Значи сценаристите трябва да измислят нов диалог.

Изведнъж я завладя нова, ужасяваща мисъл. Господи, началникът не я *ухажваше*, нали? Срещите им винаги бяха изнервящи, но предишната вечер ѝ бе показала каква разлика имаше в отношението на мъжете към нея, след като бе променила външния си вид. Стомахът ѝ се сви. Все още не бе свикнала да казва на мъжете, че не е заинтересована. *Той* не можеше да е заинтересован, нали? Вероятно тя не изглеждаше чак толкова по-добре, колкото си мислеше.

Дейзи свали бързо сенника и погледна в огледалото, закрепено на него, след това също толкова бързо го върна обратно. О, боже.

— За какво беше това? — любопитно попита той. — Не се загледа достатъчно бързо дори да си провериш червилото.

Тя изцяло бе забравила за червилото. Все пак бързият поглед ѝ бе напълно достатъчен, за да я убеди, че не бъркаше, що се отнася до промяната.

— Просто се чудех дали в полицейските коли има огледала на сенниците — смотолели тя. — Това изглежда малко... женствено.

— Женствено? — Той изглеждаше така, сякаш бе прехапал вътрешната страна на бузата си.

— Не че поставям под съмнение твоята мъжественост — каза тя внимателно.

Последното нещо, което желаше, бе той да се почувства длъжен да доказва своята мъжественост пред нея. Беше чела, че мъжете приемат подобни коментари лично. Егото им бе тясно свързано с мъжествеността им или нещо подобно.

Той въздъхна.

— Без да се обиждаш, мис Дейзи, но да следва твоята мисъл човек, е като да се опитва да хване подивял заек.

Тя не се обиди, защото бе прекалено благодарна, че той не може да проследи точно тази нейна мисъл. Вместо това каза:

— Бих искала да не ме наричаш мис Дейзи. Кара ме да се чувствам... — Тя щеше да каже като *стара мома*, но това определение бе прекалено близко до истината. — ... старомодна.

Той отново хапеше бузата си.

— Щом мрежата за коса е по мярка...

— Аз *не* нося мрежа за коса! — извика тя и отново потъна в седалката изненадано. Тя никога не викаше. Никога не избухваше. Невинаги бе учтива с него, но не му бе *викала*. Вече започваше да се тревожи; дали имаше закон за викането срещу някой от силите на реда? Да вика срещу него не бе същото като да вика на някой полицай, който я е спрял за превишена скорост — сякаш тя някога бе карала с превишена скорост — но той все пак бе шефът на полицията, а можеше да бъде и по-лошо...

— Отново се отнесе някъде — измърмори той.

— Просто се чудех дали има закон против викането срещу началника на полицията? — призна си тя.

— Мислиш си, че ще те хвърля зад решетките, заради крещене?

— Това бе неуважително от моя страна. Извинявам се. Обикновено не викам, но пък и досега не са ме обвинявали, че нося мрежа за коса.

— Мога да разбера какво те е провокирало.

— Ако продължиш да хапеш бузата си — отбеляза тя, — ще се нуждаеш от няколко шева.

— Ще се опитам да не го правя отново. И за твоя информация, казвам ти мис Дейзи в знак на уважение.

— Уважение? — Тя не знаеше дали това е хубаво или не. От една страна, разбира се, искаше той да я уважава, но от друга, това не бе точната реакция, която желаше от мъж, който бе поне няколко години по-възрастен от нея. Може би предишната вечер в клуба е извадила чист късмет и не е била толкова привлекателна, колкото си мислеше. Може би мъжете биха танцували с която и да е жена в клуба.

— Напомняш ми на леля ми Беси — каза той.

Дейзи почти изстена на глас. О, боже, бе по-лошо отколкото си мислеше. Леля му! Сега бе сигурна, че снощи е било само щастлива случайност. Много внимателно, тя свали сенника и погледна в огледалото, за да види дали е възможно да е направила толкова голяма грешка.

— Дори няма да питам — въздъхна той.

— Приличам на леля ти? — Тя почти изстена думата.

Той започна да се смее. В действителност й се присмиваше.

Покрусена тя вдигна сенника и отново скръсти ръце.

— Пралеля ми, в действителност. И не казах, че приличаш на нея; казах, че ми напомняш на нея. Тя също нямаше голям житейски опит.

Наивна. Той имаше предвид наивна. За нещастие, не грешеше. Ето какво се случваше, когато прекараш живота си с нос, заровен в книгите. Може да знаеш много интересни факти, но когато стане въпрос за житейски опит в реалния живот, си общо взето на тъмно.

Той зави надолу към главния път за Форт Пейн.

— Защо отиваме във Форт Пейн? — попита Дейзи, гледайки наоколо към кедровите дървета и зелените планини. Разходката бе приятна, но тя не можеше да се сети дори за една причина, поради която трябваше да отидат там.

— Не отиваме там. Просто карам наоколо.

— Искаш да кажеш, че не отиваме на никое определено място?

— Казах, че отиваме да се разходим. Това включва обикаляне.

Сега тя отново се върна на ужасното подозрение, че той може би я ухажда, но ако това бе така го правеше по-много странен начин, като ѝ казваше, че прилича на пралеля му и ѝ се присмиваше. От друга страна, той бе янки; може би това бе начинът, по който го правеха на Север.

— Предпочитам да се разходим в друга посока — каза тя смутено. — Обратно към къщи.

— Твърдоглавка.

Е, *това* определено не бе много любезно, следователно не можеше да я ухажда. Значително успокоена, тя засия срещу него.

— Какво? — попита той, гледайки я обезпокоено.

— О, нищо.

— Ти ми се усмихваш. Това е дяволски страшно.

— Усмивката ми е плашеща? — Сиянието избледня.

— Не, фактът, че се усмихваш, е плашещ. Това ми казва, че мисълта ти се е отнесла отново нанякъде.

— Не е. Знам точно накъде се е запътила. Но съм облекчена, че ти не си наясно. — Проклятие, щеше ѝ се да не бе казвала това. Трябваше да помни, че той бе полицаи, а те бяха ужасно любопитни.

— Нима? — Точно както се бе опасявала, сега той бе заинтригуван.

— Лични неща — информира го тя.

Един джентълмен щеше да остави въпроса до там. Тя трябваше да помни, че той не бе джентълмен.

— Какви точно лични неща? — настоя той. — Секси неща?

— Не! — ужасено каза тя. И тъй като да го остави да си мисли, че има нещо такова, бе много по-лошо от това, което наистина си мислеше, тя каза: — Просто се страхувах, че може да ме ухажваш и когато каза „твърдоглавка“, бях облекчена, защото не би го казал, ако ме ухажваше. Това е.

— Да те ухажвам? — Раменете му започнаха леко да се тресат.

— Да, или както там го наричат в днешно време. „Сваляне“ ми звучи малко прекалено, все едно сме в гимназията, а освен това, това не е среща. Повече прилича на отвличане.

— Не съм те отвлякъл. Просто искам да говоря с теб насаме за снощи.

— Какво за снощи? Ако не съм нарушила никакви закони...

— Ще престанеш ли да се вайкаш за това? Трябва да ти кажа някои неща за ходенето по нощни клубове.

— Трябва да знаеш, че съм възрастен човек и мога да ходя, в който нощен клуб реша. Дори ще го направя, така че ти можеш...

— Ще млъкнеш ли за една минута! — извика той. — Не ти казвам да не ходиш, просто се опитвам да те предупредя да бъдеш внимателна за определени неща.

Тя остана мълчалива за известно време.

— Съжалявам — най-накрая каза тя. — Ти просто ме караш да се настройвам отбранително. Може би е, защото си шеф на полицията.

— Просто се спри и ме слушай. Заради това, което си направила с косата си и начина, по който се обличаш, мъжете ще започнат да те свалят.

— Да — каза тя със задоволство. — Така е.

Той въздъхна.

— Познаваш ли някого от тях?

— Не, разбира се, че не.

— Тогава не можеш да им вярваш.

— Е, аз не се бях запътила да си тръгвам с някого от тях или нещо подобно, а и бях с моята кола, за да се прибера сама...

Той я прекъсна.

— Чувала ли си някога за така наречените секс наркотици, използвани за изнасилване?

Това я накара да замълчи. Шокирана тя се вгледа в него.

— Искаш да кажеш... че тези мъже...

— Не знам, ти също не знаеш. Точно това имам предвид. Когато излезеш навън, не оставяй никой да ти носи питие, освен сервитьорката. Още по-добре би било да идеш до бара и да си го вземеш сама. Не оставяй питието си на масата докато танцуваш или отиваш до тоалетната, или поради каквато и да било друга причина. Ако го направиш, не пий повече от него. Поръчай си ново.

— К-какъв вкус ще има? Ако някой подправи питието ми, имам предвид.

— Не би могла да го усетиш, не и смесен в напитката ти.

— Боже! — Тя сложи ръце в скута си, разстроена от мисълта, че някой от онези приятни мъже, с които танцува снощи, можеше преднамерено да я дрогира, за да може да я заведе на някое място и да прави секс с нея, докато тя е в безсъзнание. — Тогава... как мога да разбера?

— В действителност не можеш. До момента, в който започнеш да усещаш ефекта няма да мислиш логично. Винаги е най-добре да ходиш в клубовете с приятелка, за да може да се наглеждате взаимно. Ако някоя от вас започне да се държи сънено или замаяно, най-добре е да отидете в спешното. И за бога, не оставяй никой мъж, с когото си се запознала, да те кара където и да било.

Ужасена Дейзи се опита да се сети за приятелка, която би отишла с нея в някой нощен клуб. Нито една не ѝ дойде на ум; не че нямаше приятелки, но всички те бяха омъжени с деца и ходенето по нощни клубове без съпрузите им, за да може тя да се среща с мъже, не бе точно това, което биха искали да правят. Майка ѝ и леля ѝ Джо бяха свободни, но... не, за това и дума не можеше да става.

— Има няколко вида такива наркотици — продължи той. — Сигурно си чувала за Рохипнол, но този, който наистина притеснява полицията е ГХБ.

— Какво е това? — Тя не бе чувала за него.

Той се усмихна строго.

— Течност за премахване на боя, смесена с препарат за почистване на стъкло.

— О, боже мой! — Ужасена тя се вгледа в него. — Това може да убие човек.

— В достатъчно големи количества, да. А понякога не е необходимо да са толкова големи, защото не знаеш колко силно ще те удари.

— Но... няма ли да изгори гърлото при преглъщане?

Той поклати глава.

— Не. При свръхдоза, просто заспиваш и не се събуждаш повече. Ако е смесен с алкохол, ефектът се усилва и е още по-непредсказуем. Ако някой ти сложи ГХБ, общо взето не го е грижа дали ще умреш или не, стига да може да те чу... ъъ, да прави секс с теб, докато си още топла.

С широко отворени очи Дейзи се вгледа в пейзажа навън. Като си помислеше, че подобни неща се случват по света! Той хвърли съвсем друга светлина върху случилото се в клуба и тя никога нямаше да може да го възприема постарому. Но ако не излизаше навън сред хората, как щеше да срещне необвързани мъже? Прехапа долната си устна, докато обмисляше ситуацията, но в крайна сметка ходенето на танци в клубовете бе най-ефективният начин да постигне целите си. Просто трябваше да бъде изключително предпазлива и да спазва напътствията му.

— Ще внимавам — пламенно каза тя. — Благодаря ти, че ме предупреди. — Беше много мило от негова страна да я предупреди за опасностите, с които може да се сблъска, по-мило отколкото бе очаквала от него. Може би бе прекалено строга в критиката си, само защото той бе малко по-безцеремонен и пряк в думите си.

Джак намали щом стигнаха до една църква, след това направи завой на паркинга и потегли обратно към Хилсбъро.

— Кога ще излизаш отново? — попита той непряко.

Благодарността стигаше само до тук.

— Защо? — попита тя, а гласът ѝ бе изпълнен с подозрение.

— За да мога да предупредя всички мъже да носят спортни предпазители, защо иначе? — Той въздъхна. — Това бе просто въпрос, за да поддържам разговора.

— О! Ами, разбира се, няма да излизам в неделя или през седмицата, така че предполагам следващият уикенд. И без това трябва да поработя по къщата си, за да мога да се нанеса.

— Изнасяш се?

— Наех къща на Ласитър Авеню.

Той ѝ хвърли бърз поглед.

— Ласитър? Това не е много добър квартал.

— Знам, но изборът ми бе ограничен. А и ще си взема куче.

— Вземи си голямо куче. Немска овчарка ще е добре. Те са умни, лоялни кучета и ще те защитят и от самата Годзила.

Немските овчарки се използват в отрядите на К-9, затова тя предположи, че той е запознат с тях от там. Тези кучета трябва да са издръжливи и благонадеждни, в противен случай полицията не би ги използвала.

Опита се да си се представи как стои в някой удобен стол и чете, докато в краката ѝ се е сгушило голямо куче, но картината просто не се появяваше. Тя беше по-скоро човек, който би предпочел някое малко куче; териер, може би това би било по-добре от някоя огромна немска овчарка. Беше чела, че малките кучета също биха изплашили крадец, защото те лаеха при най-малкия шум, а и всичко, което тя искаше, бе алармена система, а не военна контраофанзива. Териерите ставаха за аларма. Или щеше да си вземе някоя от онези малки сладки малтийски болонки, с малка панделка на главата.

Обсъждаше на ум плюсовете на малките кучета, докато пътуваха към дома ѝ и се изненада, когато той спря до бордюра пред къщата. Тя примигна за миг към минивана, паркиран на алеята и след това го разпозна.

— Имате гости — съобщи началник Русо.

— Сестра ми Бет и семейството ѝ — каза Дейзи.

Те идваха на гости поне два пъти месечно, обикновено в неделя, след църква. Тя трябваше да ги очаква, но това напълно се бе изплъзнало от ума ѝ.

Докато се протягаше към дръжката на вратата, леля Джо излезе на верандата.

— Влизайте — извика тя. — Идвате точно навреме за домашния сладолед.

Началник Русо излезе от колата преди Дейзи да успее да каже, че не е необходимо да остава. Когато ѝ отвори вратата на колата, тя остана на място, гледайки го с огромни очи.

— Хайде, идвай — нетърпеливо каза той. — Сладоледът се топи.

— Това не е добра идея — прошепна тя.

— Защо? — прошепна в отговор той, но очите му блестяха.

— Те си мислят, че ти... че ние...

— Че те ухажвам? — услужливо ѝ помогна той, като буквално я измъкна от колата и я забута по пътеката.

— Не се шегувай с това! Знаеш как е с ключките в малкия град. Освен това, не ми харесва да подвеждам семейството си.

— Тогава им кажи истината, че исках да те предупредя за опасността от секс наркотиците.

— И да докарам инфаркт на майка си? — разпалено каза Дейзи.
— Да не си посмял!

— Тогава им кажи, че сме просто приятели.

— Все едно ще повярват на *това*.

— И защо да е толкова невероятно?

— Просто така! — Вече бяха стигнали входната врата и той я отвори за нея, бутайки я вътре.

Там имаше малко фоайе и голяма всекидневна, която се откриваше непосредствено вляво. Шумът от гласовете заглъхна щом влязоха в стаята, купички със сладолед бяха поставени на плотата; Дейзи имаше чувството, че стотици хора се взират в нея, въпреки че бяха само майка ѝ, леля ѝ Джо, Бет и Нейтън и двамата ѝ племенника, Уилям и Уайът. Тя толкова рядко бе на фокуса на вниманието им, че дори и това ѝ се струваше много.

— Ъмм... това е началник Русо.

— Джак — каза той, протягайки ръка да се здрависа първо с майка ѝ, след това с леля Джо, докато Дейзи ги представяше.

Нейтън се изправи щом дойде неговият ред, протягайки ръка, но погледът му бе подозрителен, а на лицето му бе изписано онова изражение, което мъжете използват, когато мислят, че има нужда да защитават семействата си. Защо се чувстваше длъжен да защитава *нея*, Дейзи нямаше никаква идея.

Началник Русо сигурно бе свикнал на подобен показ на тестостерон, защото дори окото му не трепна.

— Нека да ви донеса малко сладолед — каза Евелин. — Само ванилов е, но мога да му сложа малко орехи и фъдж сос, ако желаете.

— Ванилията е любимият ми вид — каза началникът толкова искрено, че Дейзи щеше да му повярва дори да знаеше, че това не е

вярно.

Той не изглеждаше като любител на ваниловия сладолед, но тя не можеше да спори. Колкото по-бързо си изядеше сладоледа и си тръгнаше, толкова по-добре за нея.

Бет не обърна никакво внимание на началника, тя зяпаше Дейзи, очите ѝ бяха огромни и леко замъглени.

— Ти си руса — тихо каза тя. — Мама каза, че си изсветлила косата си, но... но ти си *руса*.

— Хубава си — каза десетгодишният Уайът почти обвинително.

Той бе на възрастта, в която не харесваше момичета и да открие, че любимата му леля се превръщаше в едно от тях, бе разстройващо.

— Съжалявам — извини се тя. — Ще се постарая да се поправа.

— На мен ми харесва — каза единадесетгодишният Уилям, подарявайки ѝ срамежлива усмивка, която след няколко години щеше да покорява женските сърца.

— И носиш *дънки*! — почти изплака Бет.

Самата тя бе облечена в много изискани къси панталони и подходящ потник, но тази Дейзи, която тя познаваше, рядко носеше панталони и никога не бе притежавала дори един чифт дънки.

— Ходих на пазар — каза Дейзи неудобно, докато всички, включително и началникът я оглеждаха от глава до пети. — И си продупчих ушите. — Тя посочи малките халки, надявайки се да отвлече вниманието им нагоре.

— Мисля, че изглеждаш страхотно — каза Нейтън, усмихвайки се насреща ѝ.

Тя обичаше зет си, но ѝ се искаше да бе малко по-чувствителен към настроението на Бет в момента. Защото Бет бе повече от леко шокирана от промяната на сестра си.

Но сестра ѝ не бе егоистка. Успя да се усмихне, след това стана и прегърна Дейзи.

— Изглеждаш прекрасно — каза тя, докато Евелин се върна в стаята с две купички, пълни до горе със сладолед.

— Да, наистина — каза Евелин, усмихвайки се на двете си дъщери, подавайки купичките на Дейзи и началника.

— И така — каза приповдигнато леля Джо, — от колко време излизате заедно вие двамата?

— Ние не... — започна Дейзи, само за да бъде изпреварена от много по-дълбок глас.

— От около седмица — каза началникът.

Джак се разсмя на глас, докато потегляше от дома на семейство Майнър; да се шегува с Дейзи се бе превърнало в най-голямото му забавление. Тя отвръщаше дори при най-малката провокация, сякаш я докосваше с електроподкарвач за говеда. Когато бе казал, че излизат от около седмица — което, ако говорим откровенно, бе истина — тя бе подскочила и го бе погледнала с неприкрит ужас, преди да избълва:

— Ние *не* излизаме заедно — с такъв ужасен тон, че той почувства нужда да провери отражението си в някое огледало, за да види дали изведнъж не са му поникнали рога и раздвоена опашка.

Освен бившата му, никоя друга жена не се бе оплаквала преди, затова реакцията на Дейзи го ядоса малко. Дори и бившата му жена не се бе оплаквала в леглото. Какъв бе проблемът на мис Дейзи?

След това тя се изчерви и започна да се опитва да обясни нещата.

— Ние сме просто приятели... е, не точно, искам да кажа той е янки. Той бе в клуба заедно с мен снощи... не заедно с мен, просто по същото време... така че, когато побоят започна...

— Побой? — Хор от гласове повтори думата.

Майка ѝ и леля ѝ изглеждаха ужасени, сестра ѝ изумена, зет ѝ притеснен, а двамата ѝ племенника заплениени.

— Не го започнах аз — бързо каза Дейзи. — Не точно. Не беше моя вината. Но началникът...

— Джак — поправи я той.

Тя го погледна унищожително.

— Джак ме изнесе навън, а днес дойде да ми разкаже за наркотиците, които се използват за изнасилване и... о, боже! — Тя приключи, а очите ѝ с особен цвят се разшириха щом осъзна, че племенниците ѝ я слушат с повишено внимание.

— Наркотици — тихо каза майка ѝ, приближавайки.

Купичката със сладолед в ръката ѝ потрепери.

Дейзи пое дълбоко дъх и се опита да я успокои.

— Аз не видях никакви. И ще бъда внимателна.

— Какво му е лошото на това да си янки? — бе попитал Джак, а очите му блестяха с веселие, което се бе опитал да прикрие.

Тя започна да пелтечи отново, щом осъзна, че е била груба — на публично място сред хора, което явно беше нещо голямо за нея.

— Ами... нищо, освен че... искам да кажа, ти не си точно... — Очевидно мислите ѝ удариха на камък, защото гласът ѝ замлъкна.

— Аз си мислех, че сме приятели. — Той успя да остане сериозен и да изглежда дори леко наранен.

Не е точно какво? Неин тип ли? Джак нямаше нищо против. Тя бе наивна скромна жена, а той бе ченге, какво друго да каже.

— Така ли? — попита тя със съмнение, докато той ровеше из сладоледа си, за да се разсее.

Студеният приятен сладолед се разтопи върху езика му и той почти изстена от удоволствие. Нямаше нищо — нищо, което да се сравни с истинския домашен сладолед.

Той преглътна и каза:

— Със сигурност. Ти дори ми направи бледоморавия гей тест. Човек не прави това с някой, който не му е приятел.

Семейството ѝ слушаше запленено. И майка ѝ, и леля ѝ ахнаха.

— О, боже — най-накрая каза Джоела. — Ти премина ли го?

Той потърка брадичката си, за да скрие усмивката си. Ето от къде го е наследила.

— Не знам. Ако знаеш отговорът, това означава, че си преминал или че са те скъсали?

Леля Джоела премигна.

— Ами... нито едното, предполагам. Просто означава, че си гей. — Тя направи пауза. — Такъв ли си?

— Лельо Джо! — изстена Дейзи, покривайки очи със свободната си ръка.

— Не, мадам. — Той отново хапна от сладоледа си. — Но това не е добър тест, защото знам какъв цвят е бледоморавото.

Леля Джо кимна убедена.

— Точно както си мислех. Какво ще кажеш за пюс?

— Дейзи ме накара да погледна в речника — каза той, без повече да може да крие усмивката. — Обвиних я, че си го е измислила.

Леля Джо се облегна назад, на лицето ѝ се изписа задоволство.

— Казах ти — обърна се тя към на майката на Дейзи, Евелин.

Горката Дейзи бе свалила ръката си и се оглеждаше наоколо, сякаш търсеше най-добрия изход за бягство. Джак ѝ попречи, като я хвана за ръка и я дръпна да седне на дивана при него, който бе единственото свободно място, останало в стаята, което го накара да се зачуди дали майка ѝ не бе организирала нещата така, че да трябва да седнат заедно. Ако беше така, той нямаше нищо против.

Джак остана почти цял час, разговаряйки за най-различни неща и изяде още една купичка сладолед, а през това време Дейзи въртеше лъжицата си в своя сладолед докато той не се разтопи. Не спираше да му хвърля притеснени погледи и да се опитва да се измести настрана. Мис Дейзи пазеше личното си пространство много добре. Той нарочно го престъпваше, оставяйки бедрото си да закачи нейното, понякога се навеждаше, за да я притисне с големите си рамене, от време на време слагаше ръката си върху нейната. Тя не можеше да се държи с него пред семейството си по същия начин, както в библиотеката, и той се възползва напълно от това, което леля му Беси наричаше „обноски в компания“.

Докато стана време да си тръгва, мис Дейзи бе готова да избухне.

Е, нека да фучи, помисли си той, шофирайки към дома си. Значи не го харесваше, а? Не го мислеше за приятел, беше уплашена от мисълта, че той може да я „ухажва“ и бе напълно ужасена от мисълта, че семейството ѝ може да помисли, че двамата излизат заедно.

Прекалено лошо, помисли си той развеселен. Отчасти, защото не можеше да устои на никое предизвикателство, отчасти, защото тя бе толкова дяволски забавна, но Джак вече бе взел решение: точно този янки щеше да се намъкне в гащичките ѝ.

Джак имаше чувството, че щом се отпусне, тя щеше да е истински пожар. Дейзи не бе безчувствена. Тя просто бе неопитна. Дори да имаше някакъв сексуален опит, не бе голям. Той планираше да промени това и наистина да ѝ даде нещо, заради което да се изчервява.

Джак не бе имал сериозна връзка след развода си. Беше правил секс, но внимаваше да не остави връзката, с която и да е жена, да се задълбочи. Връзките изискваха много усилия, а той не бе достатъчно заинтересован, за да ги положи. Поне досега. Дейзи едновременно бе невинна и сложна, наивна и интелигентна, с остър език, но без капка злоба — нещо, което не можеше да се каже за много хора. Тя го привличаше с разноцветните си очи, старомодното си поведение и

пълната си откровеност. Дейзи не просто не играеше игрички, тя дори не знаеше какви бяха те. Един мъж винаги щеше да знае къде точно се намира с нея. Точно сега той бе в черния ѝ списък, но смяташе да промени това.

Ако не грешеше, Дейзи си търсеше мъж. Всички признаци бяха на лице; неочакваната промяна на косата и облеклото ѝ, грима и внезапното ходене по нощни клубове. Ако това, което тя търсеше, бе мъж, нямаше нужда да продължава. Той бе доброволец за тази работа. Не че щеше да ѝ го каже; тя най-вероятно щеше да избяга с все сили в противоположната посока. Не, трябваше да пази намеренията си в тайна за известно време, докато тя не преодолее идеята, че той не е нейният тип.

Дотогава трябваше да я държи настрана от проблеми, което можеше да е целодневна работа. Сега не само трябваше да обикаля баровете и нощните клубове в търсене на някой кучи син, който обичаше да подправя питиетата на жените с дрога, която можеше да ги убие, но и трябваше да е сигурен, че Дейзи няма да допусне някой друг мъж близо до себе си, да не говорим да я дрогира. Заради начина, по който се бе разкрасила, това можеше да е проблем. Изглеждаше добре като блондинка, особено с новата си прическа. А що се отнася до дрехите ѝ, кой можеше да предположи, че е крила подобни гърди под онези старомодни блузи, които винаги носеше преди? Освен това имаше страхотни крака; и той не бе единственият, който ги бе забелязал предишната вечер. Имаше планове за тези крака; обзалагаше се, че щяха да изглеждат страхотно, обвити около раменете му.

И преди си мислеше, че е сладка, но нямаше да я забележи, ако не бе седнал толкова близко до нея в библиотеката. Но от това разстояние, той можеше да види колко хубава и безупречна бе кожата ѝ, почти като бебешка, бе забелязал тези странни очи, едно синьо и едно зелено. Това правеше погледа ѝ странно пронизващ, сякаш виждаше по-надълбоко от другите хора. И бе толкова красива, когато се ядосаше, с цвят по бузите и блестящи очи. Беше планирал да се отбива по-често в библиотеката — и тогава я бе забелязал в клуб „Бъфало“ предишната вечер и бе дяволски близо до това да прегази някой, докато се опитваше да стигне до нея, преди да бъде наранена в побоя, да не говорим, че трябваше да я измъкне от скута на онзи нещастник.

Тя със сигурност щеше да създава проблеми, но той щеше да се справи с тях — и то с удоволствие.

Сайкс бе ядосан. Миналата вечер Мичъл се намираше в клуб „Бъфало“ в близост до Хънтсвил, но докато Сайкс пристигна, него вече го нямаше, а полицията прочистваше мястото и възвръщаше реда след кавгата. Беше просто лош късмет, но той все още бе ядосан; ако бе пристигнал само половин час по-рано, щеше да е оправил всичко и Мичъл да се е махнал от главата му.

Поне знаеше, че Мичъл е навън и в действие, вместо да се е заврял в някоя дупка. Това увеличаваше шансовете да го открие, но Сайкс все още нямаше този късмет. Копелето бе по-хитро отколкото мислеше, но не и достатъчно, че да не убива стоката.

Но барманът в клуб „Бъфало“, който му се бе обадил, му дължеше не една услуга. Щом Сайкс се показа на прага му в неделя, той не бе щастлив, но не бе и изненадан.

— Хей, обадох ти се веднага щом го видях — каза Джими, оглеждайки се наоколо, сякаш притеснен да не ги видят заедно. — Но някакъв идиот започна бой точно след това и всички се изнесоха.

— Няма проблем — каза Сайкс. Той не бе тук, за да направи тежки нещата за Джими. — Забеляза ли дали беше с някого?

— Не, доколкото видях, но взе две питиета. Бира за себе си и кока-кола.

Значи Мичъл вече бе свалил някое момиче или поне се е опитал; и тъй като се е провалил, най-вероятно заради побоя, сигурно възнамеряваше в най-скоро време да започне отново лова. Не тази вечер; баровете бяха затворени в неделя. Но утре вечер със сигурност. Дали щеше да се върне в клуб „Бъфало“ толкова скоро? Може би, ако искаше точно това момиче, но какви бяха шансовете същото момиче да бъде там в понеделник вечер? Трябваше да е голяма почитателка на клуба. Все пак не бе изключено.

— Хвърляй по едно око за него утре вечер — каза Сайкс. — Не мисля, че ще е там, но може да се появи и ще е по-лесно да го забележиш, отколкото през уикенда. — Това даваше извинение, че Джими не бе забелязал Мичъл по-рано.

Джими се усмихна, успокоен, че Сайкс не му е ядосан.

— Така ли мислиш? Страшно сме заети през цялото време, но да, този уикенд беше наистина претърпкано.

Сайкс му подаде една сгъната стотачка с лицето на Бен^[1].

— Бил си нащрек, но няма как да предвидиш някой бой. — Малко потупване по гърба винаги бе добре дошло.

Разбира се, щом Мичъл „изчезнеше“, Джими трябваше да го последва, но това бе положението. Умният мъж не оставяше недовършени неща.

Черен форд Експлорър спря пред алеята на Тод Лоурънс и от него излезе по-възрастен мъж. Той тръгна по алеята и заизкачва стълбите; входната врата се отвори, преди да стигне верандата.

— Е, как мина снощи? — попита Тод докато вървеше към кухнята, където имаше приготвена кана силно кафе.

— Тя е добра танцьорка — каза по-възрастният мъж равнодушно.

Имаше прошарена кестенява коса, кафяви очи и средно телосложение. Можеше да се смеси с тълпата почти навсякъде и го беше правил.

— Някой обърна ли й внимание?

Той изсумтя.

— Мъжете я бяха наобиколили отвсякъде. Нямахте да й обърнат толкова внимание, ако бе облечена като останалите в дънки и потник без презрамки. Все едно Грейс Кели влезе в бара. — Той отвори шкафа, извади чаша за кафе и я напълни.

Тод се ухили. Точно това бе ефектът, който бе целял с преобразяването на Дейзи. Той се гордееше много с работата си.

— Някой поръча ли й питие?

— Не й остана време да пие нищо. Нападна дансинга, изтанцува няколко танца, след това започна сбиване и някакъв здравеняк я сграбчи и я изнесе навън.

Тод присви очи.

— Ти последва ли ги?

— Естествено, че ги последвах — сопнато каза другият мъж. — Нали това е идеята? Но мъжа просто я сложи в колата й и тя си тръгна сама.

— Позна ли го?

Мъжът поклати глава.

— Той не танцува с нея, но явно се познаваха. Имаха малък спор отвън. Не можах да ги чуя какво си говорят, но се виждаше, че му е бясна. — Отнасяйки чашата си до масата той издърпа един стол и седна. — Това не е добра идея — каза той решително.

— Съгласен съм. — Тод взе своята чаша и се облегна на шкафа докато отпиваше. — Но е по-добре от това да нямаме никаква. А тя е перфектна; толкова е наивна, че няма да е предпазлива, като повечето жени.

— Повечето жени *не са*. По дяволите, не можеш да следиш всеки неин ход. Да не би да ти иска разрешение всеки път щом излиза?

— Започнах да ѝ се обаждам всеки ден, само да я проверявам. Женски приказки. — Тод се усмихна, а другия мъж изсумтя. — Тя ще ми каже, ако излиза и ще мога да я насоча към мястото, което подозираме.

— И наистина очакваш да разберем нещо?

— Това е като риболова. Не можеш да видиш рибата, но знаеш, че е там. Просто хвърляш стръвта и се надяваш нещо да клъвне. Виж, тя така или иначе ще го прави. Поне по този начин ще може да я наглеждаш.

— Аз си имам живот, нали знаеш. Да излизам всяка нощ и да потропвам кънтри танци не е нещо, по което съм луднал. Може да пропусна някой епизод на „Милионерът“^[2].

— Ще ти го запиша.

— Да ти го начукам.

— Мечтай си, скъпи.

Другият мъж избухна в смях.

— Господи, много си добър! Това беше идеално. Виж, защо не се съсредоточим върху работата, която бяхме изпратени да свършим и да оставим малкото ти лично отмъщение на местните ченгета?

— Защото те не са постигнали нищо. Това не пречи на работата...

— Как ли не, по дяволите. Няма да съм във върхова форма, ако всяка нощ съм навън и танцувам до малките часове.

— Няма да е всяка вечер, а само уикендите, ако съм я разгадал правилно. Тя е прекалено отговорна, за да излиза през седмицата.

Освен това ще е заета да оправя къщата си, за да може да се нанесе. Тя ми разказа всичко за себе си.

— Всеки мъж, който си мисли, че знае какво ще направи една жена, е глупак.

— Тук си прав, но ти казах, ще ѝ се обаждам всеки следобед докато се прибира от библиотеката, само за да я проверя. Аз също не искам да ѝ се случи нещо.

— Тогава, какво ще стане, ако се свържат с нас, когато тя се кани да излиза, Пигмалионе. Кой ще я наглежда тогава?

— На тази работа сме от колко, година и половина? Какви са шансовете да направим пробив скоро време, и точно в някоя от двете вечери през седмицата, когато Дейзи е най-вероятно да излезе?

— Виж, приятел, има огромна купчина фъшкии, летяща наоколо, която просто търси къде да се изсипе. Бъди подготвен да падне върху нас, само това ти казвам. И тя ще е тази, която ще пострада.

[1] На банкнотата от сто американски долара е изобразен ликът на Бенджамин Франклин. — Б.пр. ↑

[2] Американски хитов сериал от 50-те. — Б.пр. ↑

На Дейзи ѝ дойде на ум, че за да промени имиджа си ѝ е необходимо едно последно нещо, затова по време на обедната си почивка в понеделник тя отиде в аптеката на Клъд, за да си купи презервативи.

Това бе най-добрият избор от трите аптеки в града, защото Сайръс Клъд бе живял в Хилсбъро през целия си живот и познаваше всички, а жена му Барбара, работеше като касиерка, за да не се налага да плаща заплата на някой друг. Барбара Клъд бе по-голяма клюкарка и от Бюла Уилсън и не знаеше какво означава думата *дискретност*; така стана всеобщо достояние, че един градски съветник взема виагра. Фактът, че Дейзи Майнър си е купила презервативи, щеше да се разпространи мълниеносно в кръга на познатите им.

Обикалянето из нощните клубове бе добра идея и те вероятно бяха най-богатите полета за лов, но Дейзи не искаше да пренебрегва свободните мъже в Хилсбъро; местните дори щяха да са по-добър избор за нея, тъй като тя желаше да живее в близост до семейството си. Проблемът бе, че тя не познаваше много необвързани местни мъже; няколкото, които посещаваха нейната църква, бяха по-млади от нея, освен това тя не ги намираще за особено интересни. Ханк Фарис бе свободен, но семейство Фарис бяха отрепки и си имаше причина Ханк да не се ожени досега: той смърдеше. Ужасно. Затова Дейзи не го считаше за удачен избор в никакъв случай.

Но хората говореха, особено в малък град като Хилсбъро с паякообразен кръг от познати и семейства. Само някой да каже „Нали знаеш дъщерята на Евелин Майнър, Дейзи? Библиотекарката? Чух, че отишла при Клъд и си купила цял *пакет* презервативи. За бога, какво е намислило това момиче?“, и преди да се усети, ще я заобиколят заинтригувани мъже. Щеше да ѝ се наложи да отблъсне нежеланите, разбира се, но тя сметна, че голяма част от тях ще изчезнат щом разберат, че няма намерение в действителност да използва някой от презервативите. Те бяха просто за привличане на вниманието.

Но от друга страна, Дейзи не бе предполагала, че купуването на презервативи ще е толкова сложно. Стоеше на алея номер пет и гледаше рафтовете и редовете с кутийки. Кой, за бога, да знае, че има толкова голям избор? И какво купуваха в днешно време младите, сексуално активни жени?

Например, дали продукт, носещ името „Груб ездач“ бе желателен или не? Дейзи реши, че вероятно не е, защото звучеше като нещо, което банда рокери би купила, ако предположим, че Ангелите на Ада изобщо използват презервативи. А какво да кажем за релефните ивици? Имаше ли значение дали бяха релефни или не? Дали бяха с лубрикант или не? Като се замисли, май предпочиташе лубриканти.

От друга страна, Сайръс Клъд имаше огромен запас от презервативи, много по-голям отколкото бе очаквала в една малка, самостоятелна аптека. Едва ли бизнесът с презервативи беше толкова доходоносен, щом човек можеше да ги намери и на много други места.

Тя взе пакет с име „Погъделичкай фантазията й“, прочете гърба и бързо го върна на рафта. Очевидно Сайръс имаше специални клиенти. Може би тя трябваше да предупреди началник Русо да наглежда пета алея в аптеката на Клъд, защото съдейки по разнообразието изложено тук, в Хилсбъро ставаха някои странни неща.

Накрая, отчаяна тя избра кутия с надпис „Парти пакет“ — която би трябвало да покрива всичко основно — и се насочи с маршова стъпка към касата, където тръсна „Парти пакет“-а пред Барбара Клъд.

— Надявам се, че всичко е наред с Евелин и Джоела — каза Барбара сладко, докато вземаше кутията, което бе първоизточникът й на информация дали нещо бе нередно с някой; тогава забеляза какво държи и ахна. — Дейзи Майнър!

Някой дойде зад Дейзи. Тя не се огледа, за да види кой е.

— Маркирай го — каза тя, все едно Барбара бе попитала и след това извади няколко банкноти от портмонето си, бързайки да приключи, преди половината град да се нареди зад нея на касата.

Тя си мислеше, че ще може да се справи с това лесно, но усещаше как лицето й пламва. Човек би си помислил, че Барбара никога преди това не бе продавала презервативи, ако се съдеше по шокираното й изражение.

Барбара също започна да се изчервява.

— Майка ти знае ли за това? — прошепна тя, навеждайки се напред в опита си да запази разговора им личен.

Да благодарим на Бога поне за това, помисли си Дейзи.

— Не още, но ще научи — измърмори тя, мислейки си, че телефоните линии ще се подпалят веднага щом излезе от аптеката. Тя подаде парите, опитвайки се да приключи с това.

— Бързам — каза дълбок, сърдит глас зад нея и Дейзи замръзна. — Просто маркирайте проклетото нещо.

Тя не би могла да помръдне дори и да искаше. Познаваше този глас, напоследък го чуваше прекалено често. Ако можеше, би се изпарила на мига.

Лицето на Барбара стана пурпурно, докато сканираше баркода, касата звънна и сметката се показа на малкото прозорче. Тя взе парите на Дейзи, мълчаливо ѝ подаде рестото и сложи „Парти пакет“-а в бял хартиен плик, върху който бяха отпечатани с червени букви думите „Аптеката на Клъд“. Дейзи пусна рестото в чантата си, взе хартиения плик и за първи път в живота си излезе, без да благодари на човека, който я бе обслужил.

За неин най-голям ужас, началник Русо не купи нищо, а просто излезе заедно с нея.

— Какво правиш? — изсъска тя щом излязоха на тротоара. — Върни се и си купи нещо! — Може би изчервяването ѝ щеше да се извини с топлината, която се разстилаше на вълни на улицата. Може би той нямаше да забележи, че тя бе напълно покрусена.

— Не ми трябва нищо — каза той.

— Тогава защо изобщо влезе вътре?

— Видях, че ти влезе, а исках да говоря с теб. Презервативи, а? — каза той наблюдавайки хартиения плик с любопитство. — Кутията изглежда доста голяма. Колко са?

— Махай се — изстена Дейзи, запътвайки се надолу по тротоара с „Парти пакет“-а, притиснат до гърдите ѝ. Когато обмисляше плана си да купи презервативи, за да накара мъжете да я забележат, тя нямаше предвид *него* и със сигурност не сега. Завладя я почти истерично видение, как група мъже я следват надолу по улицата и се опитват да надникнат в плика ѝ. — Тя ще си помисли, че ги купувам за теб!

Досега поне един човек, вероятно двама, бяха чули новината, че началник Русо и Дейзи Майнър са си купили огромна кутия

презервативи. Началникът дори бе казал, че бърза!

Тя преглътна още едно стенание.

— И сам мога да си купувам презервативи, благодаря ти — каза той.

— Знаеш какво имам предвид! Тя ще си помисли, че са за нас — че *ние*... — Тя замълча, неспособна да каже на глас подобно нещо.

— Трябва да сме като зайци, за да успеем да използваме толкова много през обедната ни почивка — отбеляза той. — Не мисля, че е възможно. Колко има вътре, шест дузини или там някъде? Това прави седемдесет и два, така че дори да имаме цял час на разположение, означава грубо да използваме по един на всеки петдесет секунди. — Той замълча и придоби замислено изражение. — Това не е рекорд, който бих желал да поставя. По един на всеки час или два обаче, би било друго.

На Дейзи в действителност ѝ примая от шок, макар да предполагаше, че може да се дължи на факта, че на практика тичаше в най-голямата жегата. С дългите си крака той общо взето си вървеше нормално; дори не се бе задъхал.

Не че тя бе задъхана. Дори не искаше да си помисля да се задъхва, докато той говореше за това как ще използва по един презерватив на всеки час. Тя просто дишаше бързо, това бе всичко.

— Ще прегреееш — каза той. — Нека влезем в „Кофи Къп“ да пийнем по нещо разхладително, преди да си припаднала на тротоара и да се наложи да те нося.

Дейзи се завъртя към него и каза с приглушен от гняв глас:

— Тя вероятно вече се е обадила на *майка ми* и бог знае още на кого, разказвайки им, че сме купили „Парти пакет“ с презервативи в обедната си почивка!

— Тогава най-доброто нещо, което може да направиш, е да дойдеш с мен в кафенето, за да имаме свидетели, че не сме отишли в къщата ми да се постареем да ги използваме всичките. „Парти пакет“, а? — ухили се той. — Обзалагам се, че има голямо разнообразие. Дай да видя.

— Не! — извика тя и се извъртя настрана, когато той се протегна към плика.

Той потърка челюстта си.

— Сигурно има наредба срещу разпространението на порнографски материали на улицата.

— Презервативите не са порнографски материали — каза тя, усещайки как ѝ прималява. — Те са средство за предпазване от бременност и болести.

— Обикновените презервативи, да, но вероятно в опаковка с надпис „Парти пакет“ ще има и няколко странни неща.

Дейзи прехапа устната си. Той нямаше да я арестува, нали? Тя бе почти сигурна. От друга страна, цялата тази работа бе излязла от контрол толкова бързо, че на нея все още ѝ се виеше свят и не беше готова да насилва късмета си, затова мълчаливо му подаде плика.

Той не просто го отвори и погледна вътре, ами се протегна и извади „Парти пакет“-а, точно там на улицата. Дейзи се огледа наоколо за някоя дупка, в която да се скрие, всяка щеше да свърши работа. Тя отстъпи леко настрани от него, преди той да хване ръката ѝ, а след това и гърба ѝ, без да вдига поглед от етикета на кутията.

— Десет различни цвята и аромата — прочете той на глас. — Включително с аромат на дъвка, диня и ягода. — Той вдигна поглед и цъкна с език. — Изненадвате ме, мис Дейзи.

— Не знаех за динята — избълва тя, изведнъж притеснена, че в „Парти пакет“-а може да има презерватив на зелени райета. Това бе ужасна идея. Може би Барбара щеше да върне парите ѝ, освен ако нямаше правило, което да забранява на хората да връщат презервативи. Не бе прието да връщаш бански костюми и бельо, така че Барбара можеше да я изхвърли от магазина, ако се опита да върне „Парти пакет“-а.

— Ако бях на твое място, щях да се притеснявам повече за дъвката — каза той разсеяно, докато все още четеше.

Тя примига и отстъпи назад.

— О, аз няма да ги *надувам* — каза тя, след което сложи ръка върху устата си и се опули срещу него с ужасени очи.

— Млъкни — каза тя яростно, няколко минути по-късно, когато той не даваше признаци, че ще спре да се смее. Той едва ли не *ревеше*, приведен към една паркирана до него кола. Все още държеше кутията с презервативи, докато се навеждаше напред с ръце, опрени на коленете. По лицето му се стичаха сълзи. Искаше ѝ се това да бяха сълзи от болка.

Не, не искаше. Тя не искаше да нарани никого, дори и него. Но това вече бе достатъчно и тя нямаше да го търпи дори секунда повече. Ако искаше да я арестува, щеше да му се наложи да спре да се смее, за да го направи, защото тя си отиваше и си вземаше „Парти пакет“-а.

Той протегна лявата си ръка, за да я отблъсне щом тя приближи, явно мислейки си, че щеше да го удари, но това не спря кикотенето и тежкото му дишане.

Дейзи измъкна кутията от него и каза:

— Порасни! — с най-леденият си тон и си тръгна.

— Ч-чакай — чу го тя да се задъхва. — Дейзи!

Тя не спря да върви, нито се обърна. Гневът я държеше през целия път през площада до библиотеката и двете мраморни стъпала пред входната врата. Там тя се спря, пое дълбоко дъх, опитвайки се да се успокои и след това нахлу през вратата, минавайки покрай регистратурата все едно бе мис Америка. Чак когато стигна до повдигащата се бариера в ъгъла осъзна, че държи „Парти пакет“-а в ръка и че белият плик, който го скриваше преди, го няма.

Кендра бе зад бюрото и естествено веднага погледна, за да провери какво носи Дейзи. Очите ѝ се ококориха.

— Дейзи! Какво... — Тя спря, спомняйки си къде се намира и че трябва да пази тишина. Жената посочи безмълвно към кутията.

Всичко друго се бе провалило, затова тя опита да се държи равнодушно.

— Това ли? — попита тя, вдигайки кутията все едно не можеше да проумее реакцията на Кендра. — Просто кутия с презервативи. — След това се запъти към офиса си, затвори вратата и се срина върху стола си.

— Чух, че си купувала презервативи — каза Тод по телефона същата вечер, веселието му личеше ясно дори през телефонната слушалка.

— Ти, майка ми, леля ми, половината хора от църквата и всичките ми съседи — каза Дейзи и въздъхна. Все пак това бе планът ѝ. Горедолу.

— Също така, че ти и нашият виден полицейски началник сте използвали половината кутия в обедната си почивка.

— Аз се върнах директно в библиотеката! — изстена тя. — *Знаех си*, че Барбара Клъд ще каже това, тази клюкарка. Той не беше с мен, просто дойде докато аз бях на касата.

— Тя каза също, че той не си е купил нищо, заявил, че бърза и си тръгнал с теб.

— Това ще провали всичко. — Тя въздъхна и седна на масата за закуска, защото бе вдигнала телефона в кухнята.

Майка ѝ и леля ѝ Джо, както обикновено гледаха телевизия.

— Как така?

— Ако всички си мислят, че началник Русо и аз имаме... нещо...

— Връзка — предложи Тод.

— ... тогава никой друг мъж няма да ме приближи! Как ще си намеря съпруг, ако никой не ме кани на среща, защото мисли, че на шефа на полицията това няма да му хареса?

— Виждам как това може да стане проблем. Той е едър като боксьор.

— Е, този развой на нещата решава въпроса с местните мъже, тъй че купих тези презервативи напразно.

— Не съм сигурен, че те разбирам. Да не би да казваш, че само местните мъже могат да ги използват?

— О, аз не смятам да ги *използвам*. Знаех, че Барбара ще се разприказва, че съм ги купила и тогава някои от свободните мъже в града ще разберат, че съм свободна и модерна и тем подобни неща, и ще бъдат достатъчно заинтригувани поне да ми хвърлят един поглед. Така трябваше да стане на теория — каза тя навъсено. — На практика, началникът провали всичко. Сега ще трябва да се съсредоточа върху мъжете в нощните клубове.

— Ще излизаш ли тази вечер? — попита той.

— Не, имам прекалено много работа по къщата. Бък Латъм приключи с боядисването, така че сега трябва да почистя и да намеря мебели, да си купя прибори, такива неща.

— Какъв стил мебели искаш?

— Ами, къщата е малка, така че съм се спряла на топли и уютни. Какъвто и стил да се нарича, това е, което искам.

— Държиш ли да са нови? Или би предпочела някои индивидуални по-стари неща? Може да ги намерим на търгове, за част от цената, която би платила в някой мебелен магазин за нещо ново.

Идеята за пестене на пари винаги бе добра според Дейзи.

— Никога не съм ходила на търг. Кога има някой и къде?

— Навсякъде, по всяко време — каза той провлачено. — Ще открия някой за утре вечер и ще обзаведем къщата ти, преди да се усетиш.

Дейзи се нанесе в малката си къща в петък, след водовъртеж от подготовка, която не ѝ остави никакво време да се суети около начина, по който началник Русо бе саботирал плана ѝ с презервативите. Бе толкова заета, че не я интересуваше как някои хора си шепнеха зад ръцете си щом я видеха. Това все пак бе двадесет и първи век; купуването на презервативи не бе голямо събитие, дори в Хилсбъро. Много хора го правеха, иначе Сайръс Клъд нямаше да има такъв голям запас.

През повечето време тя нямаше кога да мисли за нищо друго, освен за тежката задача по преместването си. Никога не си бе позволявала да си купува неща и да ги заделя за времето, когато се омъжи и има собствен дом, защото това щеше да е като да признае, че не е доволна от живота си. Е, добре, тя *не* бе доволна, но сега си го признаваше — и правеше нещо по въпроса.

Все още не беше омъжена, но имаше своя къща. Какво като бе малка и под наем, в западна квартал? Имаше ограда в задния двор и щеше да си вземе куче и това бе лично нейно място. За съжаление, тъй като никога не бе купувала каквито и да било домакински вещи, като се изключи спалното ѝ бельо, се бе наложило да направи истински марафон по пазаруване, за да се сдобие с хилядите неща, от които се нуждае едно домакинство.

Купи си завеси и кухненски приспособления, зареди се с продукти и домакински пособия, снабди се с метла, прахосмукачка и парцал за под — нейна собствена прахосмукачка! Бе толкова въодушевена, че прекарваше всеки свободен час чистейки и подреждайки нещата си.

Когато не се занимаваше с това, Тод я държеше заета с търсенето на мебели. Тя бе малко изненадана, но много благодарна, че той показваше такъв интерес към новия ѝ живот, защото помощта му бе незаменима. Той я заведе на два търга и тя откри радостта от това да

кима с глава, докато конкуренцията ѝ за определен предмет се предаде и се откаже от надпреварата; след това вдигаше картата с номера си и дадените лампа, килим или маса ставаха нейни. Победата ѝ даваше тръпка, заради която Тод я гледаше развеселен всеки път, когато тя решеше да наддава за нещо.

— Ти си като акула, спуснала се към сурова стръв — лениво каза той, усмихвайки се на цвета, избил по бузите ѝ и искрите в очите ѝ.

Тя веднага се изчерви.

— Така ли? Божичко! — Дейзи постави ръце в скута си, сякаш да ги спре да размахат отново малката карта с номер върху нея.

Той се разсмя.

— О, не спирай. Забавляваш се повече отколкото аз някога съм се забавлявал.

— *Забавно* е, нали? — Дейзи забеляза количката за чай, която предлагаша в момента. Тя не разполагаше с голямо пространство и ако купуваше всичко, което хареса, нямаше да има място за необходимите неща, като мебели например. От друга страна количката за чай щеше да изглежда великолепно в ъгъла на дневната, с цвете върху нея и може би някоя снимка на долните рафтове...

След няколко минути яростно наддаване, количката за чай бе нейна — заедно с приветлива малка маса и два стола, чифт лампи с прозрачна розова основа и кремави нюанси, един сиво-зелен килим, голям мек фотьойл, който се люлееше и бе тапициран в сиво-синьо с кремави райета, и малък шкаф за телевизора ѝ.

Щом бяха готови да си тръгнат, Тод погледна плячката ѝ и каза:

— Радвам се, че взехме назаем пикапа. Този голям стол никога нямаше да се побере в багажника на колата ти.

— Прекрасен е, нали? — каза тя жизнерадостно, представяйки си вече как се сгушва в него.

— Определено е, и знам точно на какво ще подхожда. Обаче се опасявам, че ще е нещо ново — каза той извинително. — Но е съвършеното канапе, заклевам се.

Съвършеното канапе бе покрито с най-непрактичната тапицерна от едри кичести рози на сиво-син фон, който почти съвпаднаше със синьото на фотьойла ѝ. Тя смяташе дивана за безбожно скъп, но се влюби в него от пръв поглед. *Без скучни кафяви десени за нея, сър. Тя искаше едрите кичести рози.* И щом всичко бе подредено в малката ѝ

къща, крайният резултат бе дори по-уютен, отколкото си го бе представяла.

В петък вечер малката къща на Дейзи бе пълна с хора, мебели и кашони.

Евелин, Бет и леля Джо сортираха нещата, слагайки кашоните в стаите, където щяха да се подредят, но без да ги разопаковат, защото ако го направеха, Дейзи нямаше да знае къде се намира нищо. Тод бе поставил последните щрихи на декора като окачи няколко картини, помогна ѝ да подреди мебелите, предоставяйки ѝ малко от нужните за целта мускули, необходими за местенето на по-тежките предмети. Дрехите ѝ бяха в гардероба, завесите бяха окачени, книгите ѝ подредени на етажерката, храната в хладилника — всичко бе готово.

Къщата бе доказателство за това, какво може да се постигне, когато някоя много решителна жена — и един дилър на антики — се захванат за работа. Съседите ѝ бяха помогнали да пренесе мебелите за спалнята си; от местния магазин за електроуреди бяха доставили и монтирали печката, хладилника, микровълновата, пералнята и сушилнята още същия ден, в който ги купи. Предвид парите, които бе похарчила, доставката на деня бе най-малкото, което можеха да направят.

Евелин бе приготвила задушено месо и го бе донесла у Дейзи за първата ѝ вечер в новия дом. Дейзи настани майка си и леля си Джо на малката маса, която бе купила, а тя, Бет и Тод седнаха на пода, смеейки се и говорейки си по начина, по който го правеха хората, които се бяха преборили с някоя много трудна задача.

— Не мога да повярвам — каза тя, без да спира да се смее, докато се оглеждаше из кухнята. — Всичко това стана само за две седмици!

— Какво мога да кажа? — отвърна провлачено Тод. — Ти си експлоататор. — Той хапна отново от задушното и въздъхна от наслада. — Мисис Майнър, трябва да отворите ресторант. Ще натрупате несметни богатства.

— Аз вече съм богата — искрено каза тя. — Имам семейството си и здравето си. Всичко друго е просто работа.

— Освен това — каза Бет, — аз още не съм се съвзела от шока, след като видях как Дейзи промени външния си вид. Дай ми малко време, преди да започнеш да превръщаш майка ми в кулинарен магнат.

Те всички се разсмяха, защото след изумената ѝ реакция в неделя, Бет бе също толкова ентузиазирана, колкото всеки за подобрението във вида на Дейзи. Евелин бе много облекчена, защото се притесняваше за егото на по-малката си дъщеря. Бет бе Майнър все пак, а жените от семейство Майнър бяха направени от здрав материал. Освен това Бет и Дейзи се обичаха искрено и винаги се бяха разбирали.

— Ще ти отпусна няколко месеца, за да свикнеш — каза Тод. — Но няма да се отказвам. Храна като тази трябва да се споделя.

— И да се плаща за нея — каза Джо, свивайки устни.

— Това също. — Той се огледа наоколо и каза на Дейзи: — Надявам се, че си сменила ключалките на вратите.

— Това бе първото, което направих. Всъщност Бък Латъм го направи вместо мен. Аз имам два ключа, резервният е в майка ми и собственикът има един. Нямах да оставя старите ключалки.

— И ще си вземе куче — каза леля Джо. — Всъщност имам приятелка, чието куче роди малки преди няколко седмици. Ще ѝ се обадя, за да видя дали все още са ѝ останали кученца.

Кученце! Дейзи усети внезапен изблик на удоволствие. Досега бе обмисляла варианта да си намери голямо куче, но би било чудесно да си има кученце и да го отгледа от малко.

— Кученце — каза Тод, леко намръщен. — Няма ли да е по-добре някое голямо куче?

— Искам кученце — каза Дейзи, вече представяйки си усещането от топлото, малко, извиващо се телце в ръцете ѝ.

Добре де, най-вероятно това бе повлияно от желанието да си има бебе, но засега едно кученце щеше да е достатъчно.

Тод забави крачка, докато другите си тръгваха и спря на верандата.

— Ще ходиш ли на танци утре вечер?

Тя се замисли за всичко, което трябваше да се направи в къщата. После се замисли за дългите часове, които бе отделила за това тази седмица. Миналата седмица в клуб „Бъфало“ бе забавно, поне, преди да започне побоят.

— Мисля, че ще ида. Наистина обичам да танцувам.

— Тогава внимавай и се забавлявай.

— Благодаря ти. Ще го направя. — Тя се усмихна и му помахна, докато той се отдалечаваше с колата си, благодарейки на щастливата си звезда, че намери такъв добър приятел като Тод Лоурънс.

Събота вечер винаги бе една от най-натоварените през седмицата в клуб „Бъфало“, така че барманът Джими не бе сигурен колко време Мичъл е бил в клуба, преди да го забележи да държи бира и да се навежда над една червенокоска, която носеше достатъчно грим, за да се замаскира разлома Сан Андреас. Червенокосата не изглеждаше впечатлена и не спираше да се обръща към приятелката си — също толкова силно гримирана платинена блондинка — сякаш двете се опитваха да водят разговор, а Мичъл ги прекъсваше.

Джими не погледна отново към тях. Последното нещо, което искаше, бе мъжът да го забележи. След като Мичъл имаше бира, трябва да бе поръчал на някоя от сервитьорките да му я донесе, вместо да се дотътри до бара, както обикновено.

Джими вдигна телефона изпод бара, набра номера и каза:

— Той е тук.

— О, по дяволите — каза Сайкс от другия край на линията. — Наистина не мога да се измъкна. Е, добре, друг път.

— Разбира се — каза Джими и затвори.

Сайкс прекъсна връзката, след това бързо се обади на двама познати и каза:

— Ще ви чакам в клуб „Бъфало“ след четиридесет минути. Елате подготвени.

След това самият той се приготви: сложи си бейзболна шапка, за да скрие косата си, ботуши, за да изглежда по-висок, и набута малка възглавка в ризата си. При добра светлина тази му дегизировка би била очевидна, но през нощта тези малки неща щяха да са достатъчни, за да затруднят разпознаването му, ако стане нещо непредвидено в клуба. Сайкс не планираше да прави нищо вътре. Той просто искаше да вземе Мичъл и да го отведе на някое друго място, където нямаше стотици потенциални свидетели, но нещо винаги можеше да се обърка. Затова той не караше собствената си кола, отново бе взел една на заем, просто

за всеки случай, след това бе сменил номерата с тези, които бе свалил от една кола в Джорджия.

Ако не се случеха никакви неочаквани събития, като например ново сбиване, техният малък проблем с Мичъл щеше да се реши тази вечер.

Дейзи откри, че е необходим голям кураж човек да се върне в клуб, в който, без да иска е предизвикал сбиване. В действителност не можеше да има прекалено много хора, които да знаят за случилото се: тя, началник Русо, вероятно мъжът, чиито тестиси бе смачкала — като се замисли, той май не бе обърнал особено внимание на това, което се случваше около него — и може би един или двама възприемчиви човека, които бяха наблюдавали. Значи, най-много петима души. И какви бяха шансовете някой от останалите четирима да бъде тук тази вечер? Тя щеше да е в пълна безопасност, никой нямаше да посочи към нея още щом влезе през вратата и да извика: „Ето я!“.

Това казваше логиката. Обаче тя й бе казала също, че купуването на презервативи няма да е кой знае какво, така че очевидно не бе безпогрешна.

Затова Дейзи седеше в колата си на тъмния паркинг, наблюдавайки двойки, групи и отделни хора да влизат в клуб „Бъфало“, откъдето се носеше музика. Музика, която се разнасяше всеки път щом вратата се отвореше, макар че тя можеше да усети тежкия пулс на баса дори през стените. Дейзи бе достатъчно изнервена и без притеснението си да влезе вътре.

Но работеше по въпроса и всеки път, когато се самонавиваше, тя все повече се приближаваше към това в действителност да отвори вратата на колата. Бе облечена в червено, първата червена рокля, която притежаваше в живота си и знаеше, че изглежда добре. Русата й коса все още се люшкеше в своя прост, изискан стил, гримът й бе лек, но подчертаващ, а червената й рокля щеше да накара всички онези, носещи бюстиета, да изглеждат долнокачествени в своята натруфеност. Роклята изглеждаше като тоалет, който Сандра Дий^[1] би носила през шейсетте, а широките пет сантиметра презрамки обхождаха дълбоко деколте — но не прекалено дълбоко — с вталена талия и широка пола, която стигаше точно до над коленете й и се

въртеше около тях, докато вървеше. Отново носеше тъмносивите токчета, а златната гривна блестеше около глезена ѝ. Заедно с обиците бяха единствените ѝ бижута и я караха да изглежда готино и не натруфено. Дейзи не просто изглеждаше добре, изглеждаше страхотно и ако не излезеше от колата и не влезеше в клуба, никой, освен нея, нямаше да го знае.

От друга страна, може би бе по-добре да изчака мястото да се напълни съвсем, за да намали сегашния малък шанс някой да я разпознае.

Потропа с пръсти върху волана. Можеше да усети музиката, как я вика да дойде на дансинга и да *танцува*. Тя обичаше тази част от нощта, харесваше ритъма, усещането за движенията на тялото си. Знаеше, че го прави както трябва, че уроците, които бе вземала в колежа, си казваха думата, защото все още помнеше стъпките, а мъжете определено обичаха да танцуват с някой, който можеше да прави нещо повече от това да стои на едно място и да се клати. Не че нощните кънтри клубове ставаха много за тази работа, те си падаха повече по танците в редица и лекото поклащане.

— Губя време — заяви тя в колата. — Нещо повече, добра съм в това. — От друга страна, също така бе много добра в спазването на сроковете, които си поставяше. — Още десет минути — обеща си тя и завъртя ключа на стартера, за да провери часовника на таблото. — След десет минути влизам вътре.

Отново изгаси колата и провери съдържанието на чантата си. Шофьорска книжка, червило, кърпички и двадесетдоларова банкнота. Да направи проверката ѝ отне не повече от пет секунди.

Трима мъже излязоха от клуба, светлината на табелата над тях слабо освети лицата им. Този в средата ѝ изглеждаше познат, но в съзнанието ѝ не изплува ничие име. Тя ги наблюдава, докато преминаваха през препълнения паркинг, пробивайки си път през редицата коли и пикапи. Друг мъж излезе от една кола щом те приближиха и четиримата се запътиха към пикапа, който бе паркиран под едно дърво.

В паркинга влезе друга кола и светлините от фаровете ѝ осветиха четиримата мъже, стоящи до пикапа. Трима от тях гледаха към новодошлия, а четвъртият се обърна да погледне нещо в товарното отделение на пикапа.

От току-що пристигналата кола излязоха мъж и жена, които бързо влязоха в бара. Музиката се разнесе за кратко, докато те отваряха вратата и след това се заглуши до тих тътен, когато я затвориха. На паркинга не остана никой друг, освен четиримата мъже под дървото и тя.

Дейзи отново завъртя ключа, за да провери часа. Оставаха ѝ още четири минути. Това бе добре, тъй като не искаше да излезе от колата и да мине през празния паркинг сама, не и с онези четирима мъже, които стояха там. Може би щяха да си тръгнат.

Отново изключи колата и погледна към тях.

Единия от мъжете очевидно бе наистина много пиян, защото в момента други двама го подкрепяха от всяка страна и тя видя да го слагат в легнало положение в пикапа, подпирайки главата му. Това бе добре, не го оставяха да се прибере с колата си в това състояние, макар че като го гледаше, той май вече бе припаднал. Стори ѝ се, че когато излязоха от клуба и тримата вървят нормално, но бе чувала за хора, които вървят и говорят нормално, точно преди да припаднат. Винаги бе мислила, че това са пълни глупости, но ето го доказателството, точно пред очите ѝ.

Двамата мъже, които бяха помогнали на приятеля си да се качи в каросерията на пикапа се качиха в колата и потеглиха. Четвъртият мъж се обърна и се върна до колата си.

Дейзи отново провери часа. Десетте ѝ минути бяха изтекли. Поемайки дълбоко въздух, тя извади ключовете си от стартера, пусна ги в чантата и излезе от колата, натискайки несъзнателно бутона за заключване щом отвори вратата.

— *Оръдия вдясно от тях, оръдия вляво от тях...* — рецитираше тя, докато минаваше през паркинга и пожела да се бе сетила за нещо друго, защото Леката бригада^[2] бе загинала.

Нищо не ѝ се случи обаче. Не се развикаха срещу нея, нито я посочиха с пръст щом отвори вратата. Влезе вътре, плати си двата долара за вход и бе погълната от музиката.

Глен Сайкс стоеше в колата си и очите му бяха като горещ лед, докато наблюдаваше жената да влиза в клуба. Откъде се бе появила?

Сигурно бе стояла в някоя от колите и в тъмнината не я бяха забелязали.

Не ставаше въпрос дали е видяла нещо или не, а колко точно от видяното бе разбрала. Беше тъмно и трудно да се видят добре подробности и не се бяха чули силни шумове, които да я предупредят. Ако Мичъл не се бе опитал да привлече вниманието на двойката, която бе минала покрай тях, нямаше да има какво да види. Но, по дяволите, щом бе видял Сайкс да излиза от колата, той знаеше, че ще го убият, така че какво имаше да губи? Сайкс не винеше копелето, че се бе опитало. Жалко за него, че Бъди бе бърз като светкавица с ножа и Мичъл не бе издал повече от гък.

Тя не ги познаваше, най-вероятно не бе забелязала нищо необичайно. Но бе проблем, а Сайкс не ги обичаше. Първоначалният му план бе да натика ГХБ в гърлото на Мичъл, достатъчно да убие трима мъже, което изглеждаше подобаващ край за копелето. Дори бе решил да захвърли тялото му някъде, където да го открият преди наркотикът да изчезне от тялото му, така че ченгетата да могат да разберат какво точно го е убило и да решат, че е още една свръхдоза. Сега не можеше да направи това, не и с разреза на гърлото му, а и на паркинга имаше кръв, която всеки можеше да види.

Ако тя бе от редовните клиенти, можеше да разпознае Мичъл, което означаваше, че се познават — и би могла да си спомни прекалено много, когато чуе, че някой е прерязал гърлото му.

Той не бе видял от коя кола бе излязла, но можеше да стесни кръга. Излезе от колата си и отиде до онази част от паркинга, от която тя дойде, приклепна, за да се прикрие и бързо записа номерата на колите. Помисли си да иде в клуба и да се опита да я открие. Беше с руса коса и носеше червена рокля. Беше видял само толкова, когато бе отворила вратата. Лесно щеше да я открие. Но беше казал на Джими, че не може да се освободи тази вечер и сега щом Мичъл бе мъртъв, не искаше да се показва на мястото, на което е бил видян за последно.

Сайкс въздъхна. Налагаше се да стои тук и да чака жената да си тръгне, а след това да я проследи до дома ѝ. Трябваше да наблюдава и изхвърлянето на останките на Мичъл, но не можеше да бъде на две места едновременно. Просто се налагаше да се довери, че Бъди и неговият приятел ще бъдат достатъчно умни в избора си на място,

където да захвърлят тялото. Все пак и техните задници бяха на прицел. Неговият приоритет щеше да бъде да се погрижи за жената.

Клуб „Бъфало“, ако не друго, бе по-препълнен от миналата седмица. Дейзи се спря за момент, позволявайки на сетивата си да се приспособят към силната какофония от гласове и групата, пееща много силно за мъж на име Ърл, който трябва да умре, а голяма част от жените в бара пееха заедно с групата.

Някакъв мъж, вероятно на име Ърл, се обиди от песента и хвърли бирата си към музикантите, което обясняваше мрежата обграждаща сцената. И Дейзи бе удовлетворена да види как го ескортират до вратата. Тя тъкмо дойде, искаше да потанцува малко преди да започне някое сбиване.

— Ей, скъпа, помниш ли ме? — каза един мъж, приближавайки зад гърба ѝ. Ръката му се обви около кръста ѝ и тя се намери на път към дансинга.

Дейзи погледна към високия рус мъж, който явно се опитваше да си пусне мустак като Алън Джаксън^[3].

— Не.

— Е, стига де. Ние танцувахме миналата седмица...

— Не — каза тя убедено, — не сме. Аз танцувах с Джеф, Дени, Хауърд и Стивън. Ти не си никой от тях.

— Права си — каза той весело. — Аз съм Харли, като мотора. Е, щом не сме танцували миналата седмица, нека го направим тази.

Това изглеждаше като добра идея, след като те вече така или иначе бяха на дансинга. Ърл бе умрял и групата пееше друга песен, която не изискваше половината от публиката да крещи заедно с тях. Хората се въртяха и поклащаха, така че Дейзи го правеше заедно с тях, докато ръката ѝ бе в тази на Харли, а дръзката ѝ пола се увиваше около краката ѝ. Следващата песен бе „Дъжд в Кентъки“ на Елвис Пресли и Харли задържа ръката ѝ.

— Я кажи как е името ти? — попита той най-накрая, спомняйки си, че не го знае.

— Дейзи.

— Сама ли си тук? Може ли да ти взема питие?

О, боже, дали той бе един от онези мъже, за които я бе предупредил началник Русо?

— С няколко приятели съм. — Тя посочи към близките маси, на които се бяха струпали множество хора, защото това ѝ се стори най-безопасната лъжа. — Благодаря ти, но точно сега не искам нищо за пиене. Дойдох да танцувам.

Той сви рамене.

— Няма проблем. Аз мисля да пропусна този танц. — Той изчезна толкова неочаквано, колкото се бе появил и Дейзи се огледа наоколо. Досега, като не се брои мъжа, чиито тестиси бе смачкала, тя се бе запознала с шест различни мъже и нито един от тях не ѝ бе допаднал истински. Може би бе твърде придирчива, макар че не виждаше как е възможно, защото бе танцувала с всеки, който я бе поканил.

Видя Хауърд на дансинга и той ѝ помахаше. Може би щеше да я покани отново. Той бе най-добрият танцьор сред тях.

И тогава — о, не — тя го видя: нещастника, който я бе дръпнал в скута си. Той я забеляза в същото време и на лицето му се изписа ужасено изражение, преди да се обърне рязко настрана.

Дейзи искаше да направи същото, да се обърне и да се преструва, че не го е видяла, но съвестта ѝ не го позволяваше. Не трябваше да я сграбчва, а тя не бе имала намерение да го наранява, но той бе изпитал доста силна болка и му дължеше извинение.

Тя започна целеустремено да си проправя път през тълпата, опитвайки се да не го изгуби от поглед. Той изглежда се бе насочил към мъжката тоалетна, сякаш за да се скрие от нея, макар че сигурно грешеше. Все пак се намираще в бар, сигурно беше пил бира, което бе добра причина да му се налага да посети тоалетната.

Мъжът успя да стигне до малкия коридор, водещ към тоалетните, преди тя да го достигне и изчезна през изподрасканата врата, сякаш хрътките от ада бяха по петите му.

Дейзи въздъхна и се провря между група хора, без да обръща внимание на протестите от страна на жените и подвикванията на мъжете. Тя се чувстваше като съомга, бореца се срещу течението. Най-накрая успя да стигне до стената близо до тоалетните, където сложи крак срещу блъсканицата и бутаницата и зачака.

Сякаш мина цяла вечност и тя отказа три предложения за танц, преди плячката ѝ да се покаже от коридора.

Поемайки дълбоко въздух тя пристъпи напред и го потупа по рамото.

За толкова голям мъж, той със сигурност можеше да скача.

Човекът отстъпи назад, сякаш тя бе Антихриста и лицето му почервения.

— Стой надалеч от мен, лейди.

Дейзи отстъпи назад. Мъжът изглеждаше искрено уплашен от нея. Тя примигна и се опита да го успокои.

— Не се плаши — каза му възможно най-спокойно. — Няма да те нараня. Просто искам да се извиня.

Сега бе негов ред да примигне от почуда.

— Извинение?

— Много съжалявам, че те нараних. Беше неволно. Просто се опитвах да стана от скута ти и сложих ръце на погрешно място. Наистина не мислех да смачкам твоите... — Божичко, тя не можеше да каже *топки*, макар че това изглежда бе най-популярния термин, а и не искаше да ги нарече *нещата му*, защото все пак се опитваше да бъде по-обиграна що се отнася до тези въпроси, — тестиси — завърши тя, наблюдайки повече на думата отколкото възнамеряваше.

Той се сви сякаш го бе ударила и тя осъзна, че е казала последната дума достатъчно силно и въпреки шума, хората, които бяха наблизо я чуха и главите им се завъртяха.

Лицето му стана още по-червено.

— Приемам извинението ти — смотоледи той. — Просто си върви.

Дейзи реши, че той може да е малко по-любезен, предвид факта, че цялата случка бе по негова вина. Ако не я бе сграбчил, като че ли имаше право да дърпа напълно непознати жени в скута си, тогава нищо от това нямаше да се случи. Леко възмутена тя отвори уста, за да му каже точно това, но в този миг до нея застана висока фигура и един дълбок глас каза:

— Аз ще я държа настрана от теб.

И просто така, ще не ще, началник Русо я вдигна почти като последния път, когато бе тук и я понесе, но не навън, а към дансинга.

— Ти си като обрив — каза тя раздражено, щом той я остави на земята.

Едната му вежда се повдигна въпросително.

— Притеснявам ли те? — Той хвана дясната ѝ ръка в своята, постави лявата ѝ на рамото си и я обгърна през кръста. — Танцувай.

— Появяваш се *навсякъде*. — Тя несъзнателно го последва в бавния ритъм на друга песен на Елвис. Групата явно залагаше доста на Елвис тази вечер, макар че това май не бе същата група, която бе свирила тук миналата седмица.

— Някой трябва да те пази от неприятности.

— Да ме пази от *неприятности*? — Тя наклони глава назад, за да може да погледне към него. Дори и с точетата ѝ се наложи да погледне нагоре. Както бе отбелязал Тод, началник Русо бе едър като професионален боксьор. — Благодаря ти, че ме измъкна от тук миналата седмица, но като изключим тази случка, ти си *причината* за всичките ми неприятности.

— Не обвинявай мен. Не аз си купих годишния запас от презервативи. Използва ли вече някой от тях?

Тя не можеше да намери думи. Или по-точно, учтиви думи. Сети се за няколко, които би желала да му каже, но се страхуваше, че господ ще я погуби на място, ако го направи.

Той се ухили.

— Само да можеше да видиш лицето си... — Ръката му се затегна около нея и той я завъртя в кръг, принуждавайки я да сграбчи рамото му.

Някак си се озова много по-близо до него, отколкото бе танцувала с който и да било от другите си партньори. Гърдите ѝ се отриваха в ризата му, усещаше допира на бедрото му, докато краката му се движеха срещу нейните. Те бяха — божичко, единият му крак бе между нейните.

Вълна от топлина я завладя неочаквано. Имаше чувството, че се разтапяше вътрешно, размякваше се, костите ѝ губеха здравината си, а мускулите ѝ — еластичността си. Това бе най-странното, но също така и най-приятното чувство.

— Началник...

— Джак. — Ръката му я притисна още малко, сякаш настояваше да използва името му.

— Джак. — Тя наистина се разтапяше. Вече едва ли не лежеше върху него, краката ѝ все още се движеха, следвайки го, но той поемаше почти цялата ѝ тежест. — Държиш ме прекалено близо.

Джак наведе глава, така че дъхът му да погали ухото ѝ, когато каза:

— Мисля, че те държа точно както трябва.

Е, така е, ако харесваше разтопени жени. И може би нейният протест бе повече формален, отколкото искрен, защото тя не полагаше никакви усилия да се отдръпне. Да се обляга на него бе прекалено хубаво, мекотата на нейното тяло подчертаваше неговите твърди контури. Гърдите ѝ леко се притискаха към неговите и на нея усещането ѝ харесваше. При това много. За нейно смайване откри, че се наслаждава на силата на рамото под лявата ѝ ръка, на топлината от ръката му около кръста ѝ. Топлината... Господи, да, той бе топъл. Неговата топлина и мускусният му аромат я обграждаха, карайки я да иска да отърка нос в него.

Тя искаше да отърка нос в *Джак Русо*?

Шокът, който предизвика тази мисъл, ѝ даде сили да вдигне главата си. Той я наблюдаваше със странно напрегнато изражение, не изглеждаше строг, но не се и усмихваше.

— Какво има? — попита тя, а гласът ѝ бе необяснимо нисък.

Той поклати глава.

— Нищо.

— Но ти изглеждаш...

— Дейзи, млъкни и танцувай.

Тя млъкна и продължи да танцува. Без разсейването от разговора Дейзи отново започна да се обляга срещу него. Но изглежда той не възразяваше. Напротив, притисна я още по-близо, толкова близо, че тя можеше да усети катарамата на колана му срещу корема си.

И това не бе всичко, което можеше да усети.

Все още ѝ се виеше свят от осъзнаването на факта, че може да усети пениса на началника на полицията, когато танцът свърши и групата започна жива песен, за Буба, който стрелял по джубокса. Джак се намръщи и я изведе от дансинга, държейки я здраво, докато си проправяше път сред тълпата до едно място близо до задната стена, почти зад музикантите, което обясняваше няколкото празни стола там. Той почти я хвърли в един от тях и се огледа за минаващи сервитьорки.

— Стой тук. Ще ти донеса нещо за пиене. Какво искаш?

— Джинджифилов ейл с лимон, моля.

Той се ухили и поклати глава, след това я остави там, запътвайки се към тълпата около бара.

Дейзи, все още леко шокирана, остана на място. Може би бе по-наивна отколкото предполагаше, защото той не се държеше сякаш имаше нещо необичайно в това, да усети пениса на партньора си докато танцуваха. Може би *заради това* хората танцуваха заедно. Но тя не бе забелязала други пениси, когато бе танцувала, само този на Джак.

Никога повече нямаше да може да мисли за него като за шеф на полицията.

Тя нямаше идея колко дълго бе отсъствал, защото бе потънала в мисли. За щастие, никой не я покани на танц докато тя не видя Джак да се приближава с бира в едната ръка и чаша газирани джинджифилов ейл в другата.

— Искаш ли да танцуваме?

Въпросът дойде от мъж, който се бе навел над нея от лявата ѝ страна. Той носеше тениска с надпис „Купонясвай от сърце“, така че тя щеше да му откаже и без това, но нямаше тази възможност, защото Джак постави напитката ѝ на масата пред нея и каза:

— Тя е с мен.

— Добре. — Мъжът веднага се обърна към друга жена. — Искаш ли да танцуваме?

Джак седна на стола до нея и повдигна бирата към устата си. Тя наблюдаваше силното му гърло докато той преглъщаше и отново започна да усеща топлина. За щастие, видя студеният джинджифилов ейл.

След миг забеляза как погледът му обхваща тълпата, от време на време се спира за кратко на някой определен човек и след това продължаваше. Тя усети нов лек шок, но този път по-различен.

— Ти си на работа, нали?

Той ѝ хвърли бърз поглед и синьо-зелените му очи заблестяха.

— Нямам никаква юрисдикция извън Хилсбъро.

— Знам, но оглеждаш тълпата.

Той сви рамене.

— Това ми е навик.

— Никога ли не се отпусках? — Внезапно цялостната ѝ представа за силите на реда се промени. Дали всички те винаги бяха в готовност, бдителни и предпазливи? Дали постоянната бдителност, дори когато не са на служба, не бе част от цената, която трябваше да платят за своята работа.

— Разбира се — каза той, облягайки се назад и слагайки десният си глезен върху лявото си коляно. — Когато съм вкъщи.

Тя не знаеше къде живее той, не можеше да си представи дома му. Хилсбъро, въпреки че бе малък град, бе достатъчно голям, за да бъде невъзможно да познаваш всички или да си близък с всички съседни.

— Къде живееш?

Отново онзи бърз поглед.

— Не много далеч от къщата на майка ти. Елмууд.

Елмууд бе на четири преки от тях. Тази част от града бе във Викториански стил, някои от къщите бяха добре реставрирани, други не. Със сигурност не можеше да си го представи в такава къща и му го каза.

— Наследих я от пралеля си. Леля Беси, онази, за която ти разказвах.

Тя се изправи на стола си. Тя бе познавала една Беси от Елмууд.

— Мис Беси Чайлдрес?

— Точно тя. — Той вдигна бирата си като за тост в чест на починалата си пралеля.

— Ти си племенник на мис Беси?

— Праплеменник. Като малък прекарвах повечето си лета при нея.

— Тя донесе кокосов кейк, когато татко почина. — Дейзи бе изумена.

Това бе почти като да идеш в Европа и да срещнеш някой съсед. Тя бе мислила Джак за външен човек, но вместо това като дете той е прекарвал летата си само на четири пресечки от нея.

— Леля Беси правеше най-хубавия кокосов кейк в целия свят. — Той се усмихна при спомена за вкусните сладкиши на пралеля му.

— Защо никога не съм те срещала?

— Първо, идвах единствено през лятото, когато бях във ваканция. Второ, аз съм по-голям от теб, не сме се движили в едни и

същи компании. Ти си играла с Барби, докато аз съм играл бейзбол. А леля Беси посещаваше друга църква.

Това бе вярно, мис Беси Чайлдрес беше методистка, докато семейство Майнър бяха презвитерианци. Така че бе логично да не се срещнат като деца, но това да осъзнае, че той е... почти местен, я изненадваше.

На дансинга внезапно настана суматоха. Един мъж се въртеше на пода, карайки двойките да се разпръснат. Някаква жена извика „Дани, не!“, пискливият ѝ глас проехтя над високата музика, което доведе до нехармонично спиране. Мъжът, който бе паднал — или бе съборен на земята — скочи, сведе глава и се хвърли към другия мъж, който бързо отстъпи и се блъсна в една жена, поваляйки я. Партньорът ѝ веднага възрази.

— Ох, по дяволите. — Джак въздъхна тежко, хвана я за китката и я издърпа на крака. — Ето пак. Хайде, ще излезем отзад.

Те се присъединиха към групата хора, които правеха същото, но Джак отново използва размерите и силата си, за да си пробие път през тълпата и само след миг двамата бяха сред влажния нощен въздух, слушайки звуците от викове и чупещи се стъкла, идващи от клуба.

— Ти си като катализатор — каза той, клатейки глава.

— Не бях виновна аз — отвърна тя възмутена. — Изобщо не бях близо до онези хора. Стоях с *теб*.

— Да, но само това, че си тук, е достатъчно, сякаш Вселената е извън релси. Ако искаш вярвай, но повечето нощи въобще няма неприятности. Къде е колата ти?

Тя го поведе към мястото, където бе паркирала колата си. Хората буквално се изливаха от предната врата на клуба. За миг сякаш всичко от миналата седмица се повтаряше.

Тя въздъхна. Тази седмица танцува само три танца. Както вървяха нещата, следващият път щеше да е късметлийка, ако започне дори един, преди да се е заформило някое сбиване.

Щом тя изкара ключа за колата от чантата си, той го взе от ръцете ѝ, отключи вратата и след това я отвори, преди да ѝ го върне. Джак я наблюдаваше с неразгадаемо изражение, докато тя закопчаваше колана си и се протегна към дръжката на вратата, за да я затвори. Той ѝ препречваше пътя, леко намръщен.

— Ще те последвам до дома ти.

— Защо? — каза тя напълно изненадана.

Той сви рамене.

— Защото имам странно усещане. Защото чух, че си се преместила и не харесвам квартала. Просто така.

— Благодаря ти, но не е необходимо. Оставих лампата на верандата светната.

Той оголи зъби в усмивка, която не бе искрена.

— Угоди ми — каза той и това не беше предложение.

[1] Сандра Дий (1942–2005) — американска актриса и фотомодел. — Б.пр. ↑

[2] Цитат от стихотворението „Атаката на Леката бригада“, написано от Алфред Тенисън през 1855 г. в памет на британските кавалеристи заради храброто им участие в необмислена атака по време на битката при Балаклава на 25 октомври 1854 г. през Кримската война. — Б.пр. ↑

[3] Алън Джаксън — известен американски кънтри певец. — Б.пр. ↑

Кучи син! Сайкс би ударил волана в пристъп на раздразнение, когато хората започнаха да излизат от клуба, подобно на мравки, но не желаше да привлича внимание. Какво им имаше на тези хора? Не можеха ли да отидат на проклетите танци, без да се сбият?

Не искаше да слиза от колата, но го направи така или иначе, оглеждайки тълпата за руса коса и червена рокля. Препускащата върволица блокира гледката му към мястото, където бе паркирала, така че той трябваше да се потруди в тази насока, протягайки шия, за да я зърне. В тъмнината, с хора стрелкащи се във всяка посока, и фарове, които за кратко прорязваха околността докато колите напускаха, ефектът беше почти като от премигваща светлина.

И тогава той я видя да се разхожда спокойно по пътя сякаш току-що е напуснала сватба вместо сбиване. Сайкс отстъпи встрани, когато една кола мина само на няколко сантиметра от краката му, но не свали поглед от плячката си. И после спря, проклинайки себе си. Тя беше влязла вътре сама, но излизаше навън с компания, под формата на човек, който изглеждаше сякаш яде камъни за закуска.

Сайкс бе достатъчно близо, за да го чуе да казва:

— Ще те последвам до дома ти.

Сайкс веднага се отклони в другата посока, бавейки се достатъчно дълго, за да провери коя кола е нейната, така че да я съпостави с някой от номерата и моделите на коли, които си беше записал. Добре, не можеше да я последва до дома ѝ тази нощ, трите коли щяха да се превърнат в проклет парад. Но сега разполагаше с регистрационния ѝ номер, така че в действителност тя бе в ръцете му. Сайкс бързо се върна в колата си, погледна набързо листа и веднага забеляза описанието, което искаше: осемгодишен, бежов форд седан, което беше доста смотана кола за жена с такъв сексапил. Префикс 39 на регистрационния номер означаваше, че колата е регистрирана в окръг Джаксън.

Това беше лесно. Щеше да даде номера на Темпъл Нолан, той може би познаваше някой в полицейския участък, който би го проверил. Щеше да се сдобие с името и адреса на жената в рамките на няколко минути, след като разговаря с кмета.

От друга страна, би било по-умно да играе хладнокръвно. Ако Нолан се обади в управлението тази вечер, този с когото говореше, щеше да запомни регистрационния номер като особено важен, понеже кметът е поискал проверката ѝ късно в събота през нощта. Винаги бе добре да не привлича внимание към себе си, дори и чрез най-малките детайли. В понеделник сутринта щеше да разполага с достатъчно време.

Всичко беше наред, не трябваше да върши нищо тази вечер. Да изчака може би беше по-добре, даваше му време да се увери, че не би допуснал никакви грешки. Щеше да бъде наистина лесно, всичко необходимо бе на лице. Тя посещаваше бара, а той имаше запас от ГХБ наблизо. Щеше да се превърне в поредната жертва на свръхдоза и тъй като той нямаше намерение да прави секс с нея, ченгетата щяха да я опишат като поредния наркоман, който е хвърлял заровете твърде много пъти.

Дейзи присви устни, когато погледна в огледалото за обратно виждане. Светлините на фаровете зад нея бяха твърде близко, Джак буквално я следваше по петите. Трябваше да се досети, че ще го направи. Мъжът постоянно навлизаше в личното ѝ пространство и тя не знаеше дали го прави само за да я дразни или това беше начинът му на работа, да държи хората извън равновесие. Но със сигурност знаеше, че на нея не ѝ харесва.

Тя намали, търсейки безопасно място, за да отбие от пътя и даде сигнал за спиране. Докато тя спря, колата на Джак вече бе паркирана толкова близо зад нейната, че Дейзи дори не можеше да види фаровете ѝ, а той отвори вратата на колата ѝ преди тя да успее да включи аварийните светлини.

— Какво не е наред? — попита той.

— Ще ти кажа какво не е наред — започна тя, след което възкликна: — Господи! — Той държеше пистолет в ръката си, огромен пистолет, насочен надолу и прилепен към бедрото му. Беше

автоматичен, вероятно деветмилиметров. Дейзи се наведе и се взря в него. Уредът за нощно виждане на цевта светеше въпреки светлината, идваща от колата ѝ. — Господи! — повтори тя. — Тези малки нещастници светят, нали?

Той погледна надолу.

— Какви малки нещастници? — Джак оглеждаше земята, сякаш очакваше да открие светещи в тъмното мравки.

— Уредът ти за нощно виждане. — Тя посочи към оръжието. — Какъв е? Х & К^[1]? Зиг^[2]? — На тъмно и в голямата му ръка тя не можеше да каже.

— Зиг е и какво, по дяволите, разбираш ти от пистолети?

Джак със сигурност бе кисел.

— Помагах на началник Рийзън в проучването на пистолетите, когато желаше да модернизира оръжията на отдела. Това беше преди ти да се появиш — добави тя, просто защото знаеше, че това ще го ядоса. Началник Рийзън беше негов предшественик.

И наистина, Дейзи видя как челюстта му се стяга. Почти можеше да чуе как скърца със зъби.

— Знам кой е началник Рийзън — изръмжа той.

— Той беше много старателен. Прекарахме месеци, докато разгледаме всички модели. В края на краищата обаче Градският съвет не гласува „за“ с парите да бъдат закупени нови оръжия.

— Знам. — Зъбите му определено скърцаха. — Аз трябваше да се погрижа за това, когато поех поста. Забрави ли? — Това беше първото му действие за разразяването на ада с Градския съвет, защото бяха оставили полицейското управление печално невъоръжено. Той получи оръжията, които искаше.

— За да бъдем честни — започна Дейзи, — в това време градът похарчи много пари за канализацията...

— *Не ми пука за канализационната система!* — Джак прокара ръка през косата си или щеше, ако беше достатъчна дълга.

Дейзи помисли, че той наистина трябва да я остави да порасне малко.

Мъжът си пое дълбоко въздух, сякаш се бореше за контрол.

— Какво не е наред? Защо спря?

— Караше на прекалено близко разстояние зад мен.

Той стоеше замръзнал до отворената врата на колата ѝ. Друга кола отмина, досадно профучавайки по пътя, след което червените стопове изчезнаха зад завоя и двамата отново останаха сами.

— Какво? — отвърна накрая той. Звучеше така, сякаш се задушаваше.

— Караше на прекалено близко разстояние зад мен. Опасно е.

Последва друг дълъг миг на мълчание и най-накрая той отстъпи назад:

— Излизай от колата.

— Няма. — Докато колата работеше и стискаше волана с ръце, тя владееше контрола. — Ти сгреши и го знаеш...

Изречението ѝ завърши с пищене, когато той се наведе, бързо разкопча предпазния ѝ колан и я издърпа от колата. Дейзи се смути от писъка си, защото смяташе, че е надраснала подобни звуци, но беше прекалено разсеяна, за да се тревожи, защото той затръшна вратата и я подпря на колата, а едрото му тяло се наклони напред и я притисна към студения метал. Сякаш беше обхваната от огън, от една страна, и лед, от друга, и огънят бе по-силен, защото тя веднага почувства онази вътрешна топлина да я изгаря отново.

— Имам две възможности — започна той с любезен тон. — Мога да те удуша или да те целуна. Какво избираш ти?

Разтревожена от перспективата, че той може да я целуне, тя му отговори:

— Изборът е твой, не мой.

— Тогава не трябваше да обличаш тази червена рокля.

— Какво не е наред с роклята ми... ъмхх.

Останалата част от възмутителното изречение бе потушено от устата му, която покри нейната. Дейзи остана притихнала, цялата ѝ същност бе хвърлена в странен вид летаргия, докато умът ѝ се бореше да коригира очакванията според реалността. Не, не очакванията, защото тя никога не бе очаквала Джак Русо да я целуне. Това не беше в списъка ѝ от възможни събития. И все пак той я целуна и това бе най-прекрасното нещо, което някога бе чувствала.

Устните му бяха меки на допир, но плътни и твърди, докато ги използваше по предназначение. Дейзи можеше да вкуси бирата, която бе изпил и нещо друго... нещо сладко. Мед. Имаше вкус на мед. Голямата му ръка бе заплетена в косата ѝ, държейки главата ѝ

наклонена назад, докато той я целуваше бавно и по-дълбоко, отколкото някога бе целувана преди. Езикът му бе в устата ѝ и вкусът му на мед сякаш размекна костите ѝ, пораждайки в нея усещането, че в тялото ѝ потече разтопена лава.

Дейзи бавно се отпусна. Тя успяваше да стои изправена само заради натиска на неговото тяло, притиснато в нейното. Беше смътно наясно, че никога преди в живота си не се е чувствала толкова добре или толкова удобно. Не би могло да става дума за удобства, не и със студената броня на колата зад нея, но тя повдигна ръце и ги обви около врата му, а тялото ѝ пасна на неговото, сякаш бяха създадени по поръчка, за да вървят заедно. Извивки и възвишения, ъгли и равнини — те си пасваха. Топлината на тялото му я изгори по всички възможни начини, ароматът на кожата му проникна в нея и меденият му вкус я примами да желае, да се нуждае, и да търси повече. И той ѝ даде още, придърпвайки я дори по-близо, така че ханшът ѝ се притисна към таза му и върха на ерекцията му дразнеше мястото, където се събираха бедрата ѝ.

Друга кола отмина с ревящ клаксон.

Джак повдигна глава за момент, достатъчно дълъг, за да промърмори:

— Копеле — след което отново я целуна, още от тези дълбоки, гладни целувки, които поддържаха собствения ѝ глад.

Сърцето ѝ блъскаше лудо в гърдите. Част от ума ѝ, малка, далечна част, бе учудена от това, което се случваше с нея. Тя наистина стоеше наред пътя, в тъмното, отдавайки се на мъж, дори и той да възнамеряваше да я съблече и да я обладва точно тук, докато стояха изправени и на публично място. И тя не само му позволяваше да я целува, а отвърщаше на целувката му, прегърнала с една ръка главата му и друга, пъхната под яката му, за да докосва врата му, този малък допир до голата му кожа почти я зашемети от удоволствие.

Накрая той откъсна устните си от нейните, борейки се за въздух. Тя се притисна в него, нуждаеща се от още от тези сладки целувки.

Джак притисна влажното си чело в нейното и промърмори:

— Мис Дейзи... аз наистина, *наистина* искам да те съблека.

Петнайсет минути по-рано или може би бяха двацет, тя щеше да му каже, че със сигурност вниманието му е нежелано. Но преди петнайсет минути тя не знаеше, че се е прирастила към меда.

— Оу, това е лошо — каза тя объркано.

Този мъж със сигурност бе наркотик, а тя никога не бе подозирала. Нищо чудно, че толкова много жени в града бяха луди по него. Те също го бяха вкусили. Внезапно тази идея не ѝ се понрави изобщо.

— Мислех, че е дяволски добре.

— Това е напълно абсурдно.

— Но дяволски добро.

— Ти изобщо не си мой тип.

— Благодаря на Бог за това. В противен случай никога не бих оцелял. — Той се върна обратно за друга целувка, такава, че тя трябваше да се изправи на пръсти и да се протегне, за да е по-близо до него.

Дясната му ръка обгърна решително гърдата ѝ, измъчвайки я с докосването си и откривайки безпогрешно зърното ѝ, което потри докато то се превърна в стегнато, малко връхче. Усещането се разби в нея, карайки я да простене. Звукът от собствения ѝ глас я шокира, връщайки я обратно в тесните предели на здравия разум. Тя се остави на насладата, която чувстваше, докато ръката му галеше гърдите ѝ за някоя и друга секунда... или може би двацет, след което свали ръцете си от шията му и ги плъзна по гърдите му. О, боже, дори усещането за гърдите му бе съблазнително, толкова топли, твърди и мускулести, а сърцето оглушително биеше под дланите ѝ. Да знае, че той е толкова развълнуван колкото нея, бе опияняващо колкото собствената ѝ възбуда. Тя, Дейзи Ан Майнър, правеше това с мъж. При това не кой да е мъж, ами Джак Русо.

Той откъсна устните си от нея веднага щом тя обвини ръцете си около него. Неговата длан се отмести от гърдата ѝ, но тя не се оплака. Той се отдалечи от нея бавно, сякаш всеки сантиметър от разстоянието между тях му причиняваше агония. Изведнъж, лишена от топлината му, тя потрепери, чувствайки се така, сякаш нощта внезапно бе станала леденостудена. Беше ароматна, лятна нощ, но сравнен с Джак, въздухът бе като мразовит.

— Разваляш всичките ми планове.

— Какви планове? — Той склони глава и започна да обсипва челюстта ѝ с бързи, малки, хапещи целувки, сякаш искаше да я вкуси отново.

Не я докосна по никакъв друг начин. Нямаше нужда. Дейзи се улови как автоматично се накланя към него и рязко се изправи обратно.

Тя беше достатъчно разсеяна, за да отговори:

— Аз съм на лов за мъж.

— Аз съм мъж — промърмори той, докосвайки ключицата ѝ. —
Какво не е наред с мен?

Вратът ѝ беше твърде слаб, за да държи главата си изправена. Чувстваше се така сякаш тя е Суперуоман, а той е Криптонит, отнемащ силата ѝ.

Дейзи отчаяно се противопостави:

— Имам предвид мъж за връзка.

— Аз съм свободен.

Тя избухна:

— Искам да се омъжа и да имам бебета.

Той се изправи, сякаш бе прострелян.

— Уоууу.

Сега, когато не я докосваше, Дейзи можеше да диша по-лесно.

— Да, уоу. Аз съм на лов за съпруг и ти ми пречиш.

— Лов на съпруг, е и?

Тя не хареса тона му, но приближаваше кола и Дейзи я изчака да премине, преди да се обърне свирепо към него.

— Благодарение на теб и малкото ти шоу в аптеката, всички в Хилсбъро вече мислят, че между нас има... нещо, така че никой там не би ме поканил на среща. Сега *трябва* да ходя по нощните клубове, за да си намеря мъж, но ти продължаваш да правиш същото нещо, карайки хората да смятат, че сме заедно и държейки останалите мъже настрана от мен.

— Пазя те от неприятности.

— Миналата седмица да, но сега не съм имала проблеми, не съм създавала неприятности, дори не съм се *доближавала* до такива. Онзи мъж, когото накара да избяга, може би беше любовта на живота ми, но сега няма как да разбере, защото ти му каза, че съм с теб.

— Той носеше тениска с надпис „Купонясвай от сърце“ и ти мислиш, че е бил любовта на живота ти?

— Разбира се, че не — изстреля тя. — Но не в това е въпросът и ти го знаеш. Той беше просто пример. Със същото темпо, ще накараш

всеки мъж в Северна Алабама да мисли, че съм ангажирана. Ще трябва да шофирам до Атланта, за да си намеря някой.

— *Ангажирана?* — повтори той, с достатъчно недоверие в гласа си, за да я накара да пожелае да го зашлеви. — Знаеш ли кой век сме?

Дейзи знаеше, че речта ѝ е донякъде остаряла и пример за това какво се случва, когато живееш с майка си и леля си, които бяха мили, но определено старомодни. Тя се стараеше да не използва още остарели изрази, но това бе чувала почти през целия си живот, така че такива излизаха по-често от устата ѝ. Този път обаче не оцени позицията му.

— Двайсет и първи век е, умнико!

Тишина.

— О, боже мили — прошепна тя, закривайки устата си с ръка. — *Толкова съжалявам.* Аз никога не говоря така.

— Разбира се, че говориш така — отвърна той, а гласът му звучеше неестествено. — Чувал съм те. Просто не го правиш достатъчно често.

— Съжалявам — повтори тя отново. — Това не е извинение.

— Дори това, че те вбесих до лудост.

— Направи го, но аз все още нося отговорност за собствените си действия.

— Господи — възкликна той, вдигайки очи към небето. — Защо не може всички лоши момичета да са като нея.

Господ не отговори и Джак сви рамене.

— Струваше си да пробвам. Хайде, връщай се в колата си, преди да те целуна отново.

За съжаление, това не ѝ подедържа като заплаха. Дейзи осъзна, че се колебае, затова решително посегна към дръжката на вратата, за да намери там ръката му преди нейната. Седна зад волана, оправи роклята си, а докато закопчаваше предпазния колан си спомни защо спряха и присви очите си към него.

— И не се залепвай за мен.

Той се наведе напред, очите му бяха полузатворени, устните леко подути, напомняйки ѝ какво бяха правила преди няколко минути.

— Няма. Поне не за колата.

Сърцето ѝ пропусна удар, а след това навакса с два едновременно. Дейзи облиза устните си, опитвайки се да избегне

картината, която съзнанието ѝ създаваше. Но тя беше точно там. Зърната на гърдите ѝ се стегнаха и настръхнаха.

— Тръгвай! — каза той, затръшна вратата и се отправи към собствената си кола, докато тя потегли. След миг колата му се върна на пътя след нейната.

По целия път до Хилсбъро Джак запази безопасна дистанция.

[1] Х & К — Хеклер и Кох е германска компания, производител на огнестрелни оръжия. — Б.пр. ↑

[2] Зиг Зауер — серия пистолети, произвеждани от швейцарската международна фирма SIG и германската Sauer, обединени от най-големите оръжейни компании SIGARMS. — Б.пр. ↑

На следващата сутрин Дейзи отиде на църква, както обикновено. Тя знаеше, че е била тема на разговори в продължение на седмица, благодарение на Джак и случката с презервативите, а при тези обстоятелства и предвид малкия град, в който живееше, най-добре бе да следва нормалната си рутина.

Понеже знаеше, че хората ще я зяпат, тя положи допълнителни усилия с косата и грима си; беше смешно колко бързо ѝ бе станало навик. В прогнозата за времето съобщиха, че денят ще е горещ и влажен, с температури, покачващи се към рекордните, така че тя се облече възможно най-леко, дори заряза чорапогащника си и поръси вътрешността на обувките си с бебешка пудра, за да не лепнат.

Когато напусна къщата вече бе горещо, вероятно почти тридесет и девет градуса. Включи климатика в колата си на силна степен, но църквата бе само на две мили разстояние, тъй че струята на въздуха тъкмо бе започнала да става студена, когато пристигна. Църквата беше приятна и прохладна и тя изпусна въздишка на облекчение, когато пристъпи в храма и зае обичайното място до майка си и леля ѝ Джо, които се обърнаха към нея със сияещи усмивки.

— Изглеждаш чудесно — каза леля Джо, навеждайки се, за да потупа ръката на Дейзи. — Как мина снощи?

Дейзи въздъхна и прошепна:

— Танцувах само три пъти. Отново имаше бой, с който нямах нищо общо — бързо прибави тя, когато двете жени завъртяха очи. — Но мисля, че трябва да открия някой друг клуб.

— Надявам се — отвърна майка ѝ. — Всички тези боеве!

Не боевете притесняваха Дейзи, а по-скоро фактът, че клуб „Бъфало“ е свърталище на Джак. Тя бе интелигентна жена и знаеше по-добре на кого дължеше неприятностите, а след последната нощ бе очевидно, че да се намира в близост до Джак, е голям проблем. Щом той посещаваше клуб „Бъфало“, тя щеше да отиде другаде. Точка.

Някой се настани на пейката до нея и Дейзи автоматично обърна глава, за да се усмихне за поздрав. Усмивката замръзна на лицето ѝ.

— Какво правиш тук? — изсъска тя.

Джак огледа олтара, подиума за църковния хор, прозорците от цветно стъкло и попита:

— Посещавам църква? — След което се наведе напред, за да поздрави Евелин и леля Джо.

В отговор те му отправиха усмивки и Евелин го покани на обяд след службата. Той отказа, изтъквайки, че има друг ангажимент, с което спаси пръстите на краката си, защото Дейзи се бе подготвила да смели крака му с петата си, ако бе приел.

Дейзи имаше чувството, че може да усети погледите на всички в църквата, вперени в гърба ѝ.

— Какво правиш тук? — прошепна отново тя, по-ожесточено отпреди.

Той наведе главата си по-близо до нейната, за да не може да бъде чуто.

— Не искаш хората да мислят, че си купила презервативите само за една нощ, нали?

Очите ѝ се разшириха. Той бе прав. С неговото идване на църква и сядането до нея, всеки щеше да предположи, че има пълноправна романтична връзка между тях, защото един мъж не може просто да отиде в църквата на жена и да седне до нея, освен ако двамата нямат сериозна връзка. Давайки ѝ една сутрин от времето си, той бе променил статуса ѝ от съмнителен на разбираем. В днешно време сексуалната връзка между двама влюбени възрастни бе очаквано нещо, въпреки че официалната религия не гледаше с добро око.

Два часа по-късно Дейзи беше нервна развалина. Това да знае, че шефът на полицията иска да бъде гол с нея, не допринасяше за спокойна сутрин в църква. Даде най-доброто от себе си, за да обърне внимание на службата, просто в случай, че бе насочена към нея, но умът ѝ не спираше да блуждае. Конкретно спирайки се на мъжа от дясно.

Интимността помежду им от предишната нощ беше плашеща. Въпреки че не бяха направили повече от това да се целуват и да се галят съвсем леко, чувстваше, че се е случило нещо повече. В ръцете му се бе почувствала почти пламенна, а ерекцията му бе

непоколебима. Не можеше да лъже себе си, бяха на ръба да правят любов и тя се бе отдръпнала точно навреме.

Не можеше да спре да мисли какво би се случило, ако бе забравила морала си и факта, че не е неин тип, както и всичко останало, освен собственото си удоволствие. Не, тя не се чудеше какво би се случило, *знаеше*, просто се питаше какво ли би било усещането.

Тя не можеше да избие от ума си вкуса му. Дали правеше секс, както се целуваше. А той се целуваше като бог, с вкус на мед. Дори да беше най-лошият любовник на света, в което тя силно се съмняваше, щеше да си струва да се подложи на това, само за да получи тези целувки. От друга страна, ако се придържаше към теорията, че добрия целувач е също толкова добър любовник... беше го прочела някъде... е, тогава Джак Русо бе изключителен между чаршафите.

Това не бяха подходящи мисли за църковна служба. Тя шаваше неспокойно, и всеки път, когато мръднеше, кракът ѝ сякаш се отъркваше о неговия. Климатикът поддържаше помещението доста хладно, но тя се разгорещи отново и усети почти непреодолимо желание да захвърли обувките си и да свали роклята си. Или изживяваше преждевременна менопауза и имаше горещи вълни, или бе гореща в далеч по-първично отношение.

Тя скришом го поглеждаше, просто не можеше да се сдържи. Беше облечен спретнато и консервативно. Обувките му винаги бяха полирани и това бе важно. След като прочете една статия, в която се казваше, че обувките на човека отразяват общата му нагласа за себе си и за околните, тя внимаваше за обувките си и следеше винаги да са чисти и полирани.

Посивяването на косата му бе съвсем малко, но на него му отиваше. На върха на главата му личеше лека къдрица и тя предположи, че поддържа косата си къса, за да подчини тази къдрица. Беше едър, но в него нямаше нищо тромаво, движеше се с изисканата грация на хищник. Не страдаше от излишни килограми, това Дейзи откри снощи — тялото му бе като скала от мускули.

Прекарваше твърде много време в мислене за мъж, който не беше неин тип.

Той помръдна ръката си и кокалчетата на пръстите му леко погалиха бедрото ѝ. Дейзи преглътна и усилено се загледа в

преподобния Бриджис, опитвайки се да разбере думите му, но би имала същия успех, ако свещеникът говореше на чужд език.

Джак я съблазняваше точно тук в църквата и тя го знаеше. Не правеше нищо специално, въпреки че продължаваше да докосва бедрото ѝ. Не изискваше нищо. Просто беше там и това бе достатъчно. Тя допринесе за съблазняването си, като си припомни случилото се от изминалата нощ, което я възбуди.

Би трябвало да се чувства некомфортно, защото логиката ѝ подсказваше, че никоя целувка не би могла да бъде толкова въздействаща, колкото ѝ се бе сторило предишната нощ. Просто Джак бе първият мъж, който я целуваше от... тя не можеше да си спомни от кога точно. Години. Вината за това бе изцяло нейна, защото седеше вкъщи, вместо да излезе и да направи нещо за тази *не целувана* ситуация. Но така или иначе бяха изминали години, откакто се бе целувала и истината бе, че може би беше прекалила в реакцията си. Вероятно за него не бе толкова вълнуващо.

Но тогава тя си спомни как биеше сърцето му под ръката ѝ и единственият начин, по който би могъл да симулира ерекцията си, бе да постави фенерче в панталоните си. Голямо фенерче.

О, боже! Това не бяха подходящите мисли за една църковна служба.

Най-сетне проповедта свърши, химнът бе изпят. Хората се въртяха наоколо, стискаха си ръцете, усмихваха се и говореха. Джак се изправи в края на пейката, блокирайки изхода ѝ, докато изглежда всички в църквата дойдоха, за да го поздравят. Леля Джо и Евелин се обърнаха и излязоха от другия край на пейката, и Дейзи реши да направи същото, но без да поглежда, Джак се протегна назад и улови ръката ѝ.

— Чакай малко — каза той, след което продължи да се ръкува.

Мъжете искаха да говорят по полицейски въпроси, чувстваха се смели чрез подобно общуване, жените просто флиртуваха, дори прабабите. Джак имаше точно такъв ефект върху жените. Дейзи считаше, че е имунизирана срещу това, но научи, че гордостта те изстрелва нагоре преди голямо падане.

Най-накрая тълпата се разотиде и те успяха да излязат от пейката. Джак се отдръпна и пусна Дейзи да мине пред него, а ръката му се настани на кръста ѝ. Докосването му накара сърцето ѝ да

подскочи. Той наистина влизаше в ролята „ние сме двойка“ и за всеки друг би било привилегия, но основаната му цел бе да бъде гол с нея. Той не искаше да се жени и да има деца... което я наведе на мисълта, че може би вече беше женен и имаше деца.

Съществуваеше само един начин да разбере. Тя се наведе напред и прошепна:

— Имаш ли деца?

Той я погледна ужасено.

— По дяволите, не! — След което си спомни къде се намира и промърмори: — Хайде да се махаме от тук.

Беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Преподобният Бриджис все още бе пред вратата, ръкуваше се и разговаряше с всеки, който напускаше, и изглежда имаше да говори за нещо с Джак. Докато Дейзи търпеливо чакаше реда си, нищо от това не ѝ изглеждаше особено важно, но преподобният бе мъж като всички останали и желаше да говори с началника на полицията. Тя се чудеше как ли се отразява това на нервите на Джак. Бе благодарна, че никога не я бе задържал за разговор относно работата ѝ. Дали всички ченгета трябваше да се примиряват с това?

Но най-накрая ръката ѝ бе разтърсена и малкият разговор бе проведен; преподобният Бриджис ѝ хвърли красноречив поглед, карайки я да се чуди дали службата е била насочена точно срещу нея, което безспорно бе възможно след ключките от изминалата седмица. Трябваше да попита майка си.

Горещината бе почти непоносима, носеше се на вълни по улиците. Мъжете, включително Джак, свалиха саката си и разхлабиха вратовръзките веднага щом напуснаха църквата; жените, както винаги, трябваше да изтърпят сутиените и чорапогашниците, а Дейзи беше благодарна, че краката ѝ са голи. Лекият бриз бе горещ, но поне можеше да го усети.

Той свали вратовръзката от врата си и я натъпка в джоба на сакото.

— Ще карам след теб.

— Къде отиваме? — попита тя озадачена.

— В твоята къща.

Сърцето ѝ прескочи отново.

— Но винаги в неделя обядвам с мама и леля Джо.

— Обади им се и отмени обяда. Ти току-що се премести, имаш неща за вършене.

И едно от тези неща бе той, ако правилно четеше намерението в погледа му.

Дейзи прочисти гърлото си и отговори:

— Не мисля, че това е добра идея.

— А аз мисля, че това е най-добрата проклета идея, която съм имал от години.

Тя бързо се огледа. Паркингът на църквата сега бе възможно най-пуст, никой не искаше да се мотае в жегата. Въпреки това, тя се наведе по-близо, така че нямаше никакъв шанс да бъде чута.

— Знаеш какво ще се случи!

— Разчитам на това.

— Не искам любовна афера! — изсъска тя. — Искам връзка, а ти ми се пречкаш.

— Докато връзката ти се появи, имай афера с мен. — Той се премести по-близо, извисявайки се над нея. Колкото горещ бе денят, той бе по-горещ, топлината му се обвиваше около нея. Сиво-зелените му очи горяха. — Здрав съм. Нормален, нищо твърде извратено. Ще се опитам да не ти направя бебе.

— *Ще се опиташ?* — възмутено повтори тя.

Той сви рамене.

— Случват се такива неща. Гумите се късат.

Това би трябвало да е една ужасяваща мисъл. Но всъщност не беше. Фактът, че не се страхуваше, ѝ показа колко далеч е стигнала, след като дори мисълта за случайна бременност не можеше да я отрезви. И какво е...

— Какво е *твърде* извратено? — прошепна тя.

— Ще ти покажа — отвърна той, а на лицето му се мярна усмивка.

Старата Дейзи щеше да си тръгне обидена. Е, може би не, защото старата Дейзи не би била толкова любопитна колкото новата. Но старата Дейзи не би имала куража да тръгне с мъж с едничката цел да прави секс, а новата Дейзи изглежда не успяваше да мисли за нещо друго. Тя искаше този мъж и се страхуваше, че ако се появеше някой друг не би му обърнала внимание, тъй като ще е твърде обсебена от Джак.

— Хайде, пробвай ме — промърмори той. — Предизвиквам те.

Предизвикателството не беше в това да го направи, а в мисълта да го пробва.

— Ако забременея — каза тя, — ще трябва да се ожениш за мен.

— Съгласен — отвърна той и двамата се настаниха в автомобилите си, отправиха се по Ласитър Авеню, запазвайки почтителна дистанция между двете брони.

Би трябвало да трепери като лист, помисли си няколко минути по-късно Дейзи, докато пхаше ключа в ключалката, но ръцете ѝ бяха спокойни. Трепереше само вътрешно, което не се броеше.

Джак стоеше изправен в средата на малката ѝ, уютна дневна и оглеждаше помещението, докато тя отиде до телефона да се обади на майка си. Както обикновено Дейзи не се справи добре с лъжата и когато майка ѝ я попита защо няма да дойде на обяд, всичко, което успя да направи, бе да го погледне и да избъбри:

— Джак е тук.

Той се ухили.

— О! — отвърна майка ѝ и се изкикоти. *Майка ѝ се изкикоти!* — Напълно те разбирам. Забавлявайте се.

Дейзи отчаяно се надяваше, че майка ѝ не я е разбрала напълно, но съдейки по случилото се напоследък, едва ли желанието ѝ щеше да се сбъдне. Затвори телефона и се обърна към него:

— Тя каза да се забавляваме.

— Такова е и моето намерение. — Той все още стоеше в средата на стаята, правейки я да изглежда по-малка. — Гладна ли си? За храна — добави той, усещайки нужда да се конкретизира.

Тя поклати глава.

— Отлично — отвърна Джак и се протегна към нея.

Дейзи почти се бе убедила, че може да си представи колко добър е вкусът му, докато той не я целуна отново. Тя издаде кратък мъркащ звук и уви ръцете си около врата му, повдигна се на пръсти, притисна се към него и посрещна търсещите му устни със своите собствени.

Отново я завладя онова особено разтапящо чувство, от което коленете ѝ омекнаха и тя се облегна на него, позволявайки му да поеме цялата ѝ тежест, а това само накара замайващото усещане да се разпространи по-бързо по тялото ѝ. О, господи, чувстваше го толкова добре. Цялото ѝ тяло пулсираше от допира. Невероятната сила на

мускулите му и горещината, която на практика извираше от него, я обвиваха като пашкул от физическа наслада. Тя отне силите ѝ, оставяйки я напълно подвластна на докосването му.

Прегръдката му се стегна и той я придърпа дори по-близо, притискайки мекотата ѝ към твърдостта си, накланяйки я така, че тазът ѝ обгърна ерекцията му. Тя издаде още един кратък звук и той задълбочи целувката, отнемайки дъха ѝ.

Това беше желание. Това. Топлината и нуждата, дълбокото пулсиране в сърцевината ѝ, напрежението, отпадналостта и острото изтръпване. *Това.*

Тя изстена и отпусна главата си назад. Той се възползва от удобната покана и горещите му устни се спуснаха надолу по гърлото ѝ, откривайки прекрасното чувствително местенце между врата и рамото ѝ и го засмукаха. Цялото ѝ тяло се разтърси лудо от неудържимо удоволствие, коленете ѝ напълно омекнаха, но нямаше значение, защото бе на сигурно място в прегръдката му.

Ръцете му бавно се спускаха по тялото ѝ, галеха гърдите ѝ и я измъчваха. Джак разкопча роклята ѝ и я издърпа надолу, след което откопча сутиена ѝ и я освободи от него. Роклята се уви около талията ѝ, неспособна да падне на пода, защото бедрата им бяха плътно притиснати. Най-накрая ръцете му докоснаха голата ѝ плът, потъркаха зърната ѝ, превръщайки ги в твърди, болезнени връхчета, след което я отпусна назад върху ръката си, наведе глава и притисна устните си към тях. Не беше нежен, но не бе и необходимо. Ръцете ѝ се увиха около главата му и останаха там, тя се задъхваше от викове на удоволствие, докато натискът на устните му я дари с чувствена наслада.

Дейзи бе обхваната от отчаяно желание да усети кожата му и разкъса ризата му, опитвайки се да я издърпа над главата му, без да я разкопчава. Той вдигна глава, за да ѝ помогне, но само с една ръка, защото не желаше да я пуска. Двамата се бореха с ризата и няколко копчета паднаха на килима, докато я свалят, след което ръцете му отново се обвиха около нея. Гърдите ѝ се притиснаха към неговите, покрити с твърди косъмчета, които дразнеха зърната ѝ по същия възхитителен начин, както палците му. Изпълни я болка, най-топлата и прекрасна болка, която някога бе усещала в живота си. Чувстваше се така, сякаш цялото ѝ тяло пулсираше от нужда, възбуда и желание, дори между краката ѝ.

— Мислех си, че са лъгали — изстена тя, без да осъзнава, че е изрекла мислите си на глас.

— Кои? — попита той, докато целуваше врата ѝ.

— Жените. За това.

— Това? — Той не звучеше особено заинтересован. Отново бе открил онова чувствително място на шията ѝ и го ухапа.

— За начина, по който се чувствам.

— И как се чувстваш? — прошепна той.

— Аз... пулсирам — едва успя да изрече думата. — Между краката си.

Грубо ръмжене се зароди дълбоко в гърлото му, тръпка разтърси тялото му и ерекцията му се притисна в нея.

— Ще го накарам да спре — отвърна той с толкова нисък и груб тон, че думите му бяха почти неразбираеми.

Джак плъзна ръцете си нагоре по краката ѝ, дърпайки прилепналата рокля, докато материята не се събра в тях. Пръстите му се пъгнаха под бикините ѝ, горещите му длани обхванаха дупето ѝ за момент, а след това се преместиха надолу и по-надолу, докато не достигнаха до тясната цепка и входа на влагалището ѝ. Дейзи ахна, но звукът замря в гърлото ѝ, докато цялото ѝ тяло изглеждаше превзето, чакащо, замръзнало в очакване на насладата. Джак проникна с два от пръстите си в нея, сетивата ѝ избухнаха и тя изви гърба си, притискайки се в него в отчаяна нужда за още. О, господи! Беше обладана и това не беше достатъчно.

Бедрата ѝ започнаха да се движат, нагоре и напред, надигайки се подобно на приливна вълна.

— Още! — изхленчи тя. — Още!

Дейзи не успя да направи нищо, освен да се придържа към него, когато той дръпна бикините ѝ и ги свали. Извади презерватива от джоба си, изрита обувките си и се пребори с останалата част от дрехите си. Гол, придържайки я към себе си, той залитна назад, седна на канапетото и я дръпна върху себе си, така че скута му се озова между разтворените ѝ крака. Джак постави презерватива с бързо, рязко движение и улови бедрата ѝ в търсене на удобна поза.

Внезапно времето спря. Тя сграбчи раменете му, усещайки как пенисът му я изучава между краката, а не вътре в нея и я закачаше, сякаш я съблазняваше да му отвори и да го покани.

Дишането ѝ бе бързо и учестено, а неговото сякаш разкъсваше дробовете му. Челюстта му бе стисната, вените на врата му опънати и все пак той я остави да определи темпото, учудвайки я безкрайно с това. Дейзи започна да се движи напред и назад, леко колебливо, триейки се в твърдата му дължина, премести се отново и... ах. Той проникна в нея, съвсем малко, но достатъчно, за да го накара да стисне зъби, потискайки нов груб звук. Пръстите му се впиха в хълбоците ѝ и след това се отпуснаха.

Изразът в очите ѝ бе далечен, сякаш се фокусираше върху усещането за топлина и пълнотата от проникването му. Дейзи се повдигна още веднъж, а после се отпусна надолу, поемайки го целия в себе си. Джак изпъшка, лицето му се изкриви сякаш му причиняваше болка. Той се премести, така че бедрата му бяха на ръба на дивана, и изпъна краката си, достигайки по-добър ъгъл на проникване. Дейзи се повдигна и отново се отпусна, затвори очи, наслаждавайки се на безкрайно бавното навлизане на члена му, докато най-накрая той я изпълни цялата.

Магия.

Ето така се чувстваше тя. Тялото ѝ вече не ѝ принадлежеше, движеше се по собствена воля, извивайки се, търсейки. Наслаждаваше се на големината и голотата му, на начина, по който го усещаше дълбоко, където никога преди не бе докосвана. Харесваше дрезгавите звуци, които той издаваше, обичаше яростната му прегръдка, нарастващото напрежение и топлината на собственото ѝ тяло, докато усещането ставаше все по-силно и по-силно. Тя се наведе напред, за да го целуне и всичко внезапно достигна критичната си точка и сетивата ѝ избухнаха. Светът около нея се замъгли. Дочу собствените си викове и стенания, усети обезумялото притискане на бедрата си към неговите и тогава внезапно се озова по гръб. Джак се движеше с мощни движения в нея и тя отново достигна кулминацията си само миг преди той да се стегне и да достигне собствения си оргазъм.

След това тя лежеше отпуснато под тежкото му тяло, удобно настанена върху кичозните възглавнички. Хладен бриз погали запотените им тела. Тя притисна лицето си към гърлото му, вдишвайки опияняващия му мускусен аромат, а той я целуна по слепоочието.

— Имал си презерватив в джоба си, докато беше в църквата? — изрече Дейзи с тих глас, внезапно изумена от мисълта.

— Да, и през цялото време очаквах да ме поразят мълнии —
отговори той дрезгаво.

Тя погали с ръка мускулестия му гръб и прошепна:

— Имаш ли още един?

Той повдигна глава и й се усмихна, очите му бяха полузатворени,
а косата мокра.

— Все още пазиш „Парти пакет“-а, нали? — каза той.

Следобедът бе сбъднатата ѝ мечта. Първо, той реши, че има нужда от храна, така че тя пъхна един сладолед в ръката му и го поведе към спалнята. Джак облиза последната хапка ванилия от пръчицата, докато тя свалеше чаршафите. Дейзи го бутна върху леглото и скочи върху него, търкайки се като котка в силното му голо тяло. Тя усети между краката си ерекцията му и любопитството я връхлетя. Завъртя се и коленичи до него, обви ръцете си около пениса му, изучавайки го с наслада.

Защото този следобед бе нейният и защото винаги се бе питала какво е, тя се наведе надолу и го пое с уста. Имаше вкус на сол и мускус и тя харесваше начина, по който пулсираше и набъбваше. Очарована, Дейзи експериментираше с езика и пръстите си, а след това се спусна надолу към тестисите му.

Може би бе избързала, защото той я обърна по гръб и каза:

— Мой ред е. — За един миг той бе над нея, притисна я към завивките и се настани между бедрата ѝ. Подпря се на лактите си и ѝ се усмихна. — Обещавам, ще ме имаш по всеки възможен начин. Но по-късно.

Тежестта на тялото му бе прекрасна. Дейзи се изви малко, наслаждавайки се на начина, по който хълбоците му удобно се настаниха между краката ѝ и как бедрата ѝ естествено се разтвориха за него. Позата беше чудесна, удобна и вълнуваща.

— Защо не сега?

— Защото искам аз да го направя, а и съм по-голям.

И той го направи, проправяйки си път с целувки надолу, към центъра на тялото ѝ, като се спираше на правилните места. Когато най-накрая достигна целта си, където тя копнееше да го почувства, Дейзи мислеше, че ще умре от интензивността на кулминацията си. Оралният секс бе също толкова зашеметяващ, както бе посочено в една статия на „Космо“^[1] и Джак се справяше доста добре с него. Докато тя все още трепереше в резултат, той се плъзна нагоре, дразнейки я с пениса си.

— Къде е „Парти пакет“-а. Нуждаем се от него, *сега!*

— Пусни ме — задъха се тя, изтощена и нетърпелива. — Аз ще го донеса.

Джак се претърколи и тя, препъвайки се, отиде до килера, където бе оставила презервативите под кутията, където държеше колекцията си от морски раковини. Извади я и започна да разкъсва целофана на опаковката. Без да гледа, тя грабна един презерватив и му го подаде.

Странна гримаса се настани на лицето му.

— Няма да сложа лилав презерватив — отсече той и го върна обратно.

Дейзи погледна надолу към кондома и отвърна:

— Това е грозде.

— Не ми пука, дори да е тути-фрути. Няма да сложа лилав презерватив.

Тя се отказа от обидния кондом, хвърли го на земята и извади нов. Боровинка. Погледна го, сбърчи нос и хвърли и него.

— Какво не е наред със синьото?

— Ще изглеждаш... замръзнал.

— Довери ми се, не е замръзнал — отвърна той, но не вдигна от пода синия кондом.

Дейзи извади един с цвят череша, с особен нюанс на червеното и поклати глава.

— Какво не е наред с този?

— Нищо, освен ако не искаш да изглеждаш инфектиран.

— Исусе! — Джак се тръшна на леглото, гледайки умолително към тавана. — Няма ли нещо приятно розово вътре? С вкус на дъвка?

— Предполагам, че това ще е цикламеният — каза тя колебливо, извади го и започна да го разглежда.

Никога не беше виждала дъвка с такъв нюанс. Дейзи помириша слабия аромат, идващ от обвивката. Определено не беше дъвка, макар да не бе сигурна какво е. Ягода може би, въпреки че изобщо не й пукаше. Върна презерватива обратно в кутията, но не успя да намери нещо, което би имало аромата на дъвка.

— Прецакана съм. Тук няма никаква дъвка.

— Можеш да подадеш жалба утре — каза той с нарастващо отчаяние. — Пробвай диня.

Дейзи му хвърли един ужасен поглед, напълно сигурна, че динения презерватив е зелен.

— Гангрена.

Джак скочи от леглото, грабна лилавия презерватив и свали прозрачната опаковка.

— Ако някога кажеш на някой, че съм носил лилав презерватив...

— Няма! — обеща тя с широко отворени очи.

Беше толкова прекрасно да е с гол мъж, че дори не си помисли да се прави на скромна. Просто се забавляваше и се наслаждаваше на удоволствието, което ѝ бе липсвало през всички тези години. Не самия секс, а това да лежи до някого, положила глава на рамото му, докато я прегръща. Дейзи не можеше да свали ръцете си от него. Всеки път, когато се опиташе, дланите ѝ не ѝ се подчиняваха, така че тя просто се отказваше и го докосваше, за да задоволи желанието си.

— Толкова си твърд — възхищаваше се тя, галейки мускулестия му корем. — Сигурно тренираш постоянно.

— Става ти навик. Когато си част от Екипа трябва винаги да си във форма. И не е „постоянно“. Поддържам се с един час на ден.

— Екипът?

— Спецчастите. В Чикаго и Ню Йорк.

Тя се подпря на лакът и го погледна невярващо.

— Спецчастите? Имаш предвид момчетата в черно, които носят големи пушки?

Той се ухили.

— Да, един от тях.

— И ти се остави да те изпратят в малък град като Хилсбъро?

— Бях уморен от напрежението. Леля Беси почина, наследих къщата и реших, че искам да опитам да поживея в малък град като възрастен.

— И нямаше проблеми с преместването?

— Никакви, само с езика — отвърна той и се ухили отново, — почти съм усвоил провлачения говор на местните.

— Ъмм, не, не си.

— Какво? Искаш да ми кажеш, че речта ми не е автентична?

— Предполагам, че е автентична. Янки да се опитва да говори с южняшки акцент — завърши тя иронично.

Изведнъж тя се озова отново под него, този мъж можеше да се движи като котка.

— А какво ще кажеш за един истински янки, който иска да го направи с южнячка — отвърна той, притискайки шията ѝ с устни.

Дейзи обви ръце около врата му и отговори:

— Ще кажа, че се справяш перфектно.

Той обърна глава, за да разгледа плодовата купчинка от презервативи, разпръснати по пода.

— Не искам отново да слагам лилав. Какво ще кажеш за жълт. Трябва да бъде с аромат на банан, нали?

— Иууу. Не и жълт — сбърчи лице Дейзи.

— Защо си купила цветни презервативи, след като не харесваш цветовете? — попита той с досада.

— О, никога не съм мислила да ги *използвам* — отвърна тя, примигвайки. — Бяха просто за представлението. Сецаш се. За мисис Клъд, която ще разкаже на приятелите си, че съм ги купила. А те ще разкажат на своите приятели, докато някой свободен мъж в града със сигурност разбере и прояви достатъчно интерес, за да ме покани на среща. Разбира се, ти разруши всичко, оставяйки я с впечатлението, че сме двойка.

Изражението на лицето му бе неописуемо. Той се изкашля, задушавайки се леко и прочисти гърлото си:

— Това е просто... гениално!

— И аз мисля така. Не би проработило, ако ги бях купила от „Уол Март“ или от китайската аптека. Барбара Клъд е една от най-големите клюкарки в града и винаги разказва какво пазаруват клиентите ѝ. Не знаеш ли, че мистър Макгинис взема виагра?

Джак отново се закашля, представяйки си силния и жизнерадостен член на Градския съвет.

— Не, не знаех.

— Мисис Клъд разказа на всеки. Затова съм убедена, че е постъпила и с мен по същия начин.

Той потърка лице в рамото ѝ, дишайки дълбоко. Трепереше леко, затова Дейзи го придърпа по-близо до себе си.

— Хайде, не се ядосвай. Такъв е животът в малкия град. Ще свикнеш.

Джак повдигна глава, за да види тя веселието, блестящо в очите му и се отказа от опитите да потиска смеха си:

— Ако някога се нуждая от виагра, напомни ми да не я купувам от аптеката на Клъд.

Взимайки под внимание твърдостта, която се допираше до вътрешната страна на бедрото ѝ, тя отвърна:

— Не мисля, че в скоро време ще ти потрябва. Нямах представа, че можеш толкова скоро отново да си готов. Във всички статии, които съм чела...

Той я целуна и тя млъкна, за да се наслади на вкуса му на мед. Когато вдигна глава, очите му бяха натежали, а клепачите почти затворени:

— Може би съм бил вдъхновен. Или провокиран?

— Ако някой се е държал провокативно, това си ти... — възрази Дейзи.

— Аз не съм купувал седемдесет и два презерватива.

Тя замълча за миг, осмисляйки значението на казаното, след което доволна усмивка украси лицето ѝ.

— Значи планът ми проработи, нали? След промяната.

— Проработи — отговори той дрезгаво. — Продължавам да мисля за презервативи с аромата на дъвка.

Телефонът иззвъня и ги прекъсна. Дейзи се намръщи, не желаше да говори с някого по телефона, искаше да се забавлява с Джак. Тя се поколеба за известно време и той каза:

— Вдигни. Може да е майка ти, а ние не искаме да дойде, за да те провери.

Тя въздъхна и се протегна под него, вдигна слушалката и я долепи до ухото си.

— Дейзи Майнър.

— Здравей, съкровище. Как мина лова снощи?

Беше Тод, обикновено тя обичаше да клюкарства с него, но сега не бе подходящият момент.

— Имаше ново сбиване и си тръгнах рано. Мисля да отида в друг клуб следващия път. — Ох, не искаше да го казва пред Джак. Умишлено не го погледна.

— Ще разпитам наоколо, за да открия най-доброто място. Е, няма ли нещо в перспектива?

— Все още не. Танцувах само три пъти. — Дейзи завъртя глава, отдалечи слушалката и извика, сякаш говореше на някой в другата стая. — Няма да се бавя. Започвайте без мен.

— Съжалевам, съкровище. Не исках да те прекъсвам, не и докато имаш компания — отвърна веднага Тод. — Ще се обадя по-късно.

— О, не, всичко е наред — възрази Дейзи, чувствайки се виновна от малката си лъжа, но със сигурност не искаше да говори по телефона, когато можеше да прави любов.

— Наслади се на компанията си — каза Тод нежно. — Чао.

— Чао — повтори тя и върна слушалката обратно на мястото ѝ.

— Преструваше се, че имаш компания — смъмри я Джак и се подпря на лакти, за да погледне надолу към нея. — Отлично.

— Аз имам компания. Теб.

— Но със сигурност не искаш да започна без теб.

— Определено не.

— Е, има и друг в схемата ти за лов на съпруг. Кой беше?

— Тод Лоурънс — отговори тя, галейки ръцете и рамене му. — Той ми помогна за косата, дрехите и грима.

— Тод? — повдигна вежди Джак.

Ако не се лъжеше, имаше малка нотка на ревност в тона му. Дейзи се развълнува, но побърза да му отговори:

— О, той е гей.

— Не, не е — изненада я Джак и тя премигна объркано.

— Разбира се, че е.

— Ако е този Тод Лоурънс, който познавам, живее в голямата къща във Викториански стил и притежава антикварен магазин в Хънтсвил, той не е гей.

— Това е Тод — съгласи се Дейзи, но след това се намръщи. — Но той със сигурност е гей.

— Със сигурност не е.

— Но откъде би могъл да знаеш?

— Довери ми се. Знам. И не ми пука дори да е издържал пюс теста.

— Той се справя страхотно с пазаруването — настоя тя, защитавайки мнението си.

— По дяволите, аз също се справям страхотно с пазаруването, когато ще купувам кола или пистолет, или нещо такова.

— Когато пазарува дрехи! И знае как да ги *съчетава*! — завърши тя триумфиращо.

— Тук ме хвана — съгласи се той. — Но Тод не е гей.

— Напротив! Какво те кара да мислиш, че не е?

— Виждам съм го с жена — сви рамене Джак.

Дейзи беше поразена за миг, след това обяснението я осени.

— Вероятно е пазарувал с нея. Аз съм жена и той прекарва по цял ден с мен.

— Беше си заврял езика в гърлото й.

Дейзи остана с отворена уста.

— Но защо ще претендира, че е гей, ако не е.

— Не знам. Ако иска, може да разправя, че е марсианец.

Дейзи поклати глава, а объркването й растеше.

— Той дори харесва Барбара Стрейзънд, видях компактдисковете му онзи ден.

— И нормалните харесват Стрейзънд.

— Наистина ли? Каква музика харесваш *ти*?

— Крийдънс Клиъруотър, Чикаго, Три Дог Найт. Сещаш се, класиката.

Дейзи зарови лице в рамото му и се засмя. Той също се усмихна, наслаждавайки се на звука.

— Аз съм по златните хитове. Ами ти? Не, остави ме да позная. Харесваш *старата* класика.

— Не си честен. Видя музикалната ми колекция на рафтовете в дневната.

— Бях там за колко, една минута, докато се обади на майка си. Не съм разглеждал музикалната ти колекция.

— Ти си ченге. Трениран си да забелязваш нещата.

— Я стига. Всичко, за което мислех бе, как да се вмъкна в бикините ти.

— Какъв цвят е дивана ми?

— Синьо, с големи цветя върху него. Мислеше, че няма да забележа ли? Бяхме голи върху този диван.

— Знам — блажено промърмори Дейзи.

— Но си права за едно нещо, аз съм ченге и съм много наблюдателен. Например, кой клуб мислиш да посетиш следващия път?

Да му се не види, бе забелязал.

— Не знам — отвърна тя двусмислено. — Все още не съм решила.

— Добре, когато решиш, надявам се да разбере. — Имаше твърда нотка в гласа му, която не бе чувала преди. — Сериозен съм, Дейзи. Ако излизаш сама, искам да знам къде си.

Тя прехапа долната си устна. Какво щеше да стане, ако той се появеше и уплашеше всеки, който я покани да танцуват. От друга страна, беше прав за безопасността, и тя трябваше да прояви здрав разум по този въпрос. Освен това се намираше в трудно положение, буквално. Лежеше по гръб, гола и той я притискаше.

— Обещай ми — настоя той.

— Обещавам.

Не я попита дали щеше да спази обещанието си, знаеше, че ще го направи.

Джак притисна челото си към нейното.

— Искам да си в безопасност! — прошепна той и я целуна.

Както обикновено, една целувка доведе до друга и скоро той я притискаше към себе си, замаян от възбуда. Дейзи обвини краката си около бедрата му и той потъна със стон в нея, тласкайки се дълбоко няколко пъти, след което се отдръпна с проклятие. Наведе се над ръба на леглото и на сляпо затърси презерватив.

— Не ме интересува какъв цвят е — каза той дрезгаво.

Дейзи също не се интересуваше, дори не погледна. Беше шокирана от факта, че почти бяха правили любов без предпазни средства и дори тези няколко тласъка носеха малък риск. И тогава той я облада отново, и тя го посрещна със собственото си яростно желание, търсейки всичко, което той можеше да й даде.

По-късно Дейзи задряма в прегръдката на Джак, а той се загледа в тавана, чудейки се, какво по дяволите правеше Тод Лоурънс. Нещо ставаше, караше го да се чувства странно и никак не го одобряваше, особено когато касаше Дейзи. Имаше перфектен слух и докато Дейзи лежеше под тежестта му, слушалката бе само на няколко сантиметра от него. Бе чул всяка дума от телефонния им разговор. Може би само

полицейските му инстинкти го навеждаха на тази мисъл, защото не бе чул нищо подозрително, но му се стори, че Дейзи бе водена в определени клубове. И на него този сценарий изобщо не му харесваше.

Откакто бе говорил с Питърсън, всяка вечер обикаляше баровете и нощните клубове, с изключение на неделя. В четвъртък вечерта бе свидетел на сцена с възможно дрогиране в клуб „Бъфало“, за това го бе посетил отново в петък и събота, за да провери дали ще забележи нещо. Както и бе станало, жената, която можеше да бъде дрогирана, беше с две приятелки и Джак тактично ги разпита и научи не само че са позволили на мъже да им купуват напитки, но също така са ги оставяли без надзор, докато са танцували или са били в тоалетната. Така че не можеше да се каже, ако е сипано нещо в питиетата, кога се е случило.

Двете жени бяха достатъчно трезви, за да шофират, затова той заподозря, че третата е била упоена. Той им помогна да заведат приятелката си до колата, тихо им каза да я заведат в болницата, в случай че някой ѝ беше сложил нещо в пиетието и ги наблюдаваше докато тръгнаха, преди да се върне вътре. Всичко стана тихо и спокойно, не създаде бъркотия и не се идентифицира като полицай. Ако някое копеле изливаше ГХБ или нещо друго в напитките на жените, Джак не искаше да го изплаши. Той просто наблюдаваше, опитвайки се да забележи нещо или дори незначителна следа, че друга жена е в опасност. На следващата сутрин се обади на Питърсън, за да му каже, че може би са уцелили мястото.

Предишната нощ беше прекъсната от боя, но сърцето му почти спря, когато видя Дейзи на дансинга. Тя очевидно не осъзнаваше как привлича вниманието, марковите ѝ дрехи контрастираха с облеклото на другите жени, и мъжете не я гледаха просто защото бе добър танцьор. Зяпаха тези крака и искрящите ѝ очи, които казваха, че тя се забавлява. Забелязваха гърдите ѝ и начина, по който червената рокля ги подчертаваше. Дори сега, докато беше гола в ръцете му, само мисълта за тези гърди накара устата му да пресъхне. Неговата мис Дейзи бе закръглена, не пухкава, но закръглена точно където трябва.

Тя искаше съпруг и деца. Той дори не беше на брачния пазар, какво остава за идеята да има деца, но го изгаряше чувство за собственост, което не бе изпитвал досега. Мисълта, че в един от тези клубове може да срещне някого, който наистина ще хареса, че ще

излезе с него, ще спи с него и може би дори ще се омъжи за него, го разгневи. Изобщо не харесваше този сценарий. И когато осъзна, че е проникнал в нея без презерватив, зашеметен от момента бе продължил, възбуден от съблазнителната идея да изгуби контрол и да свърши в нея. Ако забременееше, трябваше да се оженият, така се бяха споразумели. Да бъде женен за Дейзи със сигурност щеше да бъде много по-приятно, в сравнение с брака му с кучката Хедър.

Знаеше, че е в голяма беда, когато мисълта за брак не го накара да избяга. Погледна надолу към заспалото ѝ лице и нежно погали голия ѝ гръб. Може би трябваше да свали презерватива и да види какво ще се случи. Не, не можеше да ѝ го причини... освен ако не покажеше сериозен интерес към някой друг. В този случай той щеше да се бори мръсно, колкото бе нужно, за да спечели.

[1] Космо — има се предвид световноизвестното дамско списание „Космополитън“. — Б.пр. ↑

Английският сетер подскачаше щастливо във високата трева, като игнорираше виковете на собственика си да спре. Тя беше млада кучка и това беше едва второто ѝ излизане на поляната. Той я бе тренирал в двора си да се връща, когато ѝ извикат, като беше използвал различни видове примамки, и инстинкта ѝ за ловуване обикновено я караше да се подчинява. На поляната обаче младостта ѝ надделяваше. Имаше толкова много интересни миризми, които да подуши, опияняващите аромати на птиците, мишоците, бръмбарчетата, змиите, все неща, които не познаваше и искаше да проследи.

В сутрешния въздух се носеше изключително интересна миризма, която я караше да тича извън поляната към близката гора. Зад нея собственикът ѝ ругаеше:

— По дяволите, Лулу, спри!

Но Лулу само размаха опашка и се шмугна под един храст, откъдето се носеше силната миризма. Чувствителният ѝ нос се мърдаше, докато душеше земята.

Собственикът ѝ отново изкрещя:

— Лулу! Ела тук, момиче! Къде си? — Тя поклати опашка и започна да копае.

Мъжът видя размахващата се рошава опашка и си запробива път през лозите, шипките и храстите, които се бяха увили около дърветата, ругаейки непрестанно.

Лулу започна да копае още по-силно, когато миризмата се усили. Тя се дръпна назад и излая развълнувано, след което отново започна да рови. Нейният собственик се притесни, защото тя рядко лаеше.

— Какво има момиче? Змия ли е? Стой, Лулу, стой.

Лулу грабна нещо със зъбите си и започна да дърпа.

Нещото бе тежко и не искаше да помръдне. Тя отново започна да копае, а земята хвърчеше зад нея.

— Лулу! — Мъжът достигна до нея и я сграбчи за каишката, дръпна я назад, а в другата си ръка беше взел един счупен клон, за да

смачка гърмящата змия. Той погледна надолу, за да види какво беше намерила и това го накара да отстъпи назад. — Господи!

Озърна се стреснато, за да види дали този, който беше извършил това, все още не е наоколо. Но гората изглеждаше спокойна, с изключение на лекия бриз, който караше листата да потрепват. Той и Лулу бяха смутили покоя на птиците и те полетяха тихо, но в далечината можеше да се чуе повика или пеенето им. Никакви изстрели не нарушаваха спокойствието на гората и никакви манияци, вържени с ножове, не се нахвърлиха от дърветата върху него.

— Хайде момиче. Хайде — каза той и задърпа каишката на кучето, като го потупа по хълбока. — Справи се добре. Хайде да вървим да намерим телефон.

Темпъл Нолан погледна листчето в ръката си и набра номера, написан на него. Можеше да почувства как ледените тръпки на паниката лазят по гърба му. Някаква жена беше видяла убийството на Мичъл, въпреки че Сайкс си мислеше, че тя не им е обърнала внимание изобщо, или в тъмното не е разбрала какво е видяла, защото бе продължила спокойно към клуб „Бъфало“.

Той се опитваше да вярва, че Сайкс е прав, но стомахът му все още беше стегнат. Цялата работа се държеше на една тънка нишка и беше въпрос на време нещата да се стоварят отгоре му. Сайкс трябваше да се оправи с Мичъл сам, вместо да взима тия двама гибони със себе си. Те трябваше да изчакат да го хванат, когато не е на публично място. Трябваше... мамка им... да направят много неща, а сега вече беше твърде късно за това и можеха само да ограничат щетите и да се надяват всичко да приключи дотук.

Той вдигна телефона в офиса си и набра вътрешния номер на началник Русо. Ева Фей отговори при първото позвъняване.

— Ева Фей, обажда се Темпъл. Началникът там ли е? — Той винаги използваше първото си име, защото така караше хората да се чувстват съпричастни. От друга страна, това беше малък град и ако използваше ранга си, щеше да ги кара да си мислят, че се взима за подобър от тях. Живееше в голяма къща, принадлежеше към кънтри клуба в Хънтсвил и жалкото подобие на такъв в Хилсбъро, движеше се

в определени кръгове, и докато играеше ролята на доброто старо момче, те щяха да продължават да го търпят.

— Разбира се, кмете — отговори Ева Фей.

Началникът вдигна телефона и дълбокият му глас прозвуча почти като вой:

— Русо.

— Джак, Темпъл е. — За бизнес делата пак използваше първото си име. — Слушай, сутринта по път за работа забелязах една кола, която беше паркирала на мястото за спешни случаи пред кабинета на д-р Бенет. Записах регистрационния номер, но не ми се искаше да създавам проблеми на всички онези болни хора, като се обадя на някой патрулен полицай да отиде да им напише фиш. Мислех си да позвъня и да ги предупредя да не паркират там отново. — Никой не можеше да играе доброто старо момче като него.

— Разбира се. Изчакай само да взема химикалка. — Началникът дори не звучеше изненадан. Той явно започваше да свиква с малкия им град. — Слушам.

Темпъл прочете регистрационния номер.

— Ще отнеме минута. Искаш ли да изчакаш? — попита Русо.

— Разбира се.

Когато информацията се зареди на екрана на компютъра, Джак се втренчи в нея онемял. Той седна за минута, лицето му се беше превърнало в каменна маска, после принтира информацията, взе листа хартия и се върна в офиса си.

Не вдигна слушалката, обаче. Нека кметът да почака.

Колата беше регистрирана на името на Дасинда Ан Майнър и адресът беше този, от който Дейзи току-що се бе преместила. Колата беше един осемгодишен форд, така че определено беше нейната. Той не знаеше, че истинското ѝ име е Дасинда, а съкратеното е Дейзи, но по дяволите, ако някой го беше нарекъл Дасинда и той сигурно щеше да го промени на Дейзи.

Не знаеше какво се беше случило, но едно нещо беше сигурно, копелето го лъжеше. Беше толкова вероятно неговата Дейзи да е паркирала на линията на спешното, колкото да тича гола през площада. Жената не караше бързо, дори не пресичаше неправилно, тя дори не ругаеше.

Не само това, а и не беше ходила до офиса на д-р Бенет тази сутрин. Знаеше го, защото беше прекарал нощта с нея и тя си беше наред. Направо цъфтеше, с огромна усмивка на лицето. Той трябваше да прескочи до вкъщи, за да се преоблече, но видя колата ѝ, паркирана на обичайното си паркомясто зад библиотеката, когато отиваше към офиса.

Така че, кой се опитваше да очерни Дейзи и защо?

Той започна да мисли бързо. Можеше да излъже и да каже, че колата е открадната и да накара кмета да я опише? Или да каже, че това е колата на Дейзи и да се опита да разбере какво се е случило.

Първо Тод Лоурънс, а сега и Темпъл Нолан. Защо толкова много внимание се насочваше към една малка библиотекарка и твърде много детайли се губеха. Незначителното му безпокойство от това се беше превърнало в истинска краста.

Какви бяха шансовете в града да се разнасят клюки за него и Дейзи и да са стигнал до ушите на кмета? Те не се движеха в едни и същи кръгове. Въпреки цялата си общителност, кметът не се социализираше много с местните хора. Той вършеше официалните неща, но не и много повече от това. Беше достатъчно добър в социалното общуване, поради което повечето хора не бяха забелязали или отдавна не им правеше впечатление, че кметът избягваше определени социални функции като се оправдаваше с жена си, Дженифър, която явно прекарваше по-голямата част от времето си в домакинстване. Джак бе забелязал, че кметът използваше жена си като удобно извинение през повечето време. Вдигна телефона и се остави на инстинкта си.

— Съжалявам, че отне толкова време, но компютърът е бавен днес.

— Няма проблем, аз не бързам — отвърна кмета мило. — Така, кой е нарушителят?

— Името не ми е познато. Дасинда Ан Майнър.

— Какво? — попита кметът очевидно шокиран.

— Дасинда Майнър... ей, обзалагам се, че това е библиотекарката. Нейното име не е Дасинда, обаче...

— Дейзи — Темпъл звучеше така, все едно се задушаваше. — Всички я наричат Дейзи. Господи! Тя...

— Предполагам, че дори и библиотекарките могат да паркират неправилно, а?

— А... да.

— Искате ли да ѝ се обадя и да ѝ се развикам? Тя е общински служител, трябва да знае най-добре.

— Не, аз ще се обадя — каза кметът бързо.

— Добре — отвърна Джак, като знаеше, че това обаждане няма да се случи. — Обади ми се, ако мога да помогна с още нещо.

— Разбира се, благодаря.

Веднага след като кметът затвори слушалката, Джак потърси в указателя номера на библиотеката и го набра.

— Обществена библиотека Хилсбъро — чу се ясният глас на Дейзи.

— Здравсти, скъпа, как се чувстваш?

— Прекрасно. — Тонът ѝ се промени, стана по-топъл и по-личен. — А ти?

— Леко уморен, но мисля, че мога да изкарам деня. Слушай, някой каза, че е видял колата ти пред кабинета на д-р Бенет.

— Не, не мисля — каза тя. — Този е шарлатанин. Пробутва хапчета за отслабване.

Джак надраска небрежно номера на д-р Бенет върху едно листче и си напомни да направи едно посещение на добрия доктор и да провери картоните с изписаните рецепти.

— Също така чух, че името ти е Дасинда. Вярно ли е или не?

— Чул си доста неща днес. Вярно е, както вече си разбрал, след като си видял списъка на общинските служители. Аз съм кръстена на баба Майнър.

— Никога ли не са те наричали Дасинда?

Тя изпуктя като добре възпитана дама.

— Надявам се, че не. Майка казва, че са започнали да ме наричат Даси, когато съм била бебе, но след по-малко от месец-два са го изменили на Дейзи, така че съм Дейзи от по-дълго отколкото си спомням. Защо си толкова любопитен за името ми?

— Просто си приказвам. Не съм чувал гласа ти отдавна.

— О, поне от час и половина — отвърна тя.

— Изглежда ми като повече. Ще се прибираш ли вкъщи за обяд?

— Не, току-що говорих с леля Джо, намерила ми е куче. Ще отида да видя тези хора на обяд, тя вече е уредила всичко. — В тона ѝ се усещаше съжаление.

Той се чудеше дали тя чувства и половината от съжалението, което изпита той, че няма да се видят на обяд. Но да си вземе куче беше важно за Дейзи, а той щеше да използва времето да проучи нещата, може би щеше да проследи кмета и да види къде ще отиде.

— Слушай, има някои неща, които трябва да проверя тази вечер, но ще дойда при първа възможност. По кое време обикновено си лягаш?

— Десет, но ти...

— Ще ти се обадя ако видя, че няма да успея...

— Добре, но не е нужно...

— Напротив — прекъсна я той и тонът му беше по-строг, отколкото възнамеряваше, — нужно е.

Той не трябваше да звучи толкова мрачно за това, помисли си Дейзи, когато затвори. Тя не го беше обвързала и не беше обсебила времето му. Беше внимавала много, за да не го попита кога може да го види отново, макар да беше сигурна, че иска точно това. Един мъж не прекарваше следобед си и по-голямата част от нощта правейки любов с някоя жена, ако наистина не му харесваше компанията ѝ.

Имаше едно хубаво нещо в това да живееш на Ласитър Авеню — никой не се интересуваше с кого си прекарал нощта. Откакто се беше преместила, никой не я познаваше и никой не знаеше кои коли обичайно паркират на алеята пред тях. За първи път в живота си, не се чувстваше така сякаш хиляди очи я следяха. Чувстваше се свободна с Джак, свободна да няма задръжки, ако иска, да вдига шум, когато стига до оргазъм, да стои гола в кухнята и да яде фъстъчено масло и крекери, за да засити глада си. Тя можеше да запази връзката си без целият квартал да следи в колко часа излиза от къщата си или да си чешат езиците като клюкарстват, че колата му е била цяла нощ пред тях.

В края на краищата тя беше много доволна от начина, по който се бяха развили нещата и една от точките в днешния ѝ списък с покупки беше да вземе повече презервативи — обикновени, без никакви аромати. Беше изкушена да отиде отново в аптеката на Клъд и да ги купи оттам и нека Барбара да прави каквото си иска с тази информация! Новината за потентността на Джак и фактът, че използва

шест дузини презервативи на седмица, щеше да се разпространи незабавно от думите на Барбара из жените в града.

На обяд Дейзи подкара колата към къщата на майка си, взе Евелин и леля Джо, после се отпрати към къщата на Майли Парк, за да вземе кучето си.

Г-жа Парк живееше на няколко мили извън Хилсбъро върху едно красиво късче земя, в малка дървена къща, оградена от голям двор. Тя излезе да ги поздрави, като бършеше ръце в престилката си и се усмихваше, а около нея подскачаше един голдън ретрийвър, който махаше с опашка.

— Сейди, седни — каза тя и кучето изпълни нареждането, но му личеше как гори от желание да посрещне посетителите.

Г-жа Парк отвори портата.

— Побързайте, преди те да са дошли тук.

— Те? — попита Евелин и послушно забърза крачка, за да премине през портата.

Г-жа Парк бързо затвори точно преди кълбо оплетени малки кученца да започнат да подскачат иззад ъгъла на къщата.

— Малките дяволчета са бързи като скоростта на светлината — отвърна г-жа Парк и се наведе, за да потупа Сейди по главата. — Веднага щом чуят портата да се отваря започват да тичат насам.

Сейди стана, за да провери малките си, като подуши всяко от тях, сякаш ги броеше с носа си. Малките изглежда не можаха да решат какво искат да направят първо, да скочат при мама и да засмучат малко мляко или да проверят новодошлите. Те се хвърляха и размахваха напред-назад малките си опашки толкова силно, че целите им телца се тресяха.

— О-о — въздъхна захласнато Дейзи, като седна на земята. — О-о! — Те бяха само пет на брой, но бяха толкова пъргави, че изглеждаха като цяла дузина. В момента, в който седна на земята, малките решиха да я проверят и тя внезапно се оказа със скут, пълен с кученца, които се катереха по краката ѝ, правеха опити да оближат лицето ѝ, да захаят косата ѝ и да загризат обувките ѝ.

Три от тях бяха в нежнозлатисто, а други две бяха толкова млечнобежови, че изглеждаха почти бели.

Всичките бяха дебелички с блеснали очи, покрити от козина, с меки лапички, които изглеждаха твърде големи за телцата им и толкова

бешко пухкавки, че на нея ѝ се прииска да зарови ръце в тях.

— Ще станат на седем седмици в четвъртък — каза г-жа Парк. — Сейди започна да ги отбива преди две седмици. Храня ги само с кучешка храна от седмица. Вече преживяха и първата си ваксина. Беше едно забавно пътуване до ветеринаря, ако искате ще ви разкажа.

— Толкова са красиви — отвърна Дейзи, която вече се беше влюбила. Очите ѝ грееха замаяно. — Ще ги взема.

Всички се засмяха и тя осъзна какво беше казала.

— Е, може би едно би било по-добре — добави тя, като цялата се беше изчервила и се засмя на самата себе си.

— Няма да оставя бебчетата на Сейди да си заминат, преди да съм сигурна, че са отишли в добър дом — каза г-жа Парк. — Голдъните са мили кучета и се нуждаят от много упражнения. Ако нямате сигурно място за тях, те ще избягат...

— Задния двор е чудесен — каза Дейзи бързо, внезапно уплашена, че може да не е в състояние да купи едно от тези прекрасни бебчета.

— Голям ли е?

— Не е огромен.

— Е, все пак трябва да е достатъчно като за кученце, но когато порасне обаче, ще се нуждае от повече упражнения и тогава няма да може да си играе само в задния двор. Ще можете ли да го водите на дълги разходки, да си играете с топка или да ходите да плува?

— Да — отвърна Дейзи, готова да каже и да обещае всичко.

— Те харесват общуването с хора. По-скоро *обичат* общуването с хората. Някой ще остава ли с него през деня, докато сте на работа или планирате да го оставяте само цял ден в задния двор?

Тя изобщо не се беше замисляла за тези неща. Хвърли умолителен поглед към майка си.

— Ние можем да се грижим за него през деня — каза Евелин.

— Имате ли достатъчно търпение? Малките дяволчета са способни да причинят повече бели, отколкото можете да си представите. Ако оставите нещо без надзор, може да го наръфат, особено докато си точат зъбките. От друга страна, те имат желание да се учат и да ви радват, а аз никога не съм имала куче, което да не може да се обучи.

— Аз съм много търпелива. — Това беше истина, иначе нямаше да чака да стане на тридесет и четири години, за да започне да живее. Тя вдигна едно кученце и се засмя, когато малкото му розово езиче започна да се опитва да я оближе по лицето.

Г-жа Парк се усмихна и хвана ръцете ѝ.

— Всяко струва по четиристотин долара.

— Добре — отвърна Дейзи веднага.

Г-жа Парк можеше да каже и хиляда, и най-вероятно тя нямаше да се поколебае.

Сейди се приближи и облиза своето бебче, докато Дейзи го държеше, после облиза и Дейзи. Тя се намести между краката на Дейзи и веднага беше нападната от дебелиите мъничета, които се опитваха да се наместват под нея и да налапат зърната ѝ, но Сейди се беше научила как да се пази и те останаха неудовлетворени от усилието си.

— Кое си избираш?

Всеки друг въпрос щеше да е по-лесен. Този направо я накара да се измъчи. Тя погледна към малките, опитвайки се да реши.

— Три мъжки са и две женски...

— Не, не ми казвайте — отвърна Дейзи. — Искам да избира по характера им, а не по пола.

Тя просто седна, докато кученцата си играеха около и върху нея. После едно млечнобяло мъниче се прозя като леко отвори устата си, а неговите тъмни очички с напълно руси мигли започнаха да се затварят. То трмаво се покатери на крака ѝ и се завъртя докато намери правилната позиция в скута ѝ, после се отпусна и заспа свито на топка.

— Е, явно то ме избра — каза тя и вдигна кученцето, за да го гушне.

— Това е едно от мъжките. Грижи се добре за него. Аз ще се обаждам, за да проверявам как е, а ти го води от време на време тук, за да го вижда Сейди, когато искаш. Ще отида да взема документите, за да ги попълним, така че да можеш да го регистрираш.

— Как ще го наречеш? — попита Евелин, когато пътуваха обратно към града.

Джо караше, а Дейзи стоеше на задната седалка със спящото кученцето в ръцете си.

— Ще помисля. Ако размерът на лапичките му е някаква мярка, той ще стане огромен, така че искам нещо мъжествено за него.

Джо изсумтя.

— Той изглежда мъжествено. Пухчо би било подходящо име за него.

— Няма да е вечно пухкав. — Дейзи вече се чувстваше тъжна заради това, че той ще надрасне своята пухкавина. Потупа малката му главичка и внезапно осъзна огромната отговорност, която беше поела.

— Господи, аз не съм купила нищо! Ще трябва да спрем в „Уол Март“, за да мога да купя малко кучешка храна, купички за хранене и вода, играчки и легло за него и тези подложки за упражнения, върху които да го оставям. Забравям ли нещо?

— Само да удвоиш покупките — каза Евелин, — след като ние ще се грижим за него през деня. Няма смисъл да премъкваме нещата му насам-натам.

— Ще се върна късно в библиотеката — каза Дейзи и за първи път не й пукаше за това.

Тя имаше любовник и куче, можеше ли живота да стане по-хубав?

Темпъл Нолан беше повече от уплашен, когато откри, че колата принадлежи на Дейзи Майнър. Беше направо невероятно. Сайкс бе напълно сигурен, че жената е руса, а косата на Дейзи беше кафеникава. Още повече, че той се закле, че вече беше виждал тази жена в нощния клуб. Тя беше стереотип на стара мома, която бе живяла цял живот вкъщи, бе любимка на съседските деца, защото раздаваше най-хубавите бонбони на Хелюин и ходеше на църква три пъти в седмицата.

Но след това си спомни за един разговор между двама от чиновниците, когато минаваше по коридора, че Дейзи е обърнала нова страница в живота си и най-после е откъснала венчелистчетата си. Може би тя бе решила да му отпусне малко края. Това все още не му звучеше в неин стил, просто не можеше да го повярва, но си струваше да провери.

Можеше да попита Надин, секретарката си, дали не беше чула някакви клюки за Дейзи, но ледената тръпка на страха го беше направила по-предпазлив. Ако Дейзи в действителност беше жената, която Сайкс е видял, Темпъл не искаше Надин да се сети, че е разпитвал за нея преди смъртта ѝ, която неговият човек щеше да уреди. Така че каза на секретарката си, че излиза да се поразходи за малко и тръгна към библиотеката. Нямаше намерение дори да влиза вътре, просто погледна през стъклената врата и видя Дейзи да стои зад регистратурата, главата ѝ беше наведена над някакви документи — русата ѝ глава. Дейзи беше боядисала косата си!

Почувства се така, сякаш са го ритнали в стомаха.

Върна се обратно в кабинета си с клюмнала глава. Докато влизаше, Надин нададе уплашен вик:

— Мистър Нолан, добре ли сте? Изглеждате блед.

— Стомахът ми се разстрои — каза ѝ той истината. — Помислих си, че малко свеж въздух може да ми помогне.

— Може би трябва да се приберете вкъщи — отвърна тя загрижено.

Надин беше майчински настроена, винаги се грижеше за внуците си и можеше да даде по-компетентен медицински съвет дори от докторите в града.

Имаше насрочена работна среща с кмета на Скотсбъро, така че поклати глава.

— Не, това е само неразположение. Изпих една чаша изцеден портокалов сок тази сутрин.

— Това ще помогне — каза тя, отвори едно от чекмеджетата на бюрото си и извади някакво шишенце. — Тук има малко хапчета „Маалокс“.

Той покорно взе две таблетки и ги глътна.

— Благодаря — каза кметът, после се обърна и се върна в кабинета си.

Някой ден Надин щеше да диагностицира стомашно разстройство на някого, който всъщност имаше инфаркт, но за щастие, в неговия случай той знаеше от какво са причинени киселините му.

Той се увери, че вратата му е плътно затворена, после взе личния си телефон и набра номера на Сайкс. *Каквото трябваше да се направи... трябваше да се направи.*

Джак взе пикапа от един от подчинените си, свали вратовръзката си, сложи слънчевите си очила и бейзболната си шапка на Джон Диър и проследи Темпъл Нолан за обяда му с кмета на Скотсбъро. Не видя нищо подозрително, но това не го накара да се успокои. Щом беше замесена Дейзи, той *не можеше* да се успокои. Всичките му инстинкти, които се бяха изострили като острие през годините опасна работа, го караха да бъде нащрек и да следи за целта.

Дейзи, разбира се, не си даваше сметка за бурята, която той усещаше, че се образува около нея. Едно от нещата, които харесваше най-много в нея, беше безпределният ѝ позитивизъм. Тя не беше сляпа за лошите неща, които можеха да се случат, просто приемаше, че не всичко е прекрасно, макар да имаше убеждението, че повечето са такива. Само като се сетеше за отношението ѝ към Барбара Клъд, тази мръсна клюкарка. Точно такава си беше Барбара, така че ако отидеш до

аптеката, можеш да очакваш, че тя ще разкаже какво си си купил. Точно сега обаче, щеше да се чувства по-добре, ако Дейзи беше малко по-подозрителна към света. Можеше да е леко по-предпазлива. Най-накрая си беше взела куче пазач. Ако той не можеше да е там за през нощта, най-малкото щеше да има острозъба охранителна система.

След обяда кметът се върна обратно в Хилсбъро. Джак мина да се обади на Ева Фей, после подкара към Хънтсвил и паркира близо до магазина за антики на Тод Лоурънс, който беше наречен на кратко с непретенциозното име „Лоурънс“. Джак все още носеше шапката на Джон Диър и съдейки от хладния поглед на приближилия се към него продавач, той беше оприличен на слон в стъкларски магазин.

Продавачът беше на средна възраст, със среден ръст и обезпокоително познат. Джак рядко забравяше физиономии, това беше останало от дългите години на изучаване на околните. Беше виждал този мъж в клуб „Бъфало“, в действителност, ако не се бъркаше, той беше танцувал с Дейзи първата нощ. Подозренията му съвсем се затвърдиха.

— Мистър Лоурънс тук ли е?

— Съжалявам, той е зает в момента. — Тонът на продавача беше смутен. — Мога ли аз да ви помогна с нещо?

— Не. — Джак извади полицейската си карта и я показа. — Мистър Лоурънс. Веднага. Вие също трябва да останете.

Продавачът взе картата и я огледа, после я върна с хладно изражение.

— Шефът на полицията на Хилсбъро. — Гласът му беше саркастичен. — Впечатляващо.

— Не толкова впечатляващо като счупена ръка, но защо, по дяволите, да не направя това, което е необходимо.

Една неохотна усмивка се появи на лицето на продавача.

— А също и безпощадно — каза той и се отмести само малко, но това накара очите на Джак да се присвият.

— Продавач, дръжки — измърмори той. — Става въпрос за Дейзи Майнър.

Имаше и друга причина за физиономията в стил „отчаяно примирение“. Продавачът въздъхна и каза:

— О, по дяволите. Тод е в офиса си.

Тод вдигна погледа си, когато Джак и продавачът влязоха в малкия частен кабинет. Веждите му се извиха, когато разпозна Джак и после отправи въпросителен поглед към придружителя му, преди да се преобрази в любезен бизнесмен, като се изправи на крака и подаде ръка за поздрав.

— Началник Русо, нали? Шапката ме заблуди за момент. — Той погледна насмешливо към зелената шапка с жълтото лого на Джон Диър. — Колко... ретро.

Джак разтърси ръката му и каза любезно:

— Пълни простотии. Защо всички да не седнем и ти и този нинджа продавачът не ми разкажете как така съм направил грешно заключение, че не следите Дейзи по нощните клубове и барове с определена цел, и този Брус Лий тук не се спотайва около нея за... какво? Искате да я хванете да върши нещо незаконно? Малко вероятно.

— Хауърд — каза продавачът и се ухили. — Не, Брус.

Тод вдигна два пръста и потупа устните си като гледаше в Джак.

— Наистина нямам идея за какво говориш.

— Чудесно. — Джак наистина нямаше време за простотии. — Тогава, нека да поговорим за това, каква причина има един мъж да се прави на гей и какво ще се случи, ако разваля прикритието му.

Тод се изсмия шумно.

— Вече наистина ме заинтригува, началник.

— Нима? Знаеш ли, когато се преместих за първи път тук, доста се поразходих, научих пътищата и областта, така че съм бил на доста места, където не си очаквал, че можеш да засечеш полицейския началник на Хилсбъро. Също така обърнах внимание на гражданите на града, като поразпитах кой кой е, така че те познавам по физиономия.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че се представяш за гей, докато посещавах мотелите с жена, и че наистина не трябва да й засмукваш езика, преди да си отключил стаята си и да си влязъл вътре с нея. Смущаваща гледка. Искаш ли да ти опиша жената?

— Да — отговори Хауърд заинтригувано.

— Няма значение — изражението на Тод стана ледено. — Явно много сте се навъртали на „доста неочаквани места“, началник?

— Така ли? — запита Джак. — Да се върнем на основния ми въпрос: каква работа, по дяволите, имаш с Дейзи?

— Мога да ти кажа каква ми е работата с нея — отговори Тод. — Опитвам да се уверя, че тя няма да пострада по никакъв начин. Нощните клубове могат да са опасни за жените.

— Защо тогава я изпрати там? Това е като да изпратиш котенце в клетката на мечка.

— Звучиш така, сякаш я смяташ за напълно безпомощна. Тя е една интелигентна, отговорна жена, която просто иска да танцува и да се среща с мъже.

— Като се има предвид какво представляват баровете в наши дни, дори интелигентните жени биват изнасилвани, понякога от един мъж, а понякога дори от всичките му приятелчета — и ще е щастливка, ако не е умряла. Предупреди ли Дейзи какво става, когато някой ѝ купи питие? Или като остави питието си на масата, докато танцува?

Хауърд въздъхна:

— Ето къде е моята роля. Държа я под око, за да видя дали някой няма да сложи нещо в питието ѝ.

— Значи тя никога не се е изгубвала от погледа ти, така ли? Ти нито веднъж не си отишъл до тоалетна и не си я губил от поглед в тълпата.

— Давам най-доброто от себе си.

— Най-доброто не е достатъчно, не и когато я използваш като примамка за акулите. — Той измери Тод с твърд поглед. — Така, нека чуя подробности и по-хубаво да са добри или сте свършени.

Тод потри челюстта си.

— Тази заплаха обикновено действа по обратен начин.

Джак само изчакваше. Той беше заявил намерението си, а когато беше замесена Дейзи, не бе склонен да преговаря или прави отстъпки. Нейната безопасност беше твърде важна.

Тод изучаваше изражението на Джак и очевидно разбра неговата непоколебимост.

— Лично е. Причината, поради която... работя с Дейзи.

Джак отвърна спокойно:

— А за мен цялата тази работа е лична.

— Значи, тя вече има теб, а? — усмихна се Тод. — Знаех си, че ако малко се поиздокара, ще се обръщат след нея. Всичко, от което се нуждаеше, беше да повдигне малко самочувствието си. Тя е толкова дяволски чаровна с този блясък в очите като дете на увеселително

влакче, затова си помислих, че се нуждае само от малко по-предизвикателни дрехи, за да закове мъжете.

— Нека да се върнем към фактите — изръмжа Джак.

— Добре, накратко — една моя приятелка отива в клуб „Бъфало“ с няколко приятели. Тя не е била в настроение да танцува и докато приятелките ѝ са на дансинга, някакъв отива при нея и предлага да ѝ купи питие. Защото ѝ е било кофти, му е позволила. Последното нещо, което си е спомняла, е, че заспива. Събудила се на следващата сутрин в леглото си напълно гола и сама, и е било очевидно, че нещо се е случило. Била изнасилена и поругана. Тя е направила нещо наистина умно, не се е изкъпала, а се е обадила на ченгетата и е отишла в болницата. Според уликите поне шестима различни мъже са я изнасилили. Но тя имаше спомен само за мъжа, който ѝ беше купил питието. Ченгетата нямаха нищо, за което да се хванат, само някакви размазани отпечатъци в апартамента ѝ, нито един от които не съвпаднаше с тези в досиетата, затова и мъжете не бяха осъдени. Край на историята. Неразрешен случай, докато едно от онези копелета не бъде спипано да изнасилва друга жена и ДНК-то му не съвпадне с ДНК-то от взетата сперма.

Това беше една твърде позната история. Изнасилванията бяха трудни за доказване, освен ако жертвата не е познавала насилника си. Когато той е бил някой непознат, който не е можела да си спомни, защото е била дрогирана, залавянето на копелетата беше почти невъзможно.

Яростта го накара да стисне зъби.

— Така ти реши да се опиташ да хванеш онези сам, като използваш Дейзи за примамка. Не се ли замисли, че ченгетата могат да се справят по-добре с жена полицаи, обучена за подобни ситуации?

— Разбира се, само дето няма да го направят. Малък бюджет и трудно доказуем случай. Знаеш как стават тези неща. Те са заети с твърде много престъпления и нямат достатъчно пари, полицаи, тъмничари или затвори. Всеки отдел си има приоритети.

— Изкушавам се да те смачкам — каза Джак, като едва сдържаше гласа си. — И мога да го направя, въпреки присъствието на Хауърд. Какво щеше да направиш, ако някой задник наистина беше надрусал Дейзи? Ще се направиш на доброволен отряд и ще го застреляш на паркинга?

— Тази идея си заслужава.

— Каква щеше да е разликата, ако дори това беше същият тип? Има твърде много лайна като него.

— Знам, че това няма да разреши проблема. Но поне ще е някакво начало. Някой ще проговори, ще каже име или имена, тези от своя страна ще кажат други имена. — Тод сложи ръце върху бюрото си и ги погледна с изкривено изражение. — Има още нещо от тази история. Моята приятелка е същата жена, с която си ме видял онзи ден. Тя отиде в клуб „Бъфало“ за първи път, защото се бяхме скарали. Искаше да се оженим, но аз ѝ отговорих, че не мога, защото... има други неща...

— Като тази организация, за която работиш.

Тод хвърли бърз поглед към Джак.

— Да — отвърна той решително. — Като тази организация. Освен това женитбата е сериозна стъпка. Бях някак доволен, че имам организацията като извинение. Бях луд по нея, но... мамка му, предполагам, че не съм имал куража да го направя.

Джак кимна, мислейки си, че е схванал картинката. Нормалните отношения бяха твърде сложни, а когато жената е била изнасилена, тя естествено щеше да има проблем с това да повярва на някой мъж отново, или да се наслаждава на секса.

— Тя започна ли да ходи на терапия?

— За малко. Не подейства. Самоуби се.

Последните думи паднаха като камък. На лицето и в очите на Тод не се четяха никакви чувства.

Хауърд изруга.

— Господи, човече... ти само каза, че някаква твоя приятелка е била изнасилена. Боже, съжалявам.

— Да, аз също — отвърна Джак. — Чувстваш се неоправдан и изпитваш вина, затова си засилил Дейзи към същото нещо, което се е случило на жената, която си обичал. Шибано копеле. Ще изпитам огромна наслада, ако те очистя. — Юмруците му трепереха от желание да направи точно това.

— Не прекалявай със съчувствието, Русо — каза Хауърд саркастично.

Тод му отправи слаба усмивка, лишена от всякаква веселост.

— Това стана доста бързо. Ти си влюбен в нея. Затова толкова ти стяга якичката.

— Дейзи не заслужава да бъде използвана по този начин. — Джак избегна коментара за влюбването. Дали беше или не беше влюбен в нея, все още не знаеше. Определено му пукаше за нея и искаше да направи всичко възможно, за да я защити. А това означаваше да използва всички средства и оръжия, каквито му се намираха. Нещо друго се беше случило, нещо, в което тези двамата не бяха забъркани. Сам Джак трудно можеше да разнищи всичко, но той прецени, че сега вече ще получи подкрепа.

— Има нещо друго, касаещо Дейзи, което не разбирам, но ще го открия.

Някакво неясно чувство се появи в очите на Тод.

— Какво?

— Тази организация, за която работиш, е... федерална, местна или частна?

Тод и Хауърд си размениха бързи погледи.

— Федерална, занимава се с междуцатски измами.

— Добре. Не са необходими подробности. Нуждая се от помощта ви и искам да знам до къде сте склонни да ми я дадете.

— Не можем да излагаме на риск операцията...

— Не е необходимо. Тази сутрин се случи нещо необичайно. Кметът ми се обади, искаше да проверя един регистрационен номер, като каза, че колата е била паркирана на мястото за спешни случаи пред лекарския кабинет. Наприказва ми един куп глупости за малките градчета, как не се е обадил на патрулен полицай, за да напише фиш, защото не искал да притеснява болните...

— О, да, Темпъл Нолан с голямото сърце — измърмори Тод.

— Така че проверих номера и той се оказа на Дейзи. Не само че тя никога не би паркирала там, но и изобщо не е ходила на лекар. Знаем го със сигурност. Така че кметът ме излъга, но от къде има номера? Ако беше видял колата, щеше да разбере, че е на Дейзи. Някой друг е искал той да провери на кого принадлежи тази кола.

— Може би някой я е видял в клуб „Бъфало“ и му е станала интересна, искал е да разбере къде живее и как да се свърже с нея.

— Някой, който е предположил, че тя никога няма да се върне отново в клуба и това е било единственият начин да я открие? Някой,

който може би също така познава и кмета?

— Добре, това е някаква идеяка. Можеш ли да измислиш нещо по-добро?

— Не, всичко, с което разполагам, са няколко къси косъма на врата ми и в момента те са настръхнали.

— Това ми стига — каза Хауърд. — От акцента разбирам, че не си тукашен, но не мога съвсем да определя. Обаче не си просто провинциален началник на полицията. За кой си работил преди?

— Спецчастите в Чикаго и Ню Йорк.

— Предполагам, че късите ти косъмчета са видели доста напечени ситуации.

— Те никога не са грешали.

— Така, какво точно искаш от нас? — попита Тод. — Не виждам за какво можем да се хванем, няма никакви насоки.

— Все още не. Но засега само искам да съм сигурен, че тя е в безопасност. Добрата новина е, че адресът на регистрацията ѝ е на къщата на майка ѝ. Няма официално записано къде е новият ѝ адрес, освен ако някой не се опита да го открие чрез полицейските данни, което фактически направи кмета, като използва общественото си положение, освен ако не е знаел, че се е преместила, няма друга причина да го търси.

— Можеш ли да влезеш в архива и да намериш тази информация?

— Сметките за водата са компютризирани. Аз не съм хакер, така че не мога да вляза в системата отвън, но може би ще успея да вляза отвътре. А какво ще кажете за сметките за телефона и електричеството?

— Ще видя какво мога да направя, за да прекъсна достъпа до тази информация — каза Тод. — Също така тя трябва да закрие номера си, защото някой ненормалник може да се добере до него и да я намери.

— Аз ще се оправя с това — каза Джак. — Знам какво търся, но не знам защо някой би искал да я открие и докато не разбере, ще я закрилям.

— Работим по тази операция вече от няколко години. Ако нещата се объркат Хауърд и аз ще сме заети и няма да сме в състояние да помогнем. Знаеш как работим. Но докато и ако ситуацията не се

прецака, ние ще направим каквото можем, за да помогнем. — Тод забарабани с пръсти по бюрото си. — Неофициално, разбира се.
— Разбира се. Просто малко приятелска помощ.

Джак шофира обратно до Хилсбъро, върна пикапа на служителя си, провери дали Дейзи е в безопасност в библиотеката и прекара останалата част от деня в наместване на множеството детайли, които изникваха всеки ден в полицейското управление, макар да бе малко. Той си тръгна в обичайния час, отиде да се изкъпе, после се обади на служебния телефон, за да е сигурен, че Ева Фей се е прибрала. Понякога си мислеше, че тя прекарва нощта там, защото винаги беше на мястото си, когато той пристигаше и независимо до колко късно оставаше той, тя оставаше с него. Като секретарка беше дяволски смущаваща. Беше толкова добра в работата си, че той щеше да се радва да бъде преместена в Ню Йорк, само за да види какво чудо щеше да направи, като работи за някой от градските участъци.

Никой не отговаряше в офиса, така че беше безопасно да се върне. Колата му беше паркирана на алеята и щеше да се види от всеки, който би погледнал. Той включи осветлението в кухнята, светна лампата в спалнята си на горния етаж и тази в хола. Телевизията беше пусната за фон, в случай, че някой слухти. Нямаше причина някой да наблюдава къщата му, поне докато не разбере, че той и Дейзи имат нещо общо, но Джак не оставяше нищо на случайността.

Когато се свечери, той взе няколко неща, които мислеше, че ще са му необходими и ги пъхна в джобовете си. Сложи джинси, черна тениска и нахлузи една шапка, която този път беше напълно черна, след това се промъкна през задната врата и тръгна обратно към полицейския участък. По това време на деня всички отдавна се бяха прибрали и след свършването на обичайната работа по домовете си, се бяха навечеряли и седнали пред телевизорите. Той можеше да чуе високия смях на няколко деца, които преследваха светулките на съседната улица. Може би имаше няколко души, които стояха на верандите си и се наслаждаваха на свежия въздух сега, когато вече не беше толкова горещо, но Джак знаеше, че той беше фактически неразпознаваем на приглушената светлина.

Сержант Скот Уайли, който беше втора смяна, го изгледа изненадано, когато Джак влезе през задната врата на управлението, откъдето влизаха всички ченгета. Беше тиха нощ, нямаше никой наоколо, затова Уайли дори не се опита да скрие списанието за риболов, което четеше. Джак се беше издигнал постепенно в йерархията, така че беше наясно какво значи да даваш дълги скучни смени, затова никога не правеше проблем на хората си, че четат списания.

— Началник, случило ли се е нещо?

Джак се ухили.

— Мисля си да прекарам нощта тук, за да разбера по кое време Ева Фей идва на работа.

Сержантът се засмя.

— Успех тогава. Тя има шесто чувство за тези неща, сигурно ще се обади, че е болна.

— Ще съм в офиса си за известно време, за да свърша малко писмена работа. Смятах да го оставя за утре, но изскочи нещо друго.

— Разбира се.

Уайли се зачете отново в списанието си, а Джак мина през стъклената врата и влезе в помещенията с кабинетите. Полицейският участък беше на два етажа, построен в Г-образна форма. В късата част имаше офиси, които гледаха към улицата, докато канцелариите с документите и съблекалните, уликите, книжата и стаите за разпити, бяха на първия етаж от дългата част на сградата със стълбище към втория етаж.

Офисът на Джак беше на втория етаж с изглед към улицата. Той влезе в него и пусна осветлението на бюрото си, хвърли малко книжа отгоре му, за да изглежда така, сякаш работи, ако някой случайно влезе, което се съмняваше да се случи. После взе ключовете от бюрото си и тихо се промъкна до мазето, откъдето един тунел свързваше полицейското управление с кметството. Тунелът беше използван, за да се водят затворници от затвора до съда, за да бъдат съдени и беше обезопасен с ключалки от двата му края. Джак имаше ключове, отговорния сержант, също и градския управник имаше един чифт, но му го бяха взели, когато откриха, че той води гаджетата си, за да разглеждат мястото.

Той отключи вратата откъм страната на полицейското управление и после за всеки случай я заключи, когато се озова в тунела. Мястото беше тъмно като в гробница, но Джак имаше светеща химикалка със силно насочващо се лазерче. Той отключи вратата от другата страна и я остави незаключена, защото се очакваше да няма никого в сградата на кметството след пет часа. Мазето беше тихо и тъмно, точно каквото и трябваше да бъде.

Той внимателно изкачи стълбите. Вратата, до която водеха, не беше заключена. Полека я отвори, послуша се и хвърли едно око през ключалката, за да огледа дали има някакви светлини. Нищо. Мястото беше празно.

Доста по-успокоен Джак откряна ключалката на службата по водоснабдяване — градът наистина трябваше да обнови ключалките си, ако някой искаше да влезе — нямаше да са му необходими повече от няколко секунди, за да прерови компютрите. Системата не беше защитена с парола, защото не беше в интернет пространството. Той кликна на програмите, намери сметките и отвори файла. Благослови наум малките им порядъчни сърчица, защото всичко беше подредено по имена и номерата на сметките. Лесно намери името на Дейзи, кликна на него и смени адреса ѝ с неговия, запази промяната и затвори файла. Бинго.

След тази предпазна мярка, той върна системата отново в първоначалното ѝ положение и изключи компютъра, заключи вратата след себе си, после се изкачи по стълбите към кабинета на кмета. Нямаше идея какво точно търси, но беше сигурен, че иска да хвърли един поглед.

Също както и собственият му офис, там имаше два входа, единият през секретарското място на Надин, а другия частен, през една врата без табела малко по-надолу по коридора. Ключалките тук бяха леко по-добри, отколкото тези на вратите на службата по водоснабдяване.

Джак реши да използва вратата на Надин, основавайки се на теорията, че тя можеше да си помисли, че без да иска я е оставила отключена. Повтори отново същите движения, които използва и при службата по водоснабдяване, като взе един малък несесер с шперцове и пинсетки от джоба си, захапа светещата химикалка с уста и навеждайки се надолу, започна да работи. Беше добър в отключването

на ключалки, до тази вечер не му се беше налагало да върши това, откакто се беше преместил в Хилсбъро. Когато хората го питаха за обучението му в спецчастите или за другите неща, с които се беше сблъсквал, те никога не задаваха въпроси за специалните умения, които може би е придобил. Той винаги омаловажаваше частта с екшъна — мамка му, не беше Рамбо, никой от тях не беше, въпреки че винаги имаше някои, които си придаваха твърде голяма важност — и си мълчеше по отношение на специалните тренировки, защото беше умно да запазиш някои неща за себе си.

Ключалката се отвори за около тридесет секунди. Обикновените граждани щяха да бъдат шокирани да узнаят колко лесно е да се отвори една заключена врата, те си мислеха, че трябва само да завъртят ключа и всичко се намира в безопасност. За съжаление, единствените хора, от които ги предпазваше, бяха тези, които спазваха законите и уважаваха заключените врати. Пропадналите хора щяха да счупят прозореца или да разбият вратата, Джак дори знаеше, че някои от тях са пълзели под къщите и са пробивали дупки в пода. Алармените системи и решетките по прозорците бяха добри, но ако някой е решен да проникне вътре, щеше да намери начин.

Беше свидетел как самият той прониква в кабинета на кмета. Джак се ухили, когато се промъкна през офиса на Надин, като държеше светлината към пода, за да не се види от прозорците и опита да отвори вратата към стаята на кмета. Беше отключена, което означаваше няколко неща. Или Темпъл Нолан нямаше нищо за криене, или беше толкова невнимателен, че не заслужаваше да живее, или се е подсигурил, нищо да не бъде намерено. Джак се надяваше да е първото, но най-вероятно щеше да е третото.

Работеше бързо и систематично, мина и през коша за боклук и намери смачкан лист хартия с регистрационния номер на Дейзи, но нищо друго интересно. Той изглади хартията, отгоре беше изписано името на кмета, същия топ хартия се намираше и на бюрото. Следователно кметът е бил тук, когато някой му се е обадил да провери номера.

Направи едно бързо претърсване на бюрото му, но не откри нищо. Джак огледа кабинета, тук нямаше шкафове с папки, само мебели. Всичките файлове се намираха в кабинета на Надин. На бюрото на Темпъл имаше два телефона. Единият беше служебен, със

списък на вътрешните номера зад него. Другият беше личният номер, така че Темпъл можеше да прави и да получава обаждания, без Надин да знае.

Това не беше голям напредък, но Джак извади малък диктофон от джоба си, натисна бутона *последно набран* на личния номер на кмета, после задържа диктофона до слушалката, записа тоновете, и бързо затвори. Имаше приятел, който можеше да изслуша тоновете и да му каже какъв телефон е бил набран. После набра звезда69 и записа номера изписан на екрана. Не беше местен номер, така че последното обаждане не е било от жена му, за да го пита кога ще се прибере за вечеря. Джак откъсна няколко допълнителни страници от листчетата, за да е сигурен, че не е оставил следи от себе си и ги изхвърли в коша. Кошчето за боклук щеше да бъде изчистено преди Нолан да е дошъл на работа, не че той беше от тези, които претърсват собственото си кошче, предполагайки, че там няма нищо интересно, освен номера на Дейзи, затова Джак изхвърли хартията вътре.

Това беше всичко, което можеше да свърши за тази нощ. С една кърпичка той изтри всички повърхности, до които се беше докоснал, после се измъкна през стаята на Надин. Върна се през тунела в мазето обратно до собствения си офис, където оправи всички пръснати документи, за да не може Ева Фей да разбере, че той е бил тук, когато нея я е нямало. После изключи осветлението и заключи. Всичко беше точно по начина, по който го намери.

Излезе през задната врата, където нещата изглеждаха малко по-натоварени, отколкото преди това. Един полицаи беше домъкнал пиян шофьор, доста голямо копеле, което стърчеше като мутант и тежеше най-малко сто и петдесет килограма. Когато Джак мина през вратата, полицаят и сержант Уайли погледнаха към него. Вниманието им се отклони за момент и пияният видя своя шанс за бягство, затова блъсна с рамо полицая и го изхвърли настрана, после се сниши и заби глава право в стомаха на Уайли.

Беше минало известно време, откакто Джак не беше виждал екшън. Той се хвърли в мелето с първична радост.

Трябваше силите и на трима им, за да укротят голямото момче и се наложи да приложат малко крути мерки, преди да го усмирят. Добре че хубавецът бе закопчан, иначе някой можеше да пострада. Веднъж,

след като го повалиха и обездвижиха краката и ръцете му, сержант Уайли се хвана за ребрата и потрепери.

— Нещо счупено? — попита Джак, като изтри кръвта от носа си.

— Не мисля. Само насинено. — Но той отново трепна, когато пак ги докосна.

— Иди да се прегледаш. Аз ще оправя нещата тук.

Полицай Енох Станфилд имаше подута устна и насинено око. Той трепереше леко от прекомерното количество адреналин, докато мокреше една кърпа със студена вода, за да я сложи под окото си.

— Господи, обичам тази работа — каза той с ентузиазирани глас. — Никъде другаде няма да имам възможност разни лайнари да ме сритват всеки ден. — Той хвърли едно око на Джак. — Изглежда май ви беше забавно, началник.

Джак погледна надолу към големия пиян шофьор, който беше заспал веднага, след като го бяха повалили. Някакви гърлени звуци излизаха от отворената му уста.

— Живея за дни като този. — Джак внезапно също се почувства изтощен, нищо че не трепереше като Станфилд.

Трябваше да се обади на още един служител, за да им помогне да довлечат пияния до килията, където можеше да се наспи. Обади се също така и на парамедиците да го прегледат, за да проверят дали голямото момче е добре и не е получило инсулинен шок, или нещо такова, макар че дрегера показваше, че това просто е един лайнен натряскан шофьор — диагноза, с която се съгласи и медикът. На окото на Станфилд беше сложен студен компрес, а на устните му лепенка. На лявата ръка на Джак, която беше започнала да се подува, също бе направен компрес. Той не знаеше точно как я е наранил, но така се случваше при ръкопашен бой, просто се хвърляш напред и по-късно си правиш равностметка. Когато успя да оправи всичко, включително и да уреди да сменят Уайли за останалата част от смяната му, беше станало почти десет и половина. Полицайте от трета смяна бяха дошли, за да поемат постовете си, всички полицаи от втора смяна бяха тук, с изключение на Уайли, и няколко момчета от първа бяха чули за случилото се по радиостанциите си, и бяха дошли да видят какво става. В края на краищата не се случваше всеки ден шефа да просне някой разбунтувал се пияница.

— Няма начин Ева Фей да не чуе за това — каза той мрачно, което доведе до всеобщ смях.

— Тя наистина ще се вбеси, че сте били тук и сте изпълнявали дълга си без нея — чу се ироничният глас на полицай Маркам, ветеран с двадесет години служба.

Мъжете, осъзна Джак, се наслаждаваха напълно на ситуацията. Това не бяха просто редови полицаи, дошли да видят шефа си ступан и мръсен. Те винаги се бяха държали резервирано, което не се дължеше само на ранга му, а също и на факта, че не беше местен. Борбата му с огромния пияница ги беше накарало да почувстват, че той е един от тях, обикновено ченге, независимо от ранга му.

За капак трябваше да се върне вкъщи пеш. Можеше да накара едно от момчетата да го закара до тях, но тогава трябваше да излезе с разумно обяснение, защо е дошъл пеша първия път, а той не искаше да го прави.

Къщата изглеждаше точно така, както я остави. Нищо не му се струваше подозрително или не на място. Той отиде до телефона и се обади на информация, дали може да вземе личния номер на кмета в общината. Нямаше такава линия, което изобщо не го изненада. После се обади на Тод Лоурънс, който вдигна на третото позвъняване и каза със сънлив глас:

— Ало.

— Смених адреса — каза той. — Освен това използвах личната телефонна линия на кмета, за да разбера последния номер, от който са му звънели и записах тоновете на последния номер, който той е набирал.

— Доста зает си бил, момченце. — Тод звучеше поразбуден.

— Това означава, че разполагаме с два номера, които да проверим. Мислиш ли, че можеш да разбереш какъв е личния номер на кмета и да проследиш телефонните обаждания също и от него?

— Също? Искаш да подслушвам три номера. — Последното беше посочено като факт.

— За какво са федералните приятели?

— На път си да видиш как се пържи задникът на федералния ти приятел.

— Сигурен съм, че моят федерален приятел го дължи на Дейзи.

Тод въздъхна.

— Прав си, добре. Ще видя какво мога да направя, възможно е да си поискам тук-там някои услуги. Това е напълно неофициално, разбира се.

После Джак се обади на Дейзи, като хвърли бърз поглед на часовника си и видя, че е малко след единадесет. Тя вероятно си беше легнала точно в десет, но след всичките му усилия заради нея днес, си помисли, че заслужава най-малкото един разговор.

— Здравей. — Тя не звучеше сънено, звучеше уморено, но не и заспало.

— Вече в леглото ли си?

— Не все още. Беше една... динамична вечер.

— Защо? Какво се е случило? — Той веднага застана нащрек.

— Не мога да му обърна гръб дори за секунда или ще направи нещо.

— На него?

— Кучето.

Кучето. Джак изпусна една облекчена въздишка.

— Явно не е добре трениран.

— Не е трениран изобщо. Килър, не! Остави това веднага! Трябва да затворям — каза тя бързо.

— Ще дойда ей сега — каза той точно преди тя да затвори и не беше сигурен дали го бе чула. Не му пукаше. Грабна ключовете си, изключи осветлението и излезе през вратата.

Дейзи беше изтощена. Майка ѝ се обади към три часа следобед и каза:

— Джо и аз ще заведем кутрето до твоята къща. Най-малкото дворът е ограден и то може да си тича свободно. Ще останем с него, докато не се прибереш.

— О, боже! — Това не вещаеше нищо добро. — Какво е направил?

— Какво не е направил този малък дявол? Ние тичаме като луди, само за да го опазим. Както и да е, ще се видим след няколко часа.

Когато тя се прибра в пет и десет, и майка ѝ, и леля ѝ Джо си подремваха в дневната, докато кутрето спеше между краката на майка ѝ. То изглеждаше толкова сладко, лежащо върху коремчето си и с

разчекнати крачета, като някоя малка бяла чертичка. Сърцето ѝ се разтопи от гледката.

— Здравей, сладурче — тихичко произнесе тя.

Единият му тежък клепач се повдигна, а малката му опашка се размаха. После отново продължи да спи.

Леля Джо се събуди.

— Благодаря на бога, ти си вкъщи. Желая ти късмет, ще имаш нужда от него с този малък дявол. Хайде, Евелин, да го оставяме докато все още можем.

Евелин седна и погледна печално кученцето между краката си.

— Обадохме се на Майли Парк да видим дали случайно нещо не е както трябва. Тя само се изсмя и каза, че вероятно е малко превъзбуден, защото е на ново място, но кученцата голдън ретрийвър правят непрекъснато пакости, докато не станат на четири месеца. Е, поне се спира докато спи.

— Той работи на две скорости — каза леля Джо. — Или е смъртоносно бърз или е заспал. Това е. Забавлявай се. Хайде, Евелин.

— Мисля, че трябва да отидем до „Уол Март“ и да купим някаква бебешка преграда, така че да можем да го задържим поне за малко в една стая. Искаш ли да купим една също и за теб?

— Ще купим каквото имат в наличност — каза леля Джо. — Да вървим, Евелин.

— О, господи, толкова ли е лош? — попита Дейзи смаяно. Изглеждаше като някое малко ангелче, докато спеше.

— Изглежда е обучаван предимно вътре — каза майка ѝ. — Но е необходимо да го извеждаш навън на всеки два часа, като по часовник. Той пишка на кучешките подложки...

— Когато не ги разкъсва на парчета — довърши леля Джо. — Хайде, Евелин.

— Той харесва своите плюшени играчки...

— Той харесва всичко, включително и паничката си за вода. Евелин, ако не тръгнеш веднага, ще си замина без теб. Може да се събуди всеки момент.

Кученцето повдигна глава и се прозя, а малкото му езиче се показва навън. След десет секунди, леля ѝ и майка ѝ си взеха чантите и излязоха през вратата.

Дейзи сложи ръце на бедрата си и се загледа в малката пухкава топка.

— Добре, господинчо, сега какво ще те правим?

Той се превъртя по гръб и се протегна. Дейзи не успя да устои и погали малкото топло коремче, което той прие за покана да я оближе навсякъде, където розовото му езиче можеше да достигне. Тя го вдигна и го гушна, наслаждавайки се на топлината и малкото му телце под всичката тази козинка. Големите му меки лапички се бутаха в нея и той заскимтя, давайки сигнали, че иска да го пусне долу. Тя го остави, а той хукна като стрела към кухнята.

Всичко, което искаше бе да пие малко вода. Той се напи до насита, а после изведнъж скочи с двата крака в купата с водата.

Тя взе парцала и я попи, което той очевидно помисли за страхотна игра, защото започна да скача около него и да го хапе.

Дейзи го изведе навън, за да си свърши работата. Кучето клекна веднага след като краката му докоснаха тревата и после атакува храста. Дейзи се притесни, че листата му може да са отровни или най-малкото да разстроят стомахчето му, затова го издърпа надалеч от храста и използва маркуча, за да напълни вода в басейнче, което беше купила за него.

Той беше твърде малък, за да се покатери и да влезе вътре сам, така че тя му помогна. Дейзи го наблюдаваше как бяга и се плъзга в петте сантиметра вода, докато не се намокри целия. Тя самата също беше мокра и се бе смяла до болка. Младата жена го издърпа от басейна, зави го в кърпа и го отнесе вътре, надявайки се да подремне, за да може тя да се нахрани.

Той отново скочи в купата си с вода. Докато тя попиваше мокрото, той дебнеше парцала. После грабна кухненската кърпа и избяга с нея. Нейните усилия да му отнеме кърпата очевидно го бяха убедили, че иска да играят и затова започна да я дърпа с все сила, като ръмжеше, докато цялото му тяло се напрягаше от усилието.

Тя го разсея с малко плюшено патенце. Той запрати патенцето над главата си, после се нахвърли върху него и успя да го натика под дивана. После застана там и започна да скимти, докато тя не се наведе и не провря ръце, за да измъкне патето. Той незабавно го бутна отново под дивана.

По-късно Дейзи се опита да му отвлече вниманието с гумена играчка и това свърши работа за около десет минути. Той легна по корем, намествайки играчката между предните си лапи и задъвчи концентрирано. Дейзи използва възможността да смени работните си дрехи и започна да си прави сандвич. Но от дневната чу шум от счупено и изтича с босите си крака, за да открие, че той някак беше измъкнал дистанционното от масата и се опитваше да го унищожи. Младата жена издърпа дистанционното от него и го сложи на безопасно място.

Той се влюби в червения й лак за нокти и се нахвърли върху босите й крака. След това продължи да скача към нея, опитвайки се да захапне пръстите на ръката й. Изплашена, тя отдръпна рязко ръката си и я заболя от острите малки бебешки зъбки. Накрая Дейзи просто остави ръката си долу и му позволи да я вкуси, после той доволно я освободи.

Най-после заспа. Спря докато тичаше и се строполи върху коремчето си, прозявайки се шумно, докато очите му се затвориха.

— Предполагам, че е било голям ден за теб, мъниче — измърмори тя. — Липсват ли ти мама, братчетата и сестричетата? Ти винаги си имал някого, с когото да си играеш, нали? А сега си сам-самичък.

Беше след седем вечерта и Дейзи умираше от глад. Приключи с приготвянето на сандвича си и седна да го изяде, така че да го държи под око. Изглеждаше толкова сладък и малък докато спеше, но веднага след като очите му се отвореха, той щеше да поеме с пълна скорост.

Кучето спа напълно непробудно като бебе. Тя реши да си вземе бърз душ и остави вратата на банята отворена, така че той да може да дойде, ако се събуди. Съблече се, хвърли дрехите си на пода и пристъпи под душа. Тъкмо се беше насапунисала, когато чу нещо и дръпна завесата, за да види как една бледа пухкава топка отнася бельото й в устата си.

Дейзи излезе от душа и хукна гола по хлъзгавия под да го преследва. Той някак си успя да се навре зад канапетото заедно с намереното си съкровище. Тя избута канапетото надалеч от стената и измъкна бельото си. На което, разбира се, имаше дупка. Той размаха опашка.

— Ти, малък демон — каза тя, като го вдигна и го отнесе със себе си в банята.

Затвори вратата, за да не може да излезе и се върна под душа. Кученцето прекара цялото време като лаеше, седнало на задните си крачета, опитвайки се да се покатери във ваната при нея.

Тя се беше поучила от случката с парцала и вместо да пристъпи върху постелката в банята, за да се подсуши, го направи във ваната. Той гледаше кърпата с такъв копнеж, докато седеше на задните си лапички като малко ангелче.

Личицето му беше толкова щастливо, помисли си тя, устата му беше отворена и наподобяваше усмивка. Тъмните му очички сякаш подчертани от очна линия, изглеждаха много екзотично на светлата му козина и дългите му бледи мигли. Той беше толкова любопитен и ентузиазизиран от всичко, че опашчицата му непрекъснато се мяташе като махало на метроном.

— Какво от това, че си малък дявол — каза тя. — Ти си моят малък дявол и аз съм влюбена в теб още откакто се покатери в скута ми. — То размаха опашка още по-бързо, докато слушаше монотонните тонове на гласа ѝ.

— Трябва да ти измисля хубаво име, нещо, което да звучи едновременно голямо и силно. Предполага се, че трябва да ме пазиш, знаеш го. Не мисля, че ще уплашиш много крадци ако изкрещя: „Хвани ги, Пухчо!“. Нали? Какво ще кажеш за Брут?

Той се прозя.

— Прав си, не си Брут. Прекалено си хубав. Какво ще кажеш за Девил? — След като за момент се загледа в него, тя отхвърли и този вариант. — Не, не ми харесва, защото знам, че ще бъдеш истинско сладурче, когато пораснеш.

Тя опитваше различни имена цяла вечер: Конан, Херцог, Кинг, Рамбо, Роки, Самсон, Тор, Уолф. Нито едно от тях не беше правилното. Не можеше да погледне към това малко усмихнато лице и да го нарече с някое мъжкарско име.

Дейзи се научи да не оставя вода в купичката му, в противен случай тя щеше да бъде разлята по кухненския под. Когато кучето отидеше при купичката си, тя му наливаше малко вода и след като я излочеше, още малко, докато не се напие. За съжаление, обикновено оставаше известно количество от нея на дъното, когато приключеше с пиенето и той скачаше отгоре. Дейзи избърса водата седем пъти за тази нощ, като ожесточено се бореше с него за парцала.

Кучето беше толкова умно, че тя се изуми. Само за този следобед и вечерта той се беше научил да застава пред вратата към задния двор, когато имаше нужда да излезе. Изглежда най-накрая се успокои, така че Дейзи го остави на кучешкото му легълце, което тя беше поставила в спалнята си, за да не е самотен и да не скимти цяла нощ. Младата жена затвори вратата на спалнята, за да го накара да стои тук за през нощта, сложи плюшеното пате заедно с него в легълцето му и се промъкна в собственото си легло. Загаси лампата и точно след две секунди започна скимтенето.

Петнадесет минути по-късно тя се предаде и го остави на леглото с нея. Той беше почти като полудял: играеше, скачаше, дърпаше завивки и ближеше лицето й. Тъкмо го беше оставила на земята, когато телефонът звънна. Беше Джак. Докато говореха, кученцето намери робата й, която тя беше закачила на крака на леглото и започна да я дърпа за ръкава.

Дейзи извика:

— Килър, не! Остави това веднага! Трябва да затварям. — Тя скочи през леглото и го сграбчи точно преди да успее да я издърпа на пода.

След по-малко от пет минути звънецът на входната врата звънна. Въздъхвайки уморено, тя стана от леглото, вдигна кученцето и се отпрати заедно с него към вратата. Това изглежда бе най-безопасното нещо, което можеше да направи. Един бърз поглед й показа, че Джак стои нетърпеливо на верандата. Тя светна осветлението и отключи ключалката с една ръка, за да го пусне вътре.

Той пристъпи вътре и замръзна, втрещвайки се в кученцето.

— Това е кученце — каза той почти зашеметен от учудване, което си беше наистина голямо наблюдение от негова страна, предвид факта, че тя вече му беше казала, че има куче.

— Не! — каза тя, като имитираше добре изигран шок. — Тази дама ме е излъгала.

— Това е кученце *голдън ретрийвър*.

Тя гушна бебчето си.

— Е, и?

С внимателно движение Джак затвори вратата, заключи я, после започна методично да блъска глава в рамката.

— Какво не е наред с моето кученце? — поиска да узнае Дейзи.

Той отговори с напрегнат глас:

— Цялата идея беше да си вземеш куче, което да те *защитава*.

— Той ще порасне — каза тя. — Погледни размера на лапичките му. Ще стане огромен.

— Но пак ще си е голдън ретрийвър.

— Какво му е лошото на това? Мисля, че е красив.

— Наистина е. Прекрасен е, но голдън ретрийвърите са толкова дружелюбни, че изобщо не стават за защита. Мислят си, че всички са им приятели, създадени са за домашни любимци. Той може би ще те предупреждава, когато някой идва, но това е всичко.

— Това е добре. Той е идеален за мен. — Тя целуна главата на кученцето.

То се въртеше, като се опитваше да слезе долу, за да разучи новодошлия човек.

Въздъхвайки, Джак се наведе и взе мъничето в големите си ръце. Кутрето започна да ближе всеки участък от кожа, до който можеше да достигне.

— Значи името му е Килър?

— Не, просто мислех имена. Нищо не ми звучеше на място.

— Ако и другите са били като Килър, няма как да ти звучат на място. Голдън ретрийвърите се кръщават с имена като Лъки или Пухчо. — Той вдигна кученцето пред лицето си. — Какво ще кажеш за Мидас? Или Райли? Или...

— Мидас! — каза Дейзи, а очите ѝ заблестяха, когато погледна от него към кутрето. — Това е идеално! — Тя го прегърна, надигна се на пръсти и се опита да го целуне, но току-що наименованието Мидас стигна до нея пръв и я облиза през устата. Тя започна да плюе и избърса устните си. — Благодаря ти, сладурче, но ти не целуваш и наполовина толкова хубаво, колкото този мъж.

— Благодаря — каза Джак и като държеше Мидас на безопасно разстояние, той се наведе и устните им се срещнаха. Целувката се задълбочи и тя отново се почувства така, сякаш се разтапя.

— Имаш ли нещо против да прекарам нощта тук? — измърмори той, като премести устните си по врата ѝ.

— Бих се радвала да го направиш — каза тя и думите ѝ бяха придружени от голяма прозявка.

Джак се изсмя кратко.

— Лъжеш. Умиращ за сън.

Дейзи се изчерви.

— Имах доста уморителен ден вчера. И миналата нощ. — Тя погледна към Мидас. — И тази нощ. Не мога да му обърна гръб дори за минута.

— Какво ще кажеш да остана и да не правим нищо друго, освен да спим?

Тя започна да мига учудено.

— Защо искаш да правиш това?

— Само за да съм сигурен, че си добре.

— Мисля, че се пресилваш с тази работа със защитата.

— Може би да, може би не. Днес кметът ми даде да проверя един регистрационен номер, каза, че е видял колата, паркирана на мястото за спешни случаи пред кабинета на д-р Бенет. Позай чий е номерът?

— Чий е?

— Твоят.

— Моят! — каза тя възмутено. — Аз никога в живота си не бих паркирала там!

Той скри усмивката си, докато сваляше Мидас на земята.

— Предполагам, че не. Имаш ли някаква идея защо кметът би искал от мен да проверя номера ти?

Тя поклати бавно глава.

— Ако беше видял колата ти, щеше да знае, че си ти, така че очевидно някой друг го е накарал да го направи. Това леко ме изнервя. Добрата новина е, че се премести, така че новият ти адрес не е същия като регистрацията ти.

Тя ахна.

— Господи, съвсем забравих за това! Ще отида до съда и ще сменя...

— Не, няма да го правиш — каза той строго. — Не и докато не разбере какво става.

— Защо просто не попита Темпъл?

— Защото се чувствам неспокоен от всичко това. Докато не се уверя, че няма нищо подозрително, не искам да даваш новия си адрес на никого. Кажи на семейството си също да мълчи.

— Но ако някой иска да разбере къде живея, трябва само да ме проследи от работа...

— От днес нататък, аз ще се погрижа за това. Ще те карам до вкъщи и ти гарантирам, че никой няма да може да ни проследи.

Тя се втренчи в него и сърцето ѝ подскочи при вида на строгото му изражение, когато осъзна, че той е абсолютно сериозен. За първи път по гръбнака ѝ премина някаква предупредителна тръпка. Джак беше обезпокоен, а това безпокоеше нея.

Мидас подскачаше в кухнята и тя чу пликане, когато той мина през купичката си за вода.

— Вземи кученцето и го изведи в задния двор, докато попия водата — каза тя с въздишка. — После всички си лягаме.

— С него?

— Той е бебе. Нали не искаш да скимти цяла нощ?

— По-добре той, отколкото аз — измърмори Джак, но послушно заведе Мидас отвън и пет минути по-късно се върна със спящото кученце в ръцете си.

— Предполагам, че ще спи в средата — каза той недоволно.

Дейзи въздъхна.

— В този случай ще го оставя да спи, където си поиска. А ние трябва да го извеждаме на всеки два часа отвън.

— *Какво* трябва? — попита той невярващо.

— Казах ти, че той е бебе. Бебетата не могат да се сдържат.

— Сигурен съм, че това ще е невероятна нощ.

Ако блондинката живееше на адреса, който му беше дал Нолан, Глен Сайкс трябваше вече да я е видял днес. Две възрастни жени бяха влизали и излизали, но не и блондинката. В този вид жилищни квартали беше трудно да наблюдаваш, без да те забележат, защото много от възрастните хора седяха на верандите си и зяпаха всеки, който преминеше.

Той взе телефония указател и потърси името Майнър. Там имаше само едно записано име и адресът съвпаднаше с този, който му беше дал кмета, така че русокосата трябваше да живее тук. Може би беше отишла на някаква бизнес командировка или нещо такова. Беше едновременно притеснен и облекчен. Облекчен, защото жената нямаше да привлече много вниманието към тях, и обезпокоен, защото по новините съобщиха, че е било намерено тялото на мъж в гората от някакъв ловец — винаги тези проклети ловци — и ако във вестника публикуваха снимката на Мичъл, тя най-вероятно щеше да си спомни, че го е виждала в събота вечер.

Кметът изглежда беше необичайно стреснат от цялата ситуация, което също притесняваше Сайкс. Мислеше си, че всичко може да бъде овладяно, ако никой не изгуби контрол, но кметът изглежда се поддаваше. Отгоре на всичко, не му се искаше да звънни на Нолан и да му каже, че тази жена, Майнър, не се беше появявала. Не желаше да го държи в неведение, но не искаше и да изпусне ситуацията от контрол. Трябваше да я намери и да се погрижи за нещата, така че тази пречка да бъде премахната и кметът да се успокои. Имаха още една пратка с момичета от Русия и Сайкс искаше всичко да се оправи, преди да са пристигнали. Щяха да направят големи мангизи от тези кучки, едната се очакваше да е само на тринадесет и да е красива като кукла.

След като се стъмни, мина няколко пъти с колата покрай къщата на Майнър, рискувайки да бъде забелязан, но бежовият форд все още не се виждаше. Най-накрая се сети да отиде до клуб „Бъфало“. *Ами да!* Идеше му сам да се удари по главата. Тази мацка Майнър щеше да

купонясва, нямаше да си стои вкъщи с двете възрастни жени. Чувствайки, че ще я намери там, Сайкс подкара към окръг Медисън.

Но когато отби на паркинга, бежовия форд го нямаше. Трафикът от хора беше по-малък в понеделник, отколкото през уикенда, така че той беше сигурен, че не я е изпуснал. Или беше забърсала някой и беше отпрашила с него, или беше отишла в някой друг клуб.

Добре, най-добрият начин да я открие беше, като стои пред мястото, където работи. Щеше да е доста лесно да намери работата ѝ в малък град като Хилсбъро. Мамка му, кметът можеше дори да я познава. Като се замисли, Нолан наистина звучеше необичайно потиснато, когато му се обади и му даде името и адреса ѝ. Може би наистина я познаваше и съвестта му го гризеше.

Сайкс не можеше да открие жената сега, но беше дяволски сигурен къде щеше да е утре сутринта — на работа. Зачуди се дали да не се прибере вкъщи и да се наспи, на сутринта щеше да се обади на кмета, в случай че я познаваше и знаеше къде работи — тя беше толкова стилно парче, че може би дори кметът вече бе имал връзка с нея. Сайкс се надяваше, че не е така. Нолан вече беше достатъчно перверзен и без да се налага Сайкс да елиминира една от плеймейтките му.

Но всичко това щеше да се случи утре. Очертаваше се вторникът да бъде натоварен ден.

Дейзи и Джак трябваше да стават на всеки два часа и да извеждат Мидас навън. Като малък кавалерист, той всеки път правеше това, което се очакваше от него. За съжаление, всеки път щом го приберяха обратно, той решаваше, че е време за игра и им отнемаше още половин час да го гушкат, докато го накарат да заспи.

— Това е като да имаш новородено — каза Джак в седем часа сутринта, докато стоеше на масата и си сипваше втора чаша кафе.

На лицето му бе набола брада, а под очите си имаше тъмни сенки. На Дейзи ѝ липсваше брадата, но очите ѝ бяха като неговите.

Тя погледна надолу към Мидас, който лежеше по гръб, а четирите му лапички стърчаха във въздуха, докато в устата си беше захапал патето.

— С изключение на това, че не трябва да гониш новороденото — каза тя. — Те в повечето случаи си стоят там, където ги оставиш.

— Ще му купя топка. Ще може да я гони отвън и после да спи по-дълго и по-често.

Въпреки умората, Дейзи му се усмихна. Беше много сладко, че иска да купи играчка на нейното кученце. Снощи първоначално бе малко резервиран към цялото това нещо, но пък после бе поискал да остане. Щеше да се радва да прави любов с него, но в същото време да спят заедно, без да правят секс беше... също толкова прекрасно. Те дори успяха да се погушкат, въпреки че Мидас бе натикал дебелото си телце между тях, сякаш това си беше обичайното му място.

— Откакто се сдоби с рогозчица вместо с куче пазач — каза той, като хвърли поглед към кученцето, — искам да си особено внимателна, докато не се уверя, че няма нищо обезпокоително с тази работа с регистрационния номер. Има някои неща, които искам да проверя. До тогава аз ще те карам и ще те взимам от работа и ще оставам тук за през нощта.

— Добре. — Гласът ѝ звучеше леко учудено.

Изглежда той се канеше да се премести тук поне за кратко време. Изненада се от това, колко доволна се почувства. Трябваше да е навън и да се опитва да си намери съпруг, но не беше така ентузиазизирана по този въпрос, както преди няколко дни. Естествено, преди няколко дни не бе имала любовник и не го беше гледала как гушка нейното кученце в силните си ръце, нито как го извежда навън за естествените му нужди посред нощ. Това ѝ напомни, че е толкова уморена, сякаш я бяха смачкали отвътре.

Може би Джак не беше неин тип, но някак си това не я интересуваше.

— Градският съвет заседава тази вечер — продължи той, — така че ще те заведа до тук, после ще отида до нас, за да си взема душ и да си сменя дрехите и ще се върна обратно, когато съвещанието приключи.

— Да те чакам ли за вечеря? — попита тя, сякаш това беше напълно естествено.

— Не, хапвай без мен. Ако имаш възможност да го направиш. — Той хвърли един крив поглед на Мидас и после започна да се хили. Кученцето беше задрямало, все още по гръбче и с крачета стърчащи нагоре.

Това я подсети да се обади на майка си, за да провери дали тя все още иска да играе ролята на бавачка на кутрето.

— Аз ще дойда — каза Евелин. — Като се замисля, този твой ограден двор е безценен. Ще дойда към осем и тридесет, за да можеш да имаш достатъчно време да стигнеш на работа.

Това, за което започна да се притеснява Дейзи като затвори телефона, беше как ще обясни на майка си защо Джак ще я кара до работа. А колкото до неговото присъствие — тя беше, в края на краищата тридесет и четири годишна зряла жена и не дължеше обяснение за сексуалния си живот на никого.

— Трябва да тръгваш — каза тя. — Майка ми ще дойде скоро.

Джак изглеждаше така сякаш едва потискаше усмивката си.

— Ако ми направиш закуска, ще съм изчезнал до осем часа. Ще отида до вкъщи, ще се обръсна и ще си сменя дрехите, и ще се върна тук навреме, за да те закарам до библиотеката.

— Имаме сделка — отвърна тя бързо. — Няма да отнеме много да ти приготвя една купа със зърнена закуска.

— Искам бисквити — примоли се той.

Раздразнена, тя включи печката.

— И бекон и яйца.

Какво беше домашно приготвената храна в сравнение с неприятностите, с които се сблъскваше заради нея? Джак извади късмет, че тя се бе заредила с всички необходими продукти по навик, преди да осъзнае, че няма да готви много за себе си. Зърнената закуска сутринта и сандвичът за вечеря бяха много по-практични, когато на масата седеше само един човек.

Дейзи пусна бекон в нагорещения тиган, покри го с капак, за да не може мазнината да напръска новата ѝ готварска печка, после извади брашно, олио и мляко и започна да го бърка заедно в бисквитеното тесто. Джак я погледна учудено.

— Мислех си, че ще използваш някаква готова смес.

— Нямам такава.

— Наистина знаеш как се правят домашни бисквити?

— Разбира се, че знам. — Тя спря, за да вземе тавичка за бисквитите, която намаза с незалепващ спрей. Дейзи не разточи тестото, а го приготви по начина, по който майка ѝ беше казала: накъса

го на равни парчета и ги оформи в топки, после сплеска топките и ги постави в тавата.

— Леля ми Беси ги правеше по този начин — каза той очарован. — Тя ги наричаше бисквитки за тъпчене, защото смачкваше тестото, а не използваше нож.

— Рязането на бисквити е за глезли. — Дейзи направи много повече бисквити, отколкото обикновено тя, майка ѝ и леля Джо изяждаха, но беше сигурна, че Джак яде колкото трите взети заедно. Докато печката все още загряваше, тя провери бекона и го обърна.

Джак стана и си сипа още една чаша кафе, взе сутрешния вестник на Хънтсвил от верандата и се върна обратно на масата. Дейзи нямаше време дори да хвърли едно око на вчерашния вестник заради Мидас, но винаги можеше да го прочете в библиотеката.

Фурната изпиука, когато достигна предварително нагласената температура. Дейзи сложи бисквитите да се пекат и се обърна да вземе яйцата от хладилника. Докато го правеше, снимката от първата страница на вестника привлече погледа ѝ. Мъжът ѝ изглеждаше познат, въпреки че не можеше да се сети от къде.

— Кой е този? — каза тя, като се намръщи леко, докато го посочваше.

Джак прочете заглавието.

— Името му е било Чад Мичъл. Един ловец е намерил тялото му в неделя сутринта.

— Познавам го — каза тя.

Той свали вестника долу, а сиво-зелените му очи се присвиха.

— От къде?

— Не знам. Не мога да си спомня точно. — Тя извади яйцата. — Как ги предпочиташ, бъркани или на очи.

— Бъркани.

Тя счупи четири яйца в купичката, добави мляко и ги разби с вилицата.

— Сложи масата, ако обичаш.

Той се изправи и започна да отваря шкафчетата и чекмеджетата, докато не откри чиниите и приборите. Дейзи беше съсредоточена върху бекона, който обърна за последен път.

— О, сетих се — каза тя изведнъж.

— Бил е посетител в библиотеката?

— Не, беше в клуб „Бъфало“. Опита се да танцува с мен първата вечер и искаше да ми купи кока-кола, но боят започна преди той да може да се върне.

Джак остави съдовете и насочи вниманието си към нея.

— Това ли е единственият път, когато си го виждала?

Тя наклони глава, сякаш се опитваше да си спомни.

— Така мисля.

— Какво имаш предвид? Само веднъж ли е или повече пъти?

— Не съм сигурна — каза тя бавно, — но си мисля, че го видях на паркинга в събота вечер, когато излизах навън. Беше с още двама мъже, после някакъв трети излезе от кола и се присъедини към тях. Той не изглеждаше чак толкова пиян, когато излязоха от клуба, но после изгуби съзнание и го сложиха да легне в ремаркетото на пикапа.

Джак разтри задната част на врата си с почти гневен жест.

— Господи — измърмори той.

Тя го погледна. Страните ѝ бяха леко пребледнели.

— Мислиш ли, че аз съм била последният човек, който го е видял жив?

— Мисля, че си видяла как го убиват — каза той сурово.

— Но... но там не се чуха изстрели, нито... — Гласът ѝ секна и тя се облегна на шкафа.

Джак погледна към статията, търсейки информация.

— Бил е намушкан.

Тя преглътна и пребледня още повече. Джак се протегна към нея, но изведнъж тя се стегна и направи точно това, което жените правеха от векове, когато са разстроени: усърдно продължи да върши нормалните неща. Взе малко кухненска хартия и я сложи върху една чиния, после извади бекона и го постави върху хартията, за да се отцеди.

Премести цвърчащия тиган настрани и извади един по-малък, напръска го с готварски спрей, изсипа бърканите яйца в него и го сложи на котлона. Провери бисквитите, после взе маслото и конфитюра от хладилника и ги сложи на масата.

Джак се огледа наоколо.

— Не искам да използвам безжичния телефон. Имаш ли стационарен?

— В спалнята е.

Той стана и отиде в спалнята.

Дейзи продължаваше да бърка яйцата и да наглежда бисквитите, докато порозовеят и започнат да се запичат. След минута той се върна в кухнята.

— Имам хора, които ще проверят някои неща, но се страхувам, че един от мъжете на паркинга те е видял и е записал регистрационния ти номер.

Тя започна да бърка яйцата още по-упорито.

— Тогава се обади на кмета и го попитай кой му е дал номера.

— Има само един малък проблем.

— Какъв?

— Кметът ме излъга, когато ме накара да проверя регистрационния номер. Може да е замесен. — Джак замълча за момент. — Той *вероятно* е замесен.

— Какво ще правим?

— Вече съм предприел мерки, за да съм сигурен, че никой няма да те открие. Не казвай на никого, че си се преместила, предупреди леля си и майка си също да не го споменават — всъщност, обади се на майка си и ѝ кажи да се увери, че никой не я следи, когато идва насам.

Тя ахна.

— Това е майка ми, не Джеймс Бонд!

— Тогава ѝ кажи да накара леля ти да кара. Мисля, че жената е същински Бонд.

Накрая той беше този, който се обади на майка ѝ и със спокоен тон ѝ обясни какво иска от нея. Дейзи се съсредоточи върху закуската, защото това бе единственото, което можеше да прави в този момент.

— Още нещо — чу го да казва, — имаш ли идентификатор на входящите обаждания? Ако имаш, го изтрий. Не искам номера на Дейзи да бъде намерен по никакъв начин.

— Трябва да дам показания — каза тя, когато той затвори. — Нали?

— Колкото се може по-бързо. — Той вдигна телефона и отново набра номера на Евелин. Когато майка ѝ се обади, той каза: — Дейзи няма да ходи на работа днес. Обади се на...

Той я погледна, а тя добави:

— Кендра.

— ... Кендра и ѝ кажи да поеме нещата. Измисли нещо. Излъжи я, че Дейзи има зъбобол.

Когато отново затвори телефона, той каза:

— Ако този мъж се опитва да се добере до теб, преди да си дала показания и описанието му, а вероятно дори и да си го разпознала на снимките от полицейските архиви, тогава по-добре да го направиш възможно най-бързо, така че той да няма никакво предимство.

— Не трябва ли да съм жива, за да го идентифицирам? — попита тя и беше горда от това, че гласът ѝ остана спокоен.

Тя изсипа пухкавите бъркани яйца в една купа, взе идеално изпечените бисквити от фурната и ги сложи в панерче, после постави всичко на масата.

— Ще бъдеш — отвърна той. — Обещавам ти.

Сайкс направи нещо, което никога не беше вършил до сега: обади се на Темпъл Нолан в дома му във вторник рано сутринта. Където и да работеше блондинката, той искаше да отиде там много преди нея, за да я пресрещне, ако това беше възможно, или да я проследи до дома ѝ, когато си тръгва. Щеше да отнеме цял ден, но той беше търпелив.

Темпъл вдигна на третото позвъняване с натежал от съня глас:

— Ало...

— Аз съм.

— Сайкс! — Гласът веднага се разбуди. — Защо, по дяволите, ми звъниш тук?

— Онази Майнър не се появи на адреса, който ми даде. Сигурен ли си, че живее там?

— Напълно. Там е живяла цял живот.

Дотук имаме един отговор, помисли си Сайкс — кметът действително я познава лично.

— Значи снощи е преспала другаде. Може да има приятел.

— Дейзи Майнър ли? Едва ли — изсумтя Темпъл.

— Щом виси в „Бъфало“, не е Майка Тереза.

— Може и така да е — призна с неохота Темпъл. — И се е иззрусил. По дяволите!

— Добрата новина е, че не личи да знае нещо.

— Тогава може би да забравим...

— Не — отсече Сайкс. — Тя е проблем. Пратката рускини скоро ще пристигне; а ти смяташ просто да се надяваш, че Майнър няма да оплеска всичко, така ли? Не мисля, че Филипс ще приеме добре загубата на толкова много пари. Рускините струват три пъти повече от всичките ни други пратки.

— Мамка му.

Като чу съгласието, Сайкс заяви:

— Е, къде работи тя? Ако мога, ще я хвана тази сутрин или може би по обяд. Ако не, следобед ще я последвам, като тръгне от работа и тогава ще се погрижа за нея.

— Тя е библиотекарка, за бога — отвърна Темпъл.

— Библиотекарка ли?

— В обществената библиотека на Хилсбъро. Работи в сградата до кметството. Отваря библиотеката в девет и е сама до обяд, мисля, но не можеш да я хванеш там. Твърде много хора влизат и излизат от кметството и полицейското управление, а паркингът на библиотеката се вижда и от двете сгради.

— Тогава ще тръгна след нея по обяд, ако успея. Не се тревожи. Днес ще я хвана по един или друг начин.

Докато двамата мъже затваряха телефона, в спалнята си Дженифър Нолан тихо вдигна пръст от бутона за прекъсване на линията и върна слушалката на вилката.

От години подслушваше разговорите на Темпъл — извратен импулс, на който не можеше да устои. Беше го чувала да си урежда срещи с безкрайна върволица от жени, на които отдавна беше загубила броя и въпреки това всеки път малка част от нея умираше. През годините се беше опитвала да събере достатъчно самоуважение, за да се разведе с него, но беше по-лесно да притъпява болката с алкохол и други мъже. Понякога дори успяваше да изпие достатъчно, за да може да се прави, че другите мъже го нараняват така, както неговите жени нараняваха нея, но загуби дори тази отчаяна надежда, когато той започна да иска от нея да спи с мъже, на които дължеше услуги.

Елтън Филипс беше един от тези мъже и оттогава Дженифър открито мразеше съпруга си, мразеше го с ожесточение, което я разяждаше като киселина. Той знаеше — трябва да е знаел — какво представлява Елтън Филипс и въпреки това го беше изпратил при нея. Насаме в спалнята на Елтън тя крещя, плака и се моли, а накрая просто търпя, молейки се да не умре — докато не започна да се моли да умре.

Но той нямаше намерение да я убива, това не беше необходимо. Знаеше, че Темпъл ще я държи под контрол. Не че би се обадила в полицията. Дженифър не искаше децата ѝ да научат какво ѝ бяха сторили, нито за участието на баща им в това. Джейсън и Пейдж и без това едва я понасяха заради алкохола, а ако разберяха за всички други

мъже, щяха завинаги да ѝ обърнат гръб, а тя не се съмняваше, че Темпъл ще ги осведоми.

Дали Темпъл бе забелязал, че не е правила секс по желание, откакто се беше възстановила от изнасилването на Филипс? Сега едва понасяше секса и то само ако беше пила преди това. Беше ѝ отнел дори това удоволствие, колкото и долно да бе. Сега вече нямаше нищо, освен децата си.

А може би Темпъл току-що ѝ беше дал средството да се отърве от него и да задържи Джейсън и Пейдж при себе си. Помъчи се да си спомни всичко, което беше чула. Той спомена името на мъжа, нещо като Лайкс. Не — Сайкс. И нещо за някаква пратка рускини, в което нямаше смисъл. Не можеше да си представи Темпъл да се забърка в контрабанда на нелегални имигранти — мнението му за това какво трябва да направи държавата, за да подсили границите и да спре наплива от мексиканска сган, беше доста категорично. Едно нещо обаче ѝ беше ясно: ако Елтън Филипс е замесен, значи е нещо мръсно.

И все пак оставаше Дейзи Майнър — Дженифър беше убедена, че това го е разбрала добре. Дейзи е „слабо звено“, а слабите звена ги изрязват. Тя знаеше какво означава това, макар че как Дейзи се е замесила с Темпъл също беше странно; той харесваше лъскави жени, които знаеха правилата и никога не му създаваха неприятности. А от телефонния разговор се разбираше, че Дейзи създава доста неприятности. Този мъж — Сайкс, щеше да я „хване“. Имаше предвид, че ще я убие.

Трябваше да каже на някого за това, но на кого? Първо се сети за местното полицейско управление, разбира се, но дали щяха да вземат думите ѝ на сериозно? Че кметът планира да убие библиотекарката? И освен това вкарва рускини в страната незаконно? Много достоверно, няма що.

Най-малкото трябваше да предупреди Дейзи. Дженифър се пресегна за телефона до леглото, но се спря, преди да вдигне слушалката. След като тя може да подслушва разговорите на Темпъл, сигурно и той може да слуша нейните.

Трябваше да действа преди обяд; тогава Сайкс щеше да се опита да отвлече Дейзи.

На кого да се обади? На шерифското управление на окръг Джаксън? На ФБР в Хънтсвил? Или на имиграционните власти? Тя

отписа шерифското управление; като знаеше каква мрежа е изградил Темпъл, не можеше да им има доверие.

Темпъл прекарваше доста време в Хънтсвил обаче; възможно ли е да има влияние на федерално ниво? Не би трябвало. И все пак в никакъв случай не биваше да го подценява — имаше само един шанс, един-единствен, да избяга от него, без да изгуби и малкото обич, която децата ѝ все още изпитваха към нея.

Опита се да помисли — нещо, което не си беше позволявала да прави от твърде дълго. Нямахше приятели, на които да се обади за помощ или съвет. Родителите ѝ се бяха преместили да живеят във Флорида, а единственият ѝ брат не ѝ беше говорил от години и май дори нямаше телефонния му номер. Кога се беше откъснала толкова далеч от всички?

Трябваше да стори нещо, дори ако е само да отиде до библиотеката и да предупреди Дейзи. Дори и това не беше необходимо — можеше просто да изчака Темпъл да излезе, така че да не може да я подслушва и да се обади на Дейзи по телефона. Това беше достатъчно засега, но трябваше да измисли как да спре Елтън Филипс и съпруга си веднъж завинаги.

Евелин заряза работата си, облече се и дойде веднага. Още щом прекрачи прага на Дейзи, прониза Джек с погледа на разгневена майка и попита:

— Какво е станало, че да се притеснявате да не ме проследят, защо не бива да казваме къде живее сега Дейзи и защо трябваше да изтрия номера ѝ от идентификатора на входящи номера?

— Мислим, че може да е видяла убийство — отговори Джек и занесе чинията си в мивката.

— Божичко — простена Евелин и се свлече в стола, освободен от него.

Мидас подскачаше около краката ѝ в жизнерадостен поздрав и тя автоматично се наведе да го погали.

— Тялото е намерено в окръг Медисън, така че ще я закарам в Хънтсвил да даде показания. Притеснява ме това, че някой е записал номера на колата ѝ и го е проследил, и може би се опитват да я

открийт. Възможно е да се тревожа излишно, но докато нещата не се уредят, смятам да я крия.

— Виж какво, тук става въпрос за дъщеря ми, тревогите ти определено не са излишни! Ще направиш всичко възможно да я опазиш, разбра ли?

— Да, мадам. Междувременно предупредете всички в семейството да не отговарят на никакви въпроси за нея. Не давайте информация на никого, дори на кмета. Може и той да е замесен.

— Божичко — повтори Евелин. — Темпъл Нолан?

— Той ме накара да проследя номера на колата.

— Сигурно има основателна причина.

— Бихте ли рискували живота на Дейзи заради тази вероятност?

— Не, разбира се, че не.

Докато двамата разговаряха, Дейзи методически чистеше кухнята със сбърчено от съсредоточение чело.

— Ако кметът Нолан е замесен, значи познава всички ни. Мама, леля Джо, Бет, мен. Никой не е в безопасност, ако целта му е да се добере до мен. Знае, че бих сторила всичко, за да ги опазя. — Тя погледна Джак; бледото ѝ лице подчертаваше цветовете на очите ѝ. — Можеш ли да ги опазиш всичките? Не само Бет, но и Нейтън и момчетата?

Той се поколеба, но след това ѝ каза истината:

— За известно време. След това ще се появят парични грижи. Не мога безкрайно да назначавам подчинените си за охранители.

— Значи освен ако не идентифицирам със сигурност някой от тримата мъже от полицейските снимки, или не разрешат случая и не се окаже, че е бил съвсем друг човек, ситуацията ни е дългосрочна.

Той кимна, без да отмества очи от нея. Искаше му се да не беше преценила всичко толкова точно, но тя бе твърде интелигентна и начетена и рано или късно щеше да разплете загадката. По изразителното ѝ лице можеше на практика да се прочетат мислите, които препускаха из главата ѝ.

— Недей да търсиш допълнителни тревоги, имаме си достатъчно в момента. Ще действаме стъпка по стъпка. Ще дадеш показания, ще опишеш тримата мъже и оттам вече ще мислим какво да правим.

— Добре, но засега искам не просто охрана за семейството, искам да изчезнат — заяви тя и се обърна към Евелин. — Какво ще

кажеш за седмица в Смоуки Маунтинс? Ти, леля Джо и Бет с цялото семейство.

— Никъде няма да ходя, докато си намесена в тази работа! — викна Евелин.

— За мен ще е по-безопасно, ако заминеш — отбеляза Дейзи с необорима логика. Евелин се поколеба, разкъсана между здравия разум и майчиния инстинкт да брани детето си. — Първо, за полицията ще е много по-лесно да охранява само един човек в сравнение със седем. Второ, няма да се разсейвам, ако знам, че сте в безопасност и е по-малко вероятно да правя грешки.

— Права е — обади се Джак, давайки рамо на доводите ѝ. — Стегнете си багажа и напуснете града възможно най-бързо. Мога да изпратя двама полицаи да ви охраняват междувременно и да се обадя в отделението в Хънтсвил да изпратят охрана и за семейството на Бет.

— А кученцето? — Евелин погледна надолу към Мидас, който дъвчеше крака на стола. — Кой ще се грижи за него?

Дейзи проследи погледа ѝ и се спусна към животното.

— Мидас, не, не! — заповяда му строго и го взе на ръце. Дори да беше доловил тона ѝ, това не пролича от радостното извиване, махане с опашка и близане, с което отвърна на вниманието ѝ. — Със сигурност няма да работя през това време, така че аз ще го гледам.

— Мидас, а? — подхвърли Евелин с тон, който говореше, че е приела, макар и неохотно, необходимостта да остави дъщеря си в ръцете на Джак.

Дейзи погали меката козина с нос, за да скрие внезапно бликналите сълзи в очите си.

— Джак го измисли. Другият вариант беше Пухчо.

Джак пристъпи напред, преди сцената да стане неловко емоционална.

— И така, двете имате много работа. Мисис Майнър, ще позвъня на няколко места, двама полицаи ще ви чакат пред дома ви, когато се приберете.

— Божичко — възкликна тя, — трябва да предупредя Джо.

След трийсет секунди вече беше на прага.

— Обадете се на Бет и ѝ кажете да си стяга багажа — заръча Джак. — Нейтън на работа ли е по това време?

— Не, втора смяна е.

— Добре. Ще се обадя в Хънтсвил и ще им поръчам охрана незабавно. Ако има някакви проблеми да се разбере с работодателя си, кажи ми и аз ще се погрижа да го пусне.

Евелин тръгна надолу по стълбите на верандата, кимайки. Внезапно спря и се обърна към него.

— Искам да ви кажа нещо.

— Какво? — попита предпазливо Джак, внезапно нащрек заради присвитите ѝ очи.

— Страхотна тъща съм, нищо, че сама се хваля. Но ще стана още по-страхотен враг, ако позволиш нещо да се случи на дъщеря ми.

— Да, мадам — отвърна той. Разбираше я прекрасно.

Дейзи зяпна гърба на майка си с разширени от изненада очи.

— Тя току-що те заплаши! — заяви невярващо.

— При това доста умело.

— Ъмм... онова за тъщата...

— Ще го обсъдим по-късно. Иди да се приготвиш — подкани я той и прокара загрубяла ръка по челюстта си със стържещ звук. — Може ли да ползвам бръснача ти? Не искам да те оставям сама, за да отида да се обръсна у дома.

Дейзи се приготвяше, а той говореше по телефона в спалнята ѝ. Тя час по час се подаваше от банята, за да чуе какво казва, но не успя да долови повечето думи. Накрая се отказа и се съсредоточи върху приготовленията, вирайки се в отражението си с чувството, че всичко това не се случва в действителност. Тя беше Дейзи Майнър, обикновена библиотечарка, която бе прекарала целия си живот в това градче. Такива хора не очакваха да им се случват подобни неща. Само че тя беше решила да тръгне на лов за съпруг и сега някой бе насочил цевта към нея. Ловен сезон за всички.

Джак се появи в банята.

— Добре, със семейството ти всичко е уредено. Колегите ще придружат майка ти и леля ти до дома на Бет. Би трябвало до два часа всички да са на сигурно място.

— Хубаво.

Тя се наведе напред и си сложи малко гланц за устни, след това отстъпи.

— Банята е твоя. Самобръсначката е в средното шкафче.

Той погледна надолу към Мидас, който, разбира се, ги беше последвал и сега се беше плъснал по корем, дъвчейки връзките на обувките на Джак.

— Имаш клетка, в която да го оставиш, докато ни няма, нали?

— Не, но не е необходима — отговори тя и се наведе да отдели кученцето от връзките. — Ще го вземем с нас — заяви и отиде да се облече.

Темпъл остана известно време над закуската си от прясно изцеден портокалов сок и бейгъл с крема сирене. Обикновено в осем и половина вече беше излязъл от къщи, но сега беше осем и четирийсет и пет и той все още беше у дома. Патриша, която им беше готвачка и икономка, излезе от кухнята, за да оправи спалните и да пусне пералнята.

Дженифър не яде нищо, рядко закушваше, но обикновено причината беше, че стомахът ѝ бе твърде разстроен от пиенето предния ден. Днес беше разстроен от нерви. Седеше безмълвно, отпивайки от чашата с кафе и искаше да може да добави глътка уиски към него, но не смееше. Ако налееше една глътка, щеше да добави и втора и в крайна сметка щеше да зареже кафето. Ръцете ѝ трепереха и тя стисна чашата, като се мъчеше да ги спре и се молеше Темпъл да тръгне скоро, защото не знаеше колко още ще издържи.

Не ѝ говореше, но това беше обичайно. Деляха една къща, но животите им бяха напълно разделени. Той вече не ѝ съобщаваше за социални мероприятия, които се очаква тя да посети като съпруга на кмета, вече не ѝ казваше нищо — нито къде отива, нито кога ще се върне. Не ѝ разказваше какво е правил през деня; ако някое от децата му се обади, не я осведомяваше дори за това, макар че тя разбираше по разни неща, които казваха, че му се обаждат редовно. Сигурно му звънят на работа, мислеше си тя, защото никога не се обаждат тук.

Може би вече ги е загубила безвъзвратно, помисли си тя и преглътна гаденето, което се надигна с болката. Дечицата ѝ... вече бяха големи, но една част от майката винаги помни времето, когато току-що са излезли от тялото ѝ, когато са толкова малки и безпомощни и тя е целият свят за тях, както и те за нея.

Децата ѝ се срамуваха от нея. Не желаеха да говорят с нея, не искаха да я доближават. Това беше дело на Темпъл, но той го бе свършил с нейната помощ. Тя потърси утеха в бутилката, вместо да се изправи пред истината: мъжът, когото обичаше, не я обичаше, никога не я бе обичал и никога няма да я обича. За него тя беше средство за постигане на определена цел. Трябваше да си вземе децата и да го напусне и независимо колко тежък щеше да е разводът — а той щеше да стане много тежък, Темпъл щеше да се погрижи за това — поне щеше да запази гордостта си и децата ѝ нямаше да я гледат с презрение.

Дженифър погледна часовника. Десет без пет. Защо все още беше вкъщи по това време? Телефонът извъня и я стресна. Темпъл стана и взе безжичната слушалка в кабинета си, затваряйки вратата след себе си. Значи това е отговорът — чакал е да му се обадят.

Тя с треперещи ръце занесе кафето си горе в спалнята, където затвори и заключи вратата. Патриша вече беше оправила леглото и подредила банята.

Дженифър седна на леглото и погледна към телефона. Ако вдигнеше слушалката сега, Темпъл щеше да чуе изщракването; когато го подслушваше, винаги вдигаше едновременно с него и покриваше долната част на слушалката с длан, за да не проникне никакъв звук.

Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. Тя вдигна слушалката и започна да натиска бутоните, сякаш искаше да се обади на някого. Дори не беше доближила слушалката до ухото си и пак чу Темпъл да крещи:

— Дженифър! По дяволите, аз ползвам телефона!

— М-моля? — заекна тя, като нарочно завали глас. Може би той щеше да си помисли, че е започнала да пие още преди да слезе в дневната. — Из-извинявай, само исках да се обадя...

— Не ме интересува. Разкарай се от телефона.

Тя чу как някой се изсмя от другата страна, дълбок смях, от който изстина и всяко косъмче по тялото ѝ се изправи от ужас. Елтън Филипс.

— Извинявай — повтори тя, след което покри слушалката с длан и бързо натисна вилката, за да прозвучи, сякаш е затворила.

— Тъпа кучка — промърмори Темпъл. — Извинявай за прекъсването.

— Няма защо — отвърна Филипс и отново се изсмя. — Не си я взел заради акъла ѝ.

— Не съм, няма спор. Ако беше така, щях да гризна дръвцето, защото тя няма такъв.

— Почвам да се чудя дали само нейните кабели са прегорели. Ти самият направи няколко грешки напоследък.

— Знам. Извинявам се, мистър Филипс. Сайкс оправи всичко.

— Ще видим. Рускините ще пристигнат утре сутрин и искам вниманието на мистър Сайкс да бъде изцяло ангажирано с работата по пратката. Ако не се погрижи за тази работа с библиотекарката преди това, много ще се ядосам.

Дженифър си спомни със закъснение, че вграденият секретар на телефона имаше функция „запис на обаждането“. Тя примигна към апарата, търсейки правилния бутон. Сигурно е при бутоните за другите функции — пускане, изтриване, пауза — ето го: „Запис на обаждането“. Натисна малкото червено копче, молейки се да не направи някакъв шум или предупредителен сигнал.

— Ще я отвлече, когато излиза от библиотеката за обяд или когато се връща у дома този следобед. Просто ще изчезне. Когато Сайкс се заеме с нещо лично, проблеми няма.

— Нима? Тогава защо откриха тялото на Мичъл толкова бързо?

— Сайкс не участва в това. Той остана в клуба да разбере кой ги е видял на паркинга. Другите двама се оправяха с тялото.

— Което е било грешка от страна на Сайкс.

— Да.

— Тогава това е последният му шанс. Както и твоят.

Филипс затвори внезапно и Дженифър почти прекъсна връзката от своя апарат. Все пак почака малко, няколко дълги секунди. Защо Темпъл не затваряше? Тя седеше с пръст над бутона. Да не би да чакаше да чуе издайническото щракване? По гръбнака ѝ се застича студена пот.

Най-сетне линията прекъсна и Дженифър незабавно натисна бутона и върна слушалката на мястото ѝ. Втурна се да отключи вратата, след това побягна в банята и набързо изстиска малко паста за зъби върху четката, пусна водата и започна да си мие зъбите с цялото усърдие, на което беше способна. Темпъл никога не влизаше в спалнята ѝ, паникьосваше се безпричинно, мислеше си тя, когато...

Вратата на банята се отвори и Темпъл започна:

— Какво, по дяволите...

Тя скочи и изпищя, като опръска цялата мивка с паста за зъби. Така трепереше, че загуби равновесие, залитна назад и се удари в тоалетната чиния, почти падна върху нея, но успя да се хване за казанчето и да се закрепи, след което седна върху капака.

Темпъл я огледа с отвращение.

— За бога, дори не си закусвала, а вече си почнала да пиеш.

Тя избърса пияната от устата си с трепереща ръка и не отговори. Нека си мисли, че е пияна, това беше по-безопасно.

— На кого щеше да се обаждаш?

Тя посочи косата си и без да иска забърса бузата си с четката за зъби.

— Трябва да си оправя косата.

— Без майтап. Следващият път провери дали не ползвам телефона, преди да вдигнеш слушалката и да почнеш да набираш.

Не го интересуваше дали тя ще се съгласи, просто се обърна и излезе.

Дженифър облегна глава на мивката, поемайки си дълбоко дъх и опитвайки се да успокои пулса си. Когато се почувства достатъчно стабилна, се изправи и изми лицето си, изплакна уста, след което почисти пастата за зъби от косата си с хавлия.

Не беше изключила секретаря. Върна се в стаята си; Темпъл беше оставил вратата отворена, затова тя отиде и отново я затвори, а след това спря записа на секретаря.

Този кратък разговор беше златен. Въпросът бе — какво да прави с него? На кого да го занесе? Темпъл често казваше, че новият началник на полицията, Русо, е „негово“ момче, което значеше, че Русо му е в джоба. Беше доволен, когато старият началник, Рийзън се пенсионира, защото беше служил дълго и си беше връл нос в твърде много работи и знаеше твърде много тайни. Тепърва щеше да се разбере дали Русо е толкова сляп, колкото Темпъл си мислеше, но Дженифър не искаше да рискува в момента. Беше ужасно важно да не сгреша.

Остана в стаята си още около половин час, след което слезе долу да види дали Темпъл е излязъл. Нямахше го в кабинета му и тя провери в гаража; колата му не беше там.

Най-сетне! Дженифър се настани зад бюрото му, провери номера на библиотеката и бързо го набра.

— Обществена библиотека на Хилсбъро.

Дженифър си пое дъх, за да се успокои.

— Може ли да говоря с Дейзи Майнър, моля? Обажда се Дженифър Нолан.

— Съжалявам, Дейзи не е на работа днес. Аз съм Кендра Оуенс, как мога да ви бъда полезна?

Божичко, ами сега?

— У дома ли си е? Мога ли да я намеря там?

— Не знам. Майка ѝ каза, че има зъбобол, така че вероятно е на зъболекар.

— Знаете ли при кой зъболекар ходи?

Дженифър усещаше как самообладанието ѝ поддава. Имаше огромна нужда да пие. Не. Не, нямаше нужда да пие, имаше нужда да се съсредоточи в това, което правеше.

— Не, не зная.

— Важно е, по дяволите! Мислете! Трябва да се свържа с нея незабавно, някой се опитва да я убие.

— Моля? Какво казахте?

— Чухте ме! — Дженифър стискаше слушалката толкова силно, че кокалчетата ѝ бяха побелели. — Трябва да я намерите! Чух съпруга си да говори по телефона с човек на име Сайкс, който ще я убие, освен ако не успее да я намеря преди това.

— Може би е по-добре да се обадите в полицията...

Дженифър тресна телефона и зарови лице в ръцете си. А сега какво? Зъболекари. Колко зъболекари може да има в Хилсбъро? Не много, но ако Дейзи е отишла на зъболекар във Форт Пейн например? Или в Скотсбъро?

Не, чакай малко. Можеше да се обади на майката на Дейзи и да пита при кой зъболекар ходи дъщеря ѝ. Намери номера, но телефонът звъня продължително без отговор. Дженифър прелисти Жълтите страници, намери „Зъболекари — Стоматология“ и започна да набира. Не можеше да се откаже сега. Имаше много провали в живота си, но тук не можеше да се провали.

21

— В обществените сгради не се допускат кучета, освен ако не са кучета водачи — обясни той за пети път, докато пътуваха към Хънтсвил.

Дейзи погледна през рамо към Мидас, който спеше върху одеялото си на задната седалка.

— Ще го пуснат, освен ако не искат да давам показания на паркинга.

Джак беше спорил през цялото време, докато тя слагаше купичките на Мидас в колата заедно със запаси от храна и вода. Беше спорил, когато тя закачи повода на мъничката каишка на кучето. Беше спорил, когато тя постла одеялото на задната седалка и постави Мидас върху него заедно с плюшеното му пате и гумената играчка за дъвчене. Беше спорил, докато тя седна на предната седалка и си сложи колана, след което той зае мястото си зад волана, без да каже нищо повече.

Що се отнасяше до Дейзи, въпросът с Мидас беше решен. Ако някой е способен да убие човек, няма да се поколебае да убие куче; Мидас сега бе нейна отговорност и тя нямаше да го остави в къщата сам, безпомощен и незащитен.

— Мислих си за онази нощ — започна тя, загледана разсяно в планините, покрай които минаваха. — Видях лицата им, когато излязоха от клуба, защото неоновата табела ги осветяваше. Бяха двама от мъжете и Мичъл между тях. Третият чакаше на паркинга. След това дойде една кола и ги освети с фаровете, и аз видях лицата и на тримата, защото погледнаха към колата. Не ги познавам, но мога да ги опиша.

— Просто си изясни фактите в главата си и ги дръж там — протегна се той и я хвана за ръка. — Всичко ще се нареди.

— Знам — отвърна тя и успя да се усмихне. — Нали обеща на майка ми.

Стигнаха до сградата, в която се помещаваха Следователската служба на шерифа на окръг Медисън и офисите на патрула, в девет и

половина. Сградата беше на два етажa, в стил шейсетте години, направена от жълти тухли долу и грапав цимент нагоре, с дълги, тесни вертикални прозорци. Най-отгоре имаше надпис „Център по криминалистика“. В сградата се намираха и отделите „Криминалистика“ и „Обществена безопасност“.

— Ха — обади се Дейзи, — трябваше да се сетя, че ще е тук.

— Защо? — попита той с объркано изражение на лицето.

Тя се обърна и посочи зад тях:

— Защото току-що подмина един магазин за понички „Криспи крийм“.

— Направи ми услуга — помоли той. — Това не им го казвай.

Той прибра мобилния телефон в джоба си и след това събра нещата на Мидас, а Дейзи извади кутрето от колата и го занесе до малко затревено пространство. Той клекна послушно, тя го похвали и кучето заприпка след нея, сякаш знаеше, че се е показал като много добро момче. Не харесваше повода обаче и го хапеше. През няколко крачки спираше и замахваше с лапа към него. Накрая Дейзи го взе и го гушна до рамото си, все едно беше бебе. Той доволно близна брадичката ѝ.

Още щом стъпиха в сградата, една служителка им каза:

— Не можете да влезете с кучето.

Дейзи веднага излезе навън и зачака. Тъй като не искаше да я оставя сама, въпреки че беше уверен, че не са ги проследили, Джак помоли служителката:

— Моля ви, обадете се на детектив Морисън и му кажете, че началник Русо е довел свидетелка.

След това и той излезе да чака с нея.

Лятната жега вече изгаряше, а високата влажност правеше въздуха гъст и тежък. Въпреки това Дейзи вдигна лице към слънцето, сякаш се нуждаеше от светлината. Не си говореха, само чакаха, докато детектив Морисън излезе с объркано изражение на смуглото си лице.

— Заместник-шериф Саснет каза, че сте довели кучето си... — Той не довърши, защото видя кутрето и на лицето му цъфна усмивка. — Ама това не е куче. Това е пухена топка!

Джак протегна ръка.

— Казвам се Джак Русо, полицейски началник в Хилсбъро, а това е Дейзи Майнър, свидетелката, за която ви казах. Тя не отива

никъде без пухената топка.

Детективът стисна ръката на Джак, почеса се по главата и каза:
— Ей сега се връщам.

Пет минути по-късно, след като беше разчистил пътя, той въведе Джак, Дейзи и Мидас в кабинета си.

Мидас беше същинско ангелче, седнал в скута на Дейзи, докато тя хладнокръвно разказваше на детектива какво бе видяла в събота вечерта. Да, сигурна беше, че мъжът по средата бе същият, който седмица по-рано ѝ се беше представил като Мичъл, и да, сигурна беше, че снимката във вестника е неговата. Описа облеклото му, доколкото си го спомняше — джинси, ботуши и светла риза в каубойски стил.

Детектив Морисън безмълвно подаде снимките от местопрестъплението на Джак. Дрехите бяха много мръсни, тъй като тялото е било заровено, но отговаряха на описанието, дадено от Дейзи. Това означаваше, че Мичъл не се беше преобличал от времето, когато Дейзи го беше видяла в клуб „Бъфало“, което несъмнено увеличаваше вероятността да са го убили същата вечер.

— Искаш ли да ги видиш? — попита я Джак.

Тя поклати глава и той върна снимките на детектив Морисън. Мобилният телефон на Джак зазвъня. Той го извади от джоба си, погледна номера на екрана и заяви:

— От службата е. Ще говоря отвън.

И излезе в коридора, преди да натисне бутона за приемане на разговора.

— Русо.

— Шефе, Марвин е. — Тони Марвин беше дежурен първа смяна. Звучеше притеснено, сякаш не беше сигурен, че трябва да се обажда. — Току-що се обади Кендра Оуенс от библиотеката. Дженифър Нолан, съпругата на кмета, искала да говори с мис Майнър и когато Кендра ѝ каза, че я няма, мисис Нолан много се развълнувала. Каза, че животът на мис Майнър е в опасност, че е подслушала телефонен разговор на кмета с мъж на име Сайкс. Мисис Оуенс каза, че мисис Нолан явно била убедена, че двамата възнамеряват да убият мис Майнър. Понеже сутринта ни накара да изпратим охрана на майката и лелята на мис Дейзи, сметнах, че ще искаш да те информираме за това.

Космите по врата на Джак се изправиха.

— Напълно си прав, Тони. Изглежда кметът сериозно е загазил. Изпрати хора да вземат мисис Нолан; накарай я да даде показания — нареди той и спря да помисли. — Нека да остане в управлението. Сложи я в една от стаите за разпит и не я пускай.

— Мисис Нолан ли, шефе?

— Нейният живот също е в опасност.

— Тоест смяташ, че няма вероятност мисис Нолан просто да е надигнала шишето отрано днес?

— Де да беше така. Изпрати заместник-началника в дома на Нолан възможно най-бързо.

— Да, сър — отвърна сержантът. — А... какво да направя, когато кметът научи?

Тони каза „когато“, а не „ако“, защото нямаше съмнение какво щеше да стане.

— Забави го. Изпрати го у тях. Накарай го да повярва, че тя е пияна и ти не вярваш и на една нейна дума. Не искам да го подплашвам, преди да сме взели показания от нея.

— Добре, шефе.

— И не го разгласявай по станциите, само по телефона. Това ще ни даде малко време.

Джак затвори и се обади на Тод, за да го информира.

— Показанията на Дженифър Нолан ще ни дадат разумно основание за съдебна заповед за взимане на телефонната му разпечатка, така че ако все още я нямаме, сега вече можем да я получим законно. Дала е и име — Сайкс.

— Обичам, когато е законно — отбеляза Тод сухо.

— Преди бях просто любопитен и неспокоен. Сега е друго.

Сега вече знаеше, че има намесено престъпление и всичко трябваше да се извърши по правилата. По принцип не се притесняваше да заобикаля правилата — или направо да ги нарушава — когато ставаше въпрос за нещо лично, но този случай беше повече от личен. Не искаше да го изхвърлят от съда заради някоя техническа грешка.

— Ще видя какво мога да намеря за Сайкс. Дори само една глоба за превишена скорост стига.

Джак се върна в кабинета на детектива и им каза какво става. Морисън си нахвърля бележки с лявата ръка, изкривена по характерния за много левичари начин.

— Ако кметът ви е бил свързан с Чад Мичъл, значи не си подбира приятелите. Мичъл беше дребна риба; арестували сме го за съпротивление при арест, притежание на наркотични вещества, опит за изнасилване, кражба, влизане с взлом. Миналата година го бяхме хванали за изнасилване, но прокурорът не успя да го вкара в съда. Никога не е лежал за дълго — шест месеца тук, година там.

— Притежание — повтори Джак. — На какво по-точно?

Морисън погледна папката.

— Най-вече марихуана. Малки количества кокаин. Рохипнол, клоназепам, ГХБ.

— Явно си е паднал по веществата, използвани от изнасилваните.

— Как кметът Нолан е свързан с всичко това? — попита Дейзи.
— Той не беше с мъжете, които видях с Мичъл, но все някак е бил намесен.

— Предполагам, че Сайкс е бил един от онези трима мъже обаче, а Сайкс е свързан с кмета по някаква тъмна сделка, която забъркват.

— Това е най-логичният сценарий — отсъди Морисън и се изправи. — Мис Майнър, казахте, че сте ги видели за кратко, но ясно. Знаем, че ще отнеме много време, но бих искал да разгледате снимките на арестувани лица, които имаме и да видите дали няма да разпознаете някого на тях. Само че не е достатъчно само да предполагате, трябва да сте сигурна, защото ако не сте, защитата ще унищожи делото ни.

Мидас беше послушен като ангелче през цялото време, седнал в скута на Дейзи, но когато тя стана, за да последва детектив Морисън, той реши, че е време да поразгледа наоколо и започна бясно да се извива, за да скочи на земята. Дейзи го пусна и той веднага се втурна към обувките на детектива.

— Бързо, трябва да му намерим патето! — викна тя, докато спасяваше връзките за обувки, което не се оказа толкова лесно, защото детектив Морисън се разсмя и започна да мести краката си по пода и Мидас изпадна в бесен възторг от новата игра.

— Ето — обади се Джак.

Той извади патето от купчината вещи на кученцето, които носеше със себе си и го метна на пода. Като видя нова мишена, и то бягаща от него, Мидас изостави обувките на Морисън и скочи след патето. Хвана беглеца и го разтърси енергично, след което го метна над главата си и отново скочи да го гони.

— Съжалявам — извини се Дейзи. — Имам го едва от вчера, само на шест седмици е и не можех да го оставя сам, особено като знам, че който и да ме търси, може да го нарани, ако не успее да ме намери.

— Така е, има много зли хора — съгласи се детективът. — Най-добре е човек да се подсигури. Имам идея, понеже кутрето е с вас, ще ви донеса архивите със снимки тук, за да не се превъзбуди, като се намери сред много хора наведнъж.

— Това е страхотна идея — обади се Джак.

Той грабна патето, преди Мидас да го е докопал и отново му го хвърли. Кучето заскача и се замята с ликуващи лъскави очички, а накрая завлече патето при Джак и го пусна в краката му.

— Я виж ти — забеляза Морисън, впечатлен. — Бързо схвана, а?

Джак все още беше зает с патето, когато детективът се върна, натоварен с листа със снимки. Увлечен в играта, Мидас не обърна внимание на завръщането му.

Дейзи се настани зад бюрото със снимките пред себе си и едва сега осъзна колко много работа я чака. Не ставаше въпрос да огледа петдесет снимки или дори сто. Тук трябваше да има хиляди, а фотографът явно е бил особено нескопосан, защото обектите едва ли са могли да излязат по-зле на снимка.

Тя затвори очи и си представи тримата мъже, които беше видяла, след което отдели най-отличителното лице: дълго, тясно, с надвесено над очите чело. Имаше дълга, мръсноруса коса и дълги бакенбарди — отчетливо неприятен стил.

Косата обаче можеше да се променя — тя самата беше експерт в тази работа — затова остави тази част и се съсредоточи върху формите на лицата. Можеше също така автоматично да игнорира хората от малцинствените групи. Тя приспособи системата, която беше научила в един курс по скоростно четене и започна да прехвърля страниците и да ги отваря по-бързо, като от време на време се спираше да огледа някое лице и после продължаваше.

След петнайсет минути Мидас легна в краката ѝ да дремне. Дейзи спря, за да го погледне и Джак използва възможността да попита:

— Искаш ли нещо за пиене? Кафе? Безалкохолно?

— Не ви препоръчвам кафето — обади се Морисън.

— Няма нужда — поклати глава Дейзи.

— Тогава ще ви оставя — заяви Морисън. — Трябва да се обадя на няколко места, така че ще използвам нечий офис временно и ще се върна да видя как върви, когато приключи.

Минутите минаваха, маркирани единствено от тихото прелистване на страниците. След известно време Мидас се събуди и Джак го изнесе навън. Когато се върнаха, кученцето припкаше на повода така, сякаш беше направил нещо страхотно, а Джак каза:

— Време е за обяд. Трябва да си починеш.

— Не съм гладна — отвърна тя разсеяно.

— Аз съм.

Тя го погледна развеселено.

— Ти изяде четири пъти повече от мен на закуска.

— Именно, значи трябва да ядеш. Щом аз огладнях, и ти трябва да си гладна.

— След малко — отговори тя и върна вниманието си към страниците, примигна и заби пръст върху една от снимките. — Този е един от тях — заяви уверено.

Косата на мъжа беше по-къса на снимката, но долнопробните дълги бакенбарди си бяха там, цветът беше същото мръсно русо и неандерталската скала над очните кухни не се беше изменила.

Джак хвърли един поглед на снимката, каза, че отива да извика Морисън и изчезна от кабинета. Дейзи въздъхна и леко потърка очи. Един разпознат, остават двама. С тях нямаше да е толкова лесно, защото русият имаше най-характерния вид от тримата.

Морисън се появи светкавично и видя посочената от Дейзи снимка.

— Джордж Лемънс — Бъди. Знам го този тип. Арестували сме го за влизане с взлом, обир, вандализъм. И той е дребна риба. Обикновено работи в двойка с... по дяволите, как му беше името? — Морисън излезе от кабинета и Дейзи и Джак го чуха как вика по коридора: — Ей, Банджо, помниш ли Бъди Лемънс? Миналата година го хванахме, когато разби къщата на оная старица на Боб Уолъс. Как се казваше другият извършител?

— Калвин... Нещо си Калвин.

— Да, точно така — Морисън се върна в кабинета, като си мърмореше под нос: — Калвин, Калвин. — Той седна пред компютъра

си и вкара името. — Ето го. Дуайт Калвин. Той беше ли там онази вечер?

Дейзи отиде до него и погледна снимката на компютъра.

— Да — отговори тя с увереност, като разглеждаше дребния тъмнокос мъж с голям нос.

— Сигурна ли сте?

— Сигурна съм. Не видях снимка на третия мъж обаче.

— Щеше да е по-лесно ако знаехме малкото име на Сайкс, но тези две птички ще ги приберем и ми се струва, че ще пропеят. Бъди и Дуайт не са от тия, дето ще се жертват за другиго. Междувременно вие къде ще бъдете, мис Майнър?

— У дома — започна тя, но Джак поклати глава.

— Докато не се реши този въпрос, ще я настаня в хотел и няма да кажа на никого къде е — дори на теб, Морисън. Ако искаш да се свържеш с нея, обади ми се на мобилния, защото това ще е единствената връзка с нея.

— И къде точно смяташ да ме забуташ? — попита Дейзи, когато влязоха в колата. — Нали помниш, че нося кученце със себе си?

— Все едно мога да забравя — промърмори Джак. — Не ми харесва мисълта да те забутвам където и да било, но това е единственият смислен план. В някои мотели допускат любимци; ще се обадя на местната туристическа организация и ще намеря такъв.

— Не си нося дрехи — напomini тя. — Нито книги.

— Ще изпратя човек до вас да ти вземе някои вещи.

Тя обмисли идеята.

— Изпрати Тод. Той ще знае какво да вземе.

— Казах ти, Тод не е гей.

— Няма значение. Той знае кои дрехи се съчетават и какъв грим да вземе.

— Ева Фей...

— Тод.

— Добре — измърмори той под нос. — Ще пратя Тод.

В крайна сметка не се наложи да се обажда на туристическата организация, за да намери място, което приема любимци; минаха покрай някакъв нов мотел, току-що построен до шосе 1-565, спряха, провериха и се оказа, че имат две стаи за хора с малки домашни любимци.

И двете стаи бяха свободни и Джак избра тази, която гледаше към задния двор. Регистрира Дейзи под фалшиво име — сега вече беше Джулия Патрик, както я информира, когато се върна в колата и я закара зад сградата пред стаята ѝ.

Той отключи вратата и занесе нещата на Мидас вътре, а Дейзи остави кутрето да души по едно малко затревено пространство и да гони една пеперуда. Беше твърде малък, за да я гони дълго — след няколко минути се плъсна по корем да си почине. Жегата изгаряше, беше твърде горещо да го остави да си играе навън без сянка, където

да се скрие. Тя го внесе в блажено хладната стая и му даде малко вода и той се настани на одеялцето си с уморена въздишка.

— Ще дойда пак довечера да ти донеса нещата — обеща той. — Не знам по кое време, но ще се обадя предварително. Не отваряй вратата на никой друг.

Тя седна на двойното легло.

— Добре — отвърна.

Нямаше да го моли да остане, въпреки че ѝ се искаше. Осъзна, че се беше облягала на тези силни рамене през целия ден и го беше оставяла да се грижи за всичко. Разбира се, убийството беше неговата професионална сфера в известен смисъл, така че знаеше какво точно да прави.

Искаше да го попита колко време ще трябва да остане тук, но това беше глупав въпрос: той нямаше ясна представа. Морисън може да намери Лемънс и Калвин веднага, а може и да са напуснали града. Може да намерят Сайкс, а може и да не успеят. Показанията на Дженифър Нолан може и да са надеждни, но всички в града знаеха, че е алкохоличка; ако е пила тази сутрин, това със сигурност щеше да хвърли съмнение върху показанията. Нищо не беше ясно.

Джак беше истинска скала през целия ден. Дейзи знаеше, че щеше да се оправи и без него, но ѝ беше приятно, че той планира всичко, погрижи се за семейството ѝ и дори занимаваше Мидас, докато тя разглеждаше купищата снимки на престъпници.

Джак седна до нея, обви раменете ѝ с ръка и я притисна до себе си.

— Добре ли си?

— Леко съм зашеметена — призна тя. — Всичко това е толкова... нереално. Видях как умира човек, без дори да осъзная какво става.

— Човек не очаква да стане свидетел на убийство. Ако няма изстрел или шумно сбиване, повечето хора не биха забелязали. Просто такова нещо не им се случва, за да го разпознаят веднага. — Той повдигна брадичката ѝ и я целуна. — Радвам се, че на теб не ти се е случило — промърмори той.

Преди да я целуне, тя не беше осъзнала колкото силно копнееше за него, за вкуса и допира му, за горещия му мъжки аромат. Тя обви врата му с ръце и прошепна:

— Не тръгвай още.

— Трябва — отвърна той, но не стана от леглото.

Вместо това ръката му я притисна още по-силно, а другата се насочи към гърдите ѝ и се плъзна по тях, преди да започне да разкопчава блузата ѝ. Дейзи затвори очи, докато в нея се разливаше блаженство, усилено стократно от стреса на изминалия ден. За мъничко, докато той я докосваше, тя можеше да забрави и да се отпусне.

Тя измъкна тениската от колана му и плъзна ръце под нея, разтваряйки пръсти върху силните мускули на гърба му.

— Добре, убеди ме — заяви той и измъкна тениската през главата си, след което се изправи да си разкопчае колана. Джинсите, бельото, чорапите и обувките бяха изхлuzени с едно общо движение. Той ги остави да лежат на пода и се стовари върху леглото, като повлече и Дейзи със себе си. Сандалите ѝ паднаха на килима. Той я измъкна от блузата и сутиена ѝ и ги хвърли към тоалетката в отсрещния край на стаята.

Покри корема ѝ с целувки, докато разкопчаваше дънковата пола и я смъкваше надолу, след това тръгна нагоре до гърдите ѝ и засмука зърната, докато се втвърдиха и порозовяха като малини. Тя се почувства замаяна, но същевременно жадна за още. Не можеше да му се насити, не можеше да утоли потребността да го докосва, защото всяка част от него я караше да иска още.

— Мой ред е — каза тя и го избута назад.

Той послушно се изгърколи по гръб и покри очите си с ръка.

— Това ще ме убие — промърмори.

— Може би няма.

Силно зарадвана от тази възможност, Дейзи обхвана тестисите му с две ръце, усещайки тежестта и мекотата на скротума му, и твърдостта отвътре. Зарови лице в него, вдиша мускусния аромат и стрелна език да го вкуси. Пенисът му подскочи до бузата ѝ и я привлече към себе си. Тя обърна глава и го пое. Джак простена, а ръцете му сграбчиха покривката на леглото. Тя бе безмилостна; не че той я беше помолил за милост. Вкусваше, ближеше и галеше, докато мощното му тяло не се опъна като лък върху леглото.

След това спря, отдръпна се и заяви:

— Мисля, че е достатъчно.

Почти нечовешки звук прокълтя в гърдите му и той рязко седна в леглото, грабна я и се преобърна върху нея. Тя се разсмя, докато той трескаво свали бикините ѝ, разтвори краката ѝ и зае позиция за силния тласък, с който навлезе целия и превърна смеха ѝ в стон. Тя вдигна крака и ги обви около бедрата му, като се опитваше да овладее както дълбините на тласъците му, така и собствения си необуздан отклик. Искаше да се наслади на всеки миг, а не да се изстреля направо към края, но вече чувстваше натрупващото се напрежение.

Той спря, а мускулите му се свиваха и отпускаха от напрежението.

— По дяволите — изруга. — Нямам презерватив.

Очите им се срещнаха — неговите присвити от свирепото усилие да овладее тялото си, а нейните разширени от внезапно осъзнаване.

Бедрата му се люлееха, сякаш не можеше да остане неподвижен и секунда повече.

— Искаш ли да спра? — попита той с лице, помрачено от усилието, което му струваше това предложение.

По челото и раменете му лъщеше пот, въпреки че климатикът духаше директно върху леглото.

Здравият разум казваше „да“. Опитът от цял живот отговорно поведение казваше „да“. Не бива да поемат риска или поне не повече, отколкото вече бяха поели с проникването без предпазни средства. Но някакъв дълбок, примитивен инстинкт силно желаше да го почувства в себе си и устните ѝ оформиха думата „не“.

Самоконтролът го напусна и той занавлиза дълбоко и силно, отново и отново, и онова, което бе започнало само като удоволствие, се превърна в нещо повече, нещо затрогващо и мощно. Дейзи се притисна в него, защото не можеше да направи нищо друго, защото с тази едничка дума тя бе поискала от него всичко, което можеше да ѝ даде и сега не можеше да остави никаква част от себе си несподелена. Гърбът ѝ се изви във върха на оргазма, петите ѝ се забиха в бедрата му, конвулсиите се надигнаха от вътрешността ѝ и се разпростряха на вълни по цялото ѝ тяло. За един дълъг миг тя спря да диша, спря да мисли, завихрена в изострено до предел усещане, което замъгли света около нея. След това то избледня и тя бавно се отпусна, мускул по мускул; ръцете и краката ѝ се свлякоха и го освободиха да навлезе бързо и силно в собствения си оргазъм.

Тежестта му я вдълба в матрака, но тя нямаше нито сили, нито воля да протестира. Той бе напълно отпуснат, дишаше учестено, сърцето му се блъскаше в гърдите. Може би се бяха унесли — времето сякаш изчезна.

След малко, като изстена от усилието, Джак стана от нея, за да легне на една страна и да я придърпа към себе си. Дейзи зарови лице във врата му, а мислите ѝ бяха концентрирани върху влагата между краката ѝ. Това можеше да се окаже катастрофа. Но тя не го чувстваше като катастрофа; чувстваше го като... нещо редно.

Той я погали нежно. Тя се опита да измисли какво да каже, но изглежда нямаше нищо за казване, нямаше нужда от думи. Трябваше само да приеме онова, което лежеше между тях — внезапното разбиране, че това беше много повече от случайна връзка.

Не можеше да бъде само това. Нали?

— Леле, трябва да се връщам в управлението — промърмори той. — Не мога да повярвам, че се отклоних толкова много.

— Едва ли пет минути повече или по-малко ще имат голямо значение — успокои го тя.

Той отвори очи и я изгледа ядосано.

— Пет минути? Да ме прощаваш, но не съм изпадал до пет минути от шестнайсетгодишна възраст.

Тя се извъртя да погледне часовника на нощното шкафче. Проблемът беше, че не знаеше дали са спали и колко дълго. Реши да повярва на думите му, при липса на конкретни данни, и се поправи:

— Едва ли час повече или по-малко...

— Час?! Мамка му!

Той скочи от леглото и отиде в банята. Тя чу течаща вода и казанчето на тоалетната, след което той излезе и отиде при дрехите си до долната част на леглото. Погледна надолу и замръзна.

Уплашена от изражението му, Дейзи се изправи на лакти.

Тогава той вдигна поглед и обяви с напълно равен тон:

— Кучето ти ми е изяло шортите.

Тя се опита да не се разсмее с всички сили. Успя да се сдържи за около секунда, след което смехът я разтресе като земетресение. Щом излезе на повърхността, веднага се превърна в сърдечен смях, който я преобърна на една страна с ръце на корема, сякаш можеше да задържи смеха вътре с ръцете си.

Той се наведе и вдигна кутрето до нивото на очите си. Вината на Мидас беше безспорна, тъй като от муцунката му висяха парчета тъмозелени боксери. Беше и доволен на всичкото отгоре — бясно въртеше опашка и мятеше с лапки, опитвайки се да стигне до лицето му, за да го оближе.

— Пухчо, ти си трън в задника — заяви Джак.

Но го каза почти гальовно и гушна кученцето, докато махаше плата от муцунката му.

Дейзи гледаше пухкавото кутре и едрия гол мъж, който го държеше така внимателно и си помисли, че сърцето ѝ ще изхвъркне от гърдите. Вече беше нагазила до кръста и без това, но в онзи момент потъна напълно — влюби се окончателно и безвъзвратно.

Не, не беше случайна връзка, поне не и за нея. Беше много, много повече. Джак сложи Мидас на леглото и остави Дейзи да се оправя с него, а той започна да се облича. Докато се мъчеше да се предпази от големите лапи и полудялото му езиче, Дейзи видя как джинсите се плъзгат над голия му задник и в главата ѝ нахлуха похотливи мисли.

Когато се облече, Джак се наведе и я целуна, и целувката се получи по-дълга и дълбока, отколкото възнамеряваха. Когато се изправи отново, върху скулите му горяха червени петна, а очите му отново бяха присвити.

— Ти си опасна — промърмори той.

— Аз само си лежа — отвърна тя и видя, че Мидас е захапал покривката на леглото и я дърпа. Каза му „не“ и издърпа плата от устата му.

— И аз това казвам. Гола жена и пухкаво кутре — какво повече може да иска един мъж? Може би бира. И добър мач по телевизията. И...

Тя грабна една от възглавниците и го замери.

— Тръгвай!

— Тръгвам. Не забравяй, не отваряй вратата...

— ... на никого, освен теб — довърши тя.

— Не знам кога ще се върна. Наблизо има „Хъдъл Хаус“, ако огладнееш — обясни той и надраска някакви цифри на едно листче. — Това са мобилният и служебният ми телефон, както и номера на Тод в

офиса и у дома. Можеш да звъннеш на всеки от тях, ако имаш нужда от нещо.

— Защо имаш номерата на Тод? — попита любопитно тя.

— Трябваше да се сетя, че ще питаш — измърмори той.

— Е, отговори де.

— Защото ни помага да намерим Сайкс. Има някои полезни контакти, които използваме.

Той я целуна още веднъж, почеса Мидас зад ушите и изчезна през вратата.

Дейзи бавно слезе от леглото. Краката ѝ протестираха. Мидас отиде да провери какво е голямото мокро петно на покривката на леглото и тя бързо го грабна и го пусна на килима. Той я последва в банята, като душеше шумно наоколо, докато тя се миеше.

Тъй като щеше да се срамува, ако камериерката намери покривката в това състояние, тя се захвана упорито да я чисти с мокър парцал и хавлия, докато не се увери, че нищо няма да се вижда, когато изсъхне.

Първото ѝ влажно петно, помисли си тя, гледайки тъмния кръг. Надяваше се, че ще е първият от много, защото искаше Джак Русо да е бащата на децата ѝ.

Още не беше ясно дали той иска същото нещо. Не беше побягнал, когато майка ѝ подчертано обясни каква тъща е, но пък и не би го направил, при положение че разследваше убийство и трябваше да я защитава. Не беше мъж, който бяга от отговорностите си.

Трябваше да го накара да спре, помисли си тя, докато се обличаше. Не искаше той да се ожени за нея, само защото е забременяла; искаше да я обича. Този път сигурно всичко щеше да е наред — времето не беше подходящо — но майката природа понякога играеше номера и Дейзи нямаше да се успокои, докато не види менструацията си.

Седна и огледа мотелската стая. Беше хубава като за стая в мотел, отсъди тя. Беше по-голяма от обичайното, може би защото беше една от стаите за хора с домашни любимци. Имаше кушетка за сядане, кръгла маса с два стола и хладилниче, върху което беше сложена кафемашина за четири чаши. Банята вършеше работа, но не беше забележителна.

А сега какво?

Спонтанно реши да извади телефонния указател и да провери името „Сайкс“. Не знаеше малкото му име, нито адреса му, така че заниманието беше безсмислено, но тя огледа списъка с хора на име Сайкс и си помисли дали да не звънне на всеки от тях. Можеше да каже нещо от рода на: „Мистър Сайкс, обажда се Дейзи Майнър. Чух, че се опитвате да ме убиете“.

Не много добра идея. Ами ако има функция за изписване на номера, от който се звъни? Това щеше да издаде къде е тя. По принцип не гледаше много телевизия, но нямаше какво друго да се прави. Мидас беше решил отново да подремне; когато се събудеше, щеше да го изведе навън, но колко време щеше да убие това? Тя взе дистанционното, настана се на кушетката и включи телевизора.

Не ѝ харесваше да чака и да бездейства. Никак не ѝ харесваше. Поне семейството ѝ бе на сигурно място. Дейзи знаеше, че щеше да се побърка от притеснение, ако Джак не ги беше извел от града. Майка ѝ със сигурност щеше да се обади тази вечер, за да се увери, че Дейзи е добре и щеше да се разтревожи, когато никой не вдигне. От друга страна, Джак изглежда предвиждаше всичко, така че сигурно ѝ е дал мобилния си номер или някакво друго средство, за да провери как е дъщеря ѝ.

Ами Джак? Тя изстина. Не беше тайна, че двамата бяха заедно, не и след онзи път, когато седна до нея в църквата. Ами ако кметът Нолан беше чул клюките и наредил на този Сайкс да тръгне след Джак, за да я извадят от скривалището ѝ? Тя скочи към телефона и набра номера на мобилния му телефон. Той вдигна след първото позвъняване.

— Русо.

— Ти също трябва да внимаваш — заяви разпалено тя.

— Моля?

— Ако кметът разбере, че сме заедно, това превръща и теб в мишена, като семейството ми.

— Има разлика между семейството ти и мен.

Тя ги обичаше всичките, така че не можеше да я види.

— Например?

— Аз съм въоръжен.

— Просто внимавай. Обещай ми.

— Обещавам — отвърна той и замълча за кратко. — Добре ли си?

— Скучно ми е. Връщай се по-бързо с книгите.

Дейзи остана неспокойна, след като затвори телефона и тръгна да обикаля стаята. Мразеше това, че е бутната настрани, без да знае какво става, без да може да помогне. Не ѝ беше в природата просто да седи и да чака. Щом видеше задача за вършене или проблем за решаване, не можеше да стои мирно, докато не я свърши или реши. Нещо трябваше да се случи скоро, иначе щеше да полудее.

Джак се намръщи, след като затвори телефона. Дейзи вече звучеше неспокойна, което не беше добре. Трябваше да е сигурен, че прави точно това, което ѝ е наредил; трябваше да е сигурен, че тя е в безопасност, за да може да насочи вниманието си към търсенето на Сайкс. Разговорът, който беше провел точно преди този с Дейзи обаче, го беше разтревожил. Един от детективите му беше отишъл в дома на кмета, но мисис Нолан не била там. Все още не я бяха намерили. Ако Кендра Оуенс се беше разприказвала за онова обаждане, кметът може вече да е научил за него.

Косъмчетата по врата му отново настръхнаха.

Надин се поколеба пред прага на кабинета на Темпъл — нерешителността ѝ бе изписана на лицето. Той вдигна поглед с раздразнение. Цял ден беше изнервен в очакване Сайкс да му се обади, като се чудеше дали вече е изпълнил мисията. Обаждането на мистър Филипс също не му помогна на настроението. Хората, които разочароваха или влизаха в конфликт по някакъв начин с Елтън Филипс, свършваха в моргата. Ако Сайкс не успее този път, Темпъл знаеше, че ще трябва с нещо да умиротвори Филипс. Може би да убие Сайкс. Тази перспектива обаче го тревожеше, защото Глен Сайкс не беше глупав и нямаше да е лесно да бъде убит.

Надин продължаваше да стои на прага и Темпъл излая:

— За бога, Надин, кажи какво има?

Тя се постресна от необичайната му раздразнителност. Темпъл почти никога не си позволяваше да покаже невъздържаност — не беше добре за имиджа. Днес обаче имаше и други неща, за които да се тревожи, освен за проклетия имидж.

Надин заизвива ръце.

— Досега си мълчах. Мисля, че личният живот на хората трябва да си остане личен. Но смятам, че трябва да знаете какво направи мисис Нолан днес.

Господи, само не сега. Темпъл покри очите си и започна да разтрива мястото, където го болеше точно под веждите.

— Дженифър си има... проблеми — успя да каже той, както беше правил много пъти преди, когато искаше да извика съчувствие. Това беше готовият му отговор, не се налагаше да го обмисля.

— Да, сър, зная.

Когато тя не каза нищо повече, Темпъл въздъхна, защото трябваше да я подкани, вместо да каже, каквото му се искаше — че не дава и пет пари какво е направила кучката, че се надява да се е забила в някой електрически стълб и се е самоубила.

— Какво е направила този път? — Това също беше готов отговор, с който показваше търпение и умора.

И след като вече беше попитал, Надин изплю думите, сякаш вече не можеше да ги задържа:

— Обадила се е в библиотеката и е казала на Кендра Оуенс, че се опитвате да убиете Дейзи Майнър.

— *Моля?!*

Темпъл скочи от стола си, а цветът изчезна от лицето му. Коленете му се подкосиха от шока и той се хвана за ръба на бюрото. Господи. Божичко мили! Спомни си за внезапното тревожно чувство сутринта, което го беше накарало да провери какво прави Дженифър. Кучката е слушала от телефона в стаята си. Мистър Филипс щеше да го убие. Буквално.

— Кендра не ѝ е повярвала, разбира се, но се е притеснила мисис Нолан да не направи нещо, нали знаете, нещо глупаво, затова съобщила за това в полицията.

— Шибана кучка! — изрева Темпъл, без да знае дали има предвид Дженифър или Кендра, или и двете.

Надин отстъпи, малко обидена от начина му на изразяване.

— Прецених, че е добре да знаете — заяви тя сковано и затвори междинната врата с трясък.

С трепереща ръка Темпъл вдигна слушалката на личния телефон и набра номера на Сайкс. След шестото позвъняване върна слушалката обратно. Сайкс не беше у дома, разбира се; чакаше Дейзи, за да я проследи след работа. След тъпото обаждане на Дженифър, ако Дейзи беше изчезнала след обяда, полицейското управление щеше да е цялото на крака и да я търси, така че липсата на действие означаваше, че все още нищо не се беше случило. Трябваше да намери Сайкс и да му каже да остави работата. Ако нещо се случеше с Дейзи сега, той, Темпъл, щеше да оглави списъка им със заподозрени.

Нещо трябваше да се направи по отношение на Дженифър. Все пак с нейния алкохолизъм нямаше да е трудно да се инсценира „нещастен случай“. Удар по главата, колата в реката и готово. Но не веднага. Сега всяко действие би било твърде подозрително. Не трябваше да правят нищо, което би могло да застраши пратката с рускините. Първо обаче трябваше да оправи нещата с Надин. Нямаше

да е добре да говори лошо за него пред приятелите си. Подобни клюки винаги се разпространяваха като пълзящи растения.

Той отвори вратата, извика чара си и започна:

— Надин, съжалявам. Нямах право да използвам подобни думи. С Дженифър се скарахме сутринта и все още съм изнервен. И после като чух, че е направила такова нещо... — Той остави раменете си да се свлекат.

Изражението на Надин се посмекчи.

— Няма нищо. Разбирам.

Той отново потърка чело.

— Дейзи разстроила ли се е, когато Кендра ѝ е казала за обаждането?

— Дейзи не е на работа днес. Майка ѝ се обадила и казала, че има зъбобол. Аз лично подозирам друго нещо, но това е официалната версия — повдигна дяволито вежди тя.

Надин не трябва да се опитва да изглежда дяволито, помисли си Темпъл, прилича на флиртуваща жаба.

— Как така подозираш друго?

— Подозирам къде е. Всъщност не знам къде е, но се съмнявам да има зъбобол.

— Защо мислиш така?

— Защото трябваше да се обадя в полицейското управление точно преди обяд и Ева Фей каза, че началникът Русо също не е идвал на работа днес.

Туптежът зад веждите на Темпъл се усили.

— Това какво общо има с Дейзи?

— Ама вие не сте ли чули? Те са двойка.

За Надин доволството от това, че първа му е съобщила тази новина, достатъчно компенсира грубостта му и грозните думи.

Темпъл се почувства сякаш го бяха ударили между очите с талпа.

— Моля? Двойка ли?

Едва успя да изрече думите — толкова беше шокиран. Бедствието зина пред краката му.

— Барбара Клъд каза, че си купили... купили си интимни артикули заедно. Освен това началникът седя до нея в църквата в неделя.

— Значи трябва да е сериозно. — Гласът му прозвуча дрезгаво и той демонстративно прочисти гърлото си. — Нещо ми дразни гърлото.

Надин измъкна хапче против кашлица от бюрото си и му го даде.

— Според мен е сериозно, щом ходи на църква с нея.

Темпъл кимна, скри се отново в кабинета си и се опита да обхване всички последици от това, което току-що беше научил. По дяволите! Когато Русо беше проверил регистрационния номер по негова молба, се беше престорил, че не знае чий е. Защо? Защо беше скрил факта, че познава Дейзи? Нямаше причина за това, освен ако... освен ако не знаеше много добре, че Дейзи не е била паркирала на мястото за спешни случаи пред офиса на д-р Бенет, а единственият начин да го знае, е да е бил с нея по онова време.

„Интимните артикули“, купени в аптеката на Клъд, сигурно са презервативи, което значи, че спят заедно. Русо очевидно не би прекарал нощта с Дейзи в къщата на майка ѝ, но той имаше собствена къща, където можеше да я заведе. Темпъл никога не би предположил, че Дейзи Майнър би прекарала нощта с мъж, но пък не вярваше и че ще си изруси косата и ще влезе в клуб „Бъфало“, а тя направи и двете. Очевидно Дейзи беше станала дива.

И така, Русо знаеше, че е излъгал за колата ѝ. Той не беше глупак; бързо ще се сети, че някой друг е накарал Темпъл да разбере чия е колата. Това не бе толкова зле, с изключение на лъжата. Беше подозрително; Русо ще се чуди какво става, а Темпъл не искаше човек като началника да размишлява върху действията му.

Сега първо трябваше да оправи възникналите проблеми. Налагаше да се обади на Сайкс и да отмени задачата, трябваше да измисли нещо за Дженифър и да се увери, че пратката с рускините върви гладко, защото и най-малкият намек за проблеми в момента щеше да е повече, отколкото мистър Филипс би понесъл.

Дженифър караше безцелно, без да смее да си иде у дома, защото Темпъл със сигурност вече е разбрал какво е направила. Тези неща не оставаха скрити в такъв малък град. Плачеше безспирно, макар че не знаеше защо изобщо плаче, освен ако това не беше нервен срив и тя просто не го осъзнаваше. Не мога да си го позволя, помисли си тя; това би дало възможност на Темпъл да я вкара в някоя психиатрия.

Беше взела малката касетка от телефонния секретар и я носеше в чантата си. Щеше да накара някой да я прослуша, просто не знаеше кого. Донякъде искаше да отиде до полицейското управление, да влезе колкото се може по-шумно и да накара някой да пусне записа веднага, пред всички. Така нямаше да могат да го пренебрегнат и никой нямаше да си помисли, че е пияна и си измисля. Това би бил умен ход, но тя някак си не успяваше да се стегне достатъчно, за да го направи.

Почувства се, сякаш се разпада отвътре; имаше нужда да пийне; никога през живота си не бе имала толкова силна нужда от алкохол и за пръв път се страхуваше да пие. Ако започне, няма да спре и след това щеше да бъде безпомощна. Животът ѝ зависеше от това да остане трезвена. Сега не можеше да мисли много ясно, но ако пиеше, изобщо нямаше да може да мисли.

Накрая, почти автоматично, се намери на пътя за Хънтсвил. По този път ходеше на пазар или фризьор. Всеки път, когато излизаше от къщи, беше към Хънтсвил. Пътят беше приятен и познат. На два пъти спря и повърна, въпреки че не беше яла нищо и бяха предимно сухи спазми. Симптоми на абстиненция, помисли си тя, тялото ѝ се бунтуваше срещу липсата на алкохола, с който беше свикнало. И преди беше имала сухи периоди, но винаги в клиника, където ѝ даваха лекарства, за да облекчат абстиненцията.

Може би това трябваше да направи. Може би трябваше да влезе в клиника, ако успее да стигне до Хънтсвил. Беше направила каквото можеше, беше се опитала да предупреди Дейзи; ако се запишеше в клиника, когато излезе след месец, всичко щеше да е свършило и няма да се налага да се изправи пред всичко това. Само че ще трябва да се изправи пред собствената си съвест, ако нещо се случи с Дейзи, а тя не е направила всичко по силите си да го предотврати.

Шофираше, хванала здраво волана с две ръце, но въпреки това не успяваше да задържи колата в дясната лента. Осевата линия сякаш се гърчеше насам-натам и тя все кривваше в опитите си да остане от дясната ѝ страна. Голяма бяла кола изсвистя покрай нея с надут клаксон и тя каза:

— Съжалявам, съжалявам.

Даваше най-доброто от себе си. То обаче никога не беше достатъчно добро — за Темпъл, за Джейсън и Пейдж, нито дори за нея самата.

Някакъв клаксон не спираше да свири. Тя провери да не е натиснала своя по случайност, но ръцете ѝ бяха далеч от него. Бялата коля беше отминала, Дженифър не я беше ударила, така че откъде идваше този клаксон? Зрението ѝ се размаза и ѝ се прииска да полегне, но ако го стореше, можеше да не успее да стане повече.

Къде беше проклетият клаксон?

Тогава видя синя светлина, а просветванията я замаяха още повече и голямата бяла кола се оказа отляво на нея, като се приближаваше все повече и я избутваше от платното. Тя натисна отчаяно спирачките, за да не се блъсне в колата, а воланът подскочи в ръцете ѝ и се освободи от хватката ѝ.

Дженифър изпищя, когато колата ѝ се завъртя главозамайващо и коланът се вряза в нея с почти брутално дръпване и я задържа на място, докато напускаше платното; предната ос затъна в плитка канавка и нещо удари силно Дженифър в лицето. Колата се изпълни с мъгла и в паниката си тя започна да се бори с колана. Колата гореше и тя щеше да умре.

След това вратата се отвори рязко и към нея се наведе едър смугъл мъж.

— Всичко е наред — каза той със спокоен тон. — Това не е дим, просто прах от въздушната възглавница.

Дженифър го зяпна, разплакана, разкъсана между отчаяние и облекчение, че всичко е свършило. Сега вече не се налагаше да взема решение. Ако началник Русо работеше в съюз с Темпъл, то тя нямаше какво да направи по въпроса.

— Боли ли ви някъде? — попита той и клекна пред отворената врата, за да я прегледа за видими наранявания. — Освен разкъравения нос.

Носът ѝ кървеше? Тя сведе поглед и видя как червените капки падат по дрехите ѝ.

— От какво е? — попита тя, озадачена, сякаш нямаше нищо важно от това да разбере защо носът ѝ кърви.

— Въздушните възглавници имат здрав удар — обясни той. Носеше жълта аптечка в ръка. Отвори я и извади дебела марля. — Ето, притеснете към носа си. След малко ще спре.

Тя послушно пристисна марлята към носа си и го стисна.

— Тази сутрин сте се обадили в библиотеката и сте съобщили за заплаха, която сте чули съпругът ви да прави — продължи началник Русо с равен и спокоен глас, все едно говореха за времето. — Бих искал да дадете показания за това, което сте чули, ако имате желание.

Дженифър уморено остави главата си да падне назад върху облегалката.

— С него ли работите? — попита носово тя.

Но какво значение имаше? Тя нямаше какво да направи, дори и той да потвърдеше.

— Не, мадам — отговори той. — Може би не сте чули, но Дейзи Майнър е моя специална приятелка. Приемам много сериозно заплахите срещу нея.

Можеше и да лъже. Знаеше, че е възможно, но не вярваше да е така. Имаше богат опит с жестоки мъже, а не долавяше никаква заплаха у началник Русо. Цялото съдържание на чантата ѝ се беше изсипало на пода, когато влезе в канавката; тя откопча колана, наведе се бавно, разрови из бъркотията и намери мъничката касетка.

— Не просто чух — обясни тя. — Записах го.

Мисис Нолан трепереше силно, но говореше ясно. За да действа по обичайния ред, Джак настоя да я тестват за алкохол в кръвта; дрегерът показа нула. Не само че не беше пияна, но изобщо не беше пила този ден. Един от следователите записа показанията ѝ, след това няколко следователи слушаха записа. Гласът на кмета звучеше леко тенекиено, но се познаваше:

— ... я отвлече, когато излиза от библиотеката за обяд, или когато се връща у дома този следобед. Просто ще изчезне. Когато Сайкс се земе с нещо лично, проблеми няма.

— Нима?

Това беше другият мъж, когото мисис Нолан идентифицира като Елтън Филипс, заможен бизнесмен в Скотсбъро.

— Тогава защо откриха тялото на Мичъл толкова бързо?

— Сайкс не участва в това. Той остана в клуба да разбере кой ги е видял на паркинга. Другите двама се оправяха с тялото.

— Което е било грешка от страна на Сайкс.

— Да.

— Тогава това е последният му шанс. Както и твоят.

Дейзи не беше назована, но със споменаването на библиотеката и показанията на мисис Нолан за частта от разговора, която не беше записала, това не беше необходимо. Мичъл беше споменат и как някой ги е видял на паркинга на клуба. С показанията на Дейзи и идентифицирането на двама от мъжете, които бяха убили Мичъл, както и гласа на Темпъл на записа, кметът най-сетне беше замесен в убийство. Мисис Нолан не разбираше какво означава „пратката рускини“, но у Джак вече се появяваха много неприятни подозрения.

Във всеки случай кметът и приятелите му бяха хванати.

Ева Фей беше сред хората, събрани да слушат записа. Тя сложи ръце на хълбоците си.

— Змията мръсна.

Хората му бяха ядосани, Джак го виждаше. Следователи, патрулни полицаи и хората от администрацията — всички бяха вбесени. Вече не беше външен човек, а един от тях и приятелката му беше под заплаха. Не коя да е, а Дейзи Майнър, която повечето от тях познаваха от години. Хубавото на живота в малък град беше, че всичко ставаше личен въпрос.

В трудни времена подкрепата беше повсеместна.

— Да доведем кмета за разпит — предложи той тихо, без да дава отдушник на собствения си гняв. Дейзи беше в безопасност, това беше важното. — Свържете се с управлението в Скотсбъро и ги накарайте да приберат и мистър Филипс.

Искаше му се да хвърли мрежа и да хване този мистър Сайкс, но не разполагаше с достатъчно персонал да блокира всяка улица в града за проверка на документите. Сайкс го притесняваше, но стига Дейзи да седеше кротко на място, той нямаше да може да я намери.

— Не използвах радиото — съобщи Тони Марвин. — Няма да знае, че сме по следите му.

— Ще знае. Нали помниш Кендра Оуенс? Да не мислиш, че цял ден е изтърпяла, без да спомене обаждането на мисис Нолан на никой друг?

— Не и Кендра — обади се Ева Фей. — Мила е, но обича да приказва.

— Тогава ще трябва да приемем, че кметът знае, че мисис Нолан ни се е обадила. Взел е мерки, но не знае за записа, така че може още да не е избягал. Хайде, да се захващаме за работа.

Проклетата Майнър я нямаше никъде в града, което страхотно изнерви Сайкс. Не беше дошла на работа, нямаше я у тях. Просто я нямаше никъде. Когато хората се отклоняваха толкова много от ежедневната си програма, значи нещо не беше наред.

Той дори се обади в библиотеката, като нарочно избра платен телефон, в случай че имат устройство за разпознаване на номера, от който се звъни — не много вероятно за общинска сграда, но възможно, а и заради тази проклета услуга за връщане на обаждането трябваше винаги да внимава и без това — и попита за мис Майнър. Жената, която вдигна, не му даде никаква информация, освен че мис Майнър не

е на работа този ден, но в гласа ѝ имаше доловимо напрежение, скованост, които го разтревожиха още повече.

Добре, значи нямаше да хване Майнър днес. Това беше пречка, не катастрофа. Но защо беше толкова напрегната жената в библиотеката? Това беше малка подробност, нервността в гласа на една жена, но тъкмо малките подробности изскачаха и те захапваха за задника, когато най-малко очакваш, ако не внимаваш и не се справяш с тях. Инстинктът му казваше, че е време да внимава.

Позвъни на кмета на личната му линия, но никой не отговори. Това беше друга притеснителна подробност. Доколкото познаваше кмета, той ще е планирал да си седи в кабинета цял ден, за да си създаде желязно алиби за изчезването на мис Майнър за всеки случай. Звънна на мобилния телефон на кмета. И там нямаше отговор. Вече силно обезпокоен, Сайкс се обади в дома на кмета. Нолан вдигна телефона на второто позвъняване.

— Оная Майнър днес не е на работа — започна той. — Така че приключвам за днес.

— Сайкс! Слава богу! — Кметът звучеше изнервен и на ръба да загуби самообладание, което никак не беше добре. — Слушай, загазили сме я. Трябва да си уеднаквим историите, така че да се подкрепят една друга. Трябва само да лежим ниско известно време и смятам, че всичко ще отmine.

— Загазили ли? Как? — попита Сайкс с нарочно мек глас.

— Дженифър е подслушала разговора ми с мистър Филипс тази сутрин и впиянчената кучка се е обадила в библиотеката да търси Дейзи. Тя не била там и Дженифър казала на Кендра Оуенс, че организирам убийството на Дейзи Майнър.

Божичко! Сайкс хвана носа си между очите с два пръста. Ако кметът беше проявил елементарна предпазливост в телефонния си разговор...

— И какво е направила Кендра Оуенс? — Въпросът му беше формален. Прекрасно знаеше какво е направила Кендра Оуенс.

— Обадила се в полицейското управление. Добре че Дженифър е пияница, защото не мисля, че някой ѝ е повярвал, но ако беше хванал Дейзи днес, това щеше да повдигне всякакви въпроси — обясни кметът. Супер. Сега и ченгетата в Хилсбъро бяха нащрек. — Има и още нещо.

С усилие на волята Сайкс запази спокойствие.

— Какво още?

— Началник Русо и Дейзи имат романтична връзка.

— И това защо трябва да ме интересува?

— Русо е полицаят, на когото се обадох да провери регистрационния номер вчера, както ме помоли. Казах му, че съм видял колата в лентата за пожарни коли пред лекарския кабинет. Разбрал е, че е лъжа, защото е знаел, че не е била болна. И когато ми даде информацията, се направи, че не я познава.

Добре, значи сега имаме и подозрителен полицейски началник. Отново проклетите подробности; Нолан прибавяше твърде много такива и те винаги го препъваха. Ако просто беше помолил началника да провери чия е регистрацията, без да дава обяснения, тогава Русо щеше да поиска да разбере защо Нолан проверява колата на приятелката му, но нямаше да знае, че Нолан е излъгал. Освен това, защо му е бил на Нолан проклетият началник на полицията за една елементарна проверка на регистрационен номер? Но не, Нолан не може да използва някой простосмъртен; трябвало е да намери главния само за да си покаже властта.

— Върнах се да намеря Дженифър и да ѝ затворя устата, но кучката я няма.

— Хубаво. Няма да е добре да я намерят мъртва след такова обаждане.

— Тя е алкохоличка — каза Нолан пренебрежително. — Те редовно се претрепват в катастрофи.

— Може и да е така, но точно в този момент щеше да е подозрително. Просто не прави нищо засега.

Нолан сякаш не го чу.

— Може да я заведе отново при мистър Филипс. На него ще му хареса, но на нея — не. — Явно тази мисъл го радваше, защото се засмя.

Заобиколен съм от идиоти, помисли си Сайкс и затвори очи.

— Полицията може би я следи, така че на Филипс може и да не му хареса, ако ги заведеш директно при него.

— Не, прав си. Във всеки случай трябва да я намеря. Спомена нещо за фризьорски салон, сигурно е вярно, достатъчно тъпа е да се

обади в библиотеката и да изтърси нещо такова и после да отиде на фризьор.

Или пък полицията я е прибрала да даде показания, което беше най-вероятно. Нолан изобщо ли не знаеше каква е процедурата в полицията? Подобно обаждане не се игнорира, особено когато обектът е гаджето на началника. Мис Майнър удобно беше изчезнала, мисис Нолан също и най-вероятно беше в управлението, и следващата стъпка беше да приберат кмета за разпит.

Това никак не беше добре. След представянето на Нолан от вчера и днес Сайкс драстично си беше смъкнал мнението за него. Беше хладнокръвен, но не се справяше добре под натиск и оставяше егото си да замъгли мисленето му. Какво щеше да стане, когато ченгетата започнат да го разпитват? Нолан може и да удържи фронта, но ако го сплашат, Сайкс предполагаше, че кметът ще се опита да сключи сделка с полицията, като прегази всички останали.

Е, това не можеше да го позволи.

— Добро ченге ли е началникът? — попита той.

— Адски добро. Бил е член на специален отряд в Чикаго, след това в Ню Йорк. Извадих късмет да го привлека за малък град като Хилсбъро.

Мда, късметът на костенурка, пресичаща магистралата: ще е чудо, ако стигне отсреща не премазана. Сайкс не смяташе, че Нолан го чака чудо. Беше избрал полицейски началник, за когото фронтовата линия беше като роден дом, който би подходил агресивно към заплаха, отправена срещу приятелката му. Доколкото можеше да види, към момента в цялата ситуация единственият им коз беше, че смъртта на Мичъл и намирането на тялото му бяха станали извън юрисдикцията на Русо.

След това му хрумна нещо.

— Тази сутрин в разговора си с мистър Филипс спомена ли Мичъл?

— Заради него се обади мистър Филипс. Не беше доволен, че тялото е открито толкова бързо и аз му обясних, че това е, понеже ти не го свърши лично.

Значи Нолан беше споменал не само Мичъл, но и неговото име. Мисис Нолан не ги познаваше, но сега знаеше имената им. Тази

история се разплиташе толкова бързо, че Сайкс не смогваше да хваща нишките.

— Виж какво — започна Сайкс. — Просто стой на място, прави се, че не се случва нищо необичайно и няма да могат да ни пипнат. — *Аха, сигурно.* — Нищо не се е случило, никой не е посегнал на живота на мис Майнър, значи няма престъпление. Русо може и да се чуди защо си излъгал за регистрационния й номер, но какво от това? Придържай се към версията, която си му дал. Може да си записал номера грешно, да си объркал реда на цифрите или нещо такова.

— Добра идея.

— Ако те разпитват за телефонното обаждане на мисис Нолан, кажи им, че нямаш представа за какво говори. Пила ли е тази сутрин?

— Тя винаги е пила — отвърна Нолан.

— Ти видя ли я да пие?

— Не, но беше нестабилна, препъваше се в мебелите и прочее.

Както се развиваха нещата за момента, ако Нолан смяташе, че жена му е била пияна, Сайкс беше готов да се обзаложи, че е била абсолютно трезвена.

— Мислиш ли, че Русо ще ме разпитва?

Дали слънцето ще изгрее утре?

— Вероятно. Не се притеснявай, просто следвай плана.

— Да предупредя ли мистър Филипс?

— Аз на твоето място не бих го направил. Остави да отmine бурята и той няма и да разбере, че се е случила. Ще се оправим с пратката рускини и той ще е доволен като котка, глътнала канарче.

— Мамка му, забравих за пратката.

— Няма проблем, аз съм се погрижил — заяви Сайкс и затвори телефона.

Беше се озовал, помисли си той, в сериозно преобана ситуация. Жената на кмета знаеше името му, както и това на Мичъл. Ако Русо е наполовина толкова добър в работата си, колкото го изкарваше Нолан, значи е взел показания от мисис Нолан и вече проверява всичките й твърдения. Мичъл не беше открит в неговата юрисдикция, но с проклетите компютри навсякъде трябваше само да пусне едно търсене и гледай ти, мъртвец на име Мичъл. Това щеше добре да раздвижи нещата и те щяха да се зачудят какво общо има един мъртвец на име Мичъл с Дейзи Майнър, щяха да й покажат снимката му и тя току-виж

си спомнила къде го е виждала — заедно с тримата мъже, които го придружаваха.

Понякога нямаше какво повече да се направи, освен да се предотвратят бъдещи загуби и да се ограничат вече нанесените щети. Този случай беше такъв. Сайкс обмисли вариантите, които имаше. Можеше да се махне; имаше и друга самоличност. Но нея винаги си я беше пазил за ситуация на живот и смърт, а тази не беше такава. Може би ще трябва да поеме удара, да лежи около година в строг режим, но можеше дори и това да не се наложи. Не той държеше ножа; можеха да го осъдят за заговор за убийство, възпрепятстване, нещо от този сорт, но не и убийство първа степен.

Освен това имаше мощно оръжие на своя страна — информация. Информацията движи света, а прокурорите сключват споразумения с обвиняемите. Сайкс не вярваше на Темпъл Нолан, този щеше да се обърне и да издаде всичко при най-малкия знак. До няколко часа Глен Сайкс щеше да е обект на издирване.

Но не и ако се обърне пръв.

С пълно спокойствие, с каквото действаше винаги, Сайкс се качи на колата и отиде в полицейското управление на Хилсбъро. За управление в тихо градче мястото изглеждаше необичайно активно; на паркинга имаше много коли. Той влезе през автоматичната стъклена врата и забеляза полицаите, които стояха на групички и говореха тихо, отбеляза и напрежението във въздуха. Патрулните полицаи трябваше да са навън, в колите си, и да патрулират, така че тези сигурно бяха първа смяна и се мотаеха вътре. Още една издайническа подробност. Отиде до дежурния сержант с отпуснати до тялото ръце, за да покаже, че е невъоръжен.

— Искам да говоря с началник Русо, моля.

— Началникът е зает. С какво мога да ви помогна?

Сайкс погледна наляво към дълъг коридор. За кратко зърна една много хубава жена с отчаян вид, която приемаше чаша кафе от цивилен, вероятно следовател. Понеже беше отделил време да се запознае с подробности от живота на Темпъл Нолан, веднага разпозна съпругата му. Тя определено не изглеждаше, нито се държеше като пияна; значи край с теорията на Нолан.

Сайкс се обърна отново към сержанта:

— Казвам се Глен Сайкс. Мисля, че търсите мен.

От всички неща, които Джак никога не бе очаквал да се случат, да види как Глен Сайкс влиза в управлението, представя се и поисква да говори с него, беше на второ място в списъка му. На първо бе реакцията му всеки път, когато се приближеше до мис Дейзи, но той се беше научил да живее с това. Също така бе започнал да мисли, че няма нищо невъзможно.

Сайкс беше със среден ръст, леко набит и спретнато облечен. Косата му, която имаше пясъчен цвят, бе къса и добре оформена; мъжът беше гладко избръснат, ноктите му — подрязани и чисти, а дрехите изгладени. Не покриваше ничия представа за наемен убиец, но пък и Тед Бънди^[1] не бе изглеждал като чудовище. Престъпниците се появяваха във всякакви форми, размери и цветове, и можеха да носят както парцали, така и диаманти. Умните носеха диаманти. А истински умните изглеждаха като този човек.

Сайкс бе също така много спокоен и уверен в това, което желае.

— Искам да сключим сделка — каза той. — Мога да ти дам кмета Нолан, човекът, който намушка Чад Мичъл, мъж на име Елтън Филипс, и още много други. Нека да доведем областния прокурор тук и да поговорим.

— Знаем кой намушка Мичъл — каза Джак, облягайки се назад в стола си. — Бъди Лемънс.

Сайкс дори не мигна.

— Мис Майнър го е разпознала, нали?

— Тя добре е огледала и трима ви.

— Значи затова я криеш на безопасно място.

Джак не отговори, само наблюдаваше Сайкс. Мъжът имаше отлично безизразно изражение, което не издаваше нищо.

— Има нещо много по-важно от това, че някакъв глупав боклук е затрит. — Сайкс също се облегна назад и се отпусна като Джак.

— Чудех се как кметът е замесен.

— Има много пари в секс търговията — каза Сайкс по заобиколен начин. — Ще се обадиш ли на областния прокурор или не? Трябва да действаш бързо, тази нощ ще се случи нещо голямо.

— Рускините — каза Джак.

Сайкс подсвирна тихо през зъби, без дори да се опитва да скрие изненадата си.

— Явно знаеш много повече, отколкото си мислех. Но не знаеш къде, нито кого.

— Предполагам, че кмета Нолан знае, обаче.

— Ще запее като Туити — съгласи се Сайкс.

— И защо областният прокурор би искал да се споразумява с теб?

— Защото доверието е рядка стока, а аз нямам много от нея.

Джак изучаваше сламенорусия мъж — ясните му студени очи и пълното му спокойствие.

— Имаш важна информация за всеки от тях, нали? Документираш всичко.

— Точно така. — Сайкс му се усмихна леко. — За всеки случай. Обичам да имам малко преимущество, когато нещата се объркат. А рано или късно, те винаги се объркат. Само трябва да се научиш кога да се измъкваш.

Джак напусна стаята, за да се свърже с областния прокурор в Скотсбъро. Ако трябваше да се сключи сделка, помисли си той, Сайкс би бил по-добър свидетел, отколкото Нолан, просто защото Сайкс му се струваше по-безскрупулен и организиран. Понякога трябваше да сключиш сделка с дявола и този момент бе точно такъв.

След това той се обади на мотела, в който бе оставил Дейзи, за да ѝ обещае, че ще бъде в безопасност. От рецепцията го свързаха със стаята ѝ и той се заслуша в сигнала от звъненето. Четири сигнала. Пет. Шест. Джак започна да се поти.

Може би го бяха свързали с грешната стая, случваха се такива неща. Той затвори, обади се втори път и поиска да го свържат със стаята ѝ отново. Първи сигнал. *Втори*. В гърдите му се образува студен възел. Тя трябваше да е там. *Трети*. Може би си вземаше нещо за ядене от „Хъдъл Хаус“. *Четвърти*.

Сайкс беше тук. Нямахше начин Дейзи да е в някаква опасност в момента.

Петти.

Нямаше причина, поради която да напусне, нали? Там беше в безопасност. Ами ако ѝ бе хрумнал някой от странните ѝ планове и си е помислила, че би могла да постави капан на Сайкс или кмета?

Шести.

Логиката му казваше, че тя е добре. Най-лошият страх, който някога бе познавал обаче, му нашепваше всякакви сценарии, сценарии, които приключваха с...

Седми.

Той се опита да си представи живота без Дейзи и през него мина усещане като от удар в каменна стена. Край. Нищо.

Осм...

— Ало? — Гласът ѝ беше малко задъхан, сякаш бе бягала.

Облекчението, което се разля по него беше почти толкова разтърсващо, колкото ѝ страхът, който бе изпитал. Ръката му се стегна около слушалката и за миг Джак затвори очи.

— Защо ти отне толкова време да вдигнеш? — изръмжа той.

— Бях отвън с Мидас. Всъщност, каишката се изплъзна от ръката ми и се наложи да го гоня.

Той не възнамеряваше да казва нищо, но все още беше толкова разтърсен от тези няколко мига на страх, че думите се изплъзнаха сами от устата му.

— Помислих, че си си тръгнала.

Тя замълча.

— Тръгнала? Като *тръгнала*, а не просто излизане навън за минута-две или за вземане на нещо за ядене?

— Помислих си, че ти е хрумнал някой от твоите планове...

— Някога давала ли съм ти повод да си мислиш, че съм глупава — попита тя гневно. — Тук съм в безопасност, защо бих си тръгнала? Винаги това се случва във филмите; или жената или детето не се подчиняват на инструкциите и правят точно това, което им е казано да не правят, като по този начин поставят себе си и всички останали в опасност. Винаги съм смятала, че ако са толкова глупави, тогава нека да умрат, преди да имат шанса да се размножат. Божичко, ще си помислиш, че имам навик да...

— Дейзи — каза той тихо.

Тя спря своята тирада.

— Имаш намерение да се извиниш ли?

Може би това щеше да ускори нещата.

— Да. Съжалявам. Паникьосах се.

— Извинението се приема — каза тя с превзет тон, който почти го накара да се ухили.

— Обаждам се с някои добри новини, скъпа. Сайкс дойде в управлението преди малко и се предаде с желанието да сключи сделка. Ти си в безопасност.

— Искаш да кажеш, че всичко свърши?

— Има още няколко неща, които трябва да се направят. Свързах се с Морисън и разбрах, че все още не са намерили Лемънс и Калвин, но ще го направят. Съпругата на кмета го е записала как те заплашва, а Сайкс е готов да предаде всички. Не знам кога ще се върна да те взема.

— Значи не е нужно да оставам тук тази нощ?

— Може и да се наложи. Възможно е това да продължи цяла нощ.

— Когато Тод донесе нещата ми, просто ще го накарам да ме закара вкъщи.

Джак погледна часовника си виновно. Беше след шест, а той въобще не се бе сетил да се обади на Тод.

— Ще се опитам да го хвана в магазина му, за да му спестя разкарването.

— Забравил си да му се обадиш, нали?

— Виновен.

— При тези обстоятелства ти е простено. Майка ми обади ли се?

Той беше с мобилния си телефон цял ден. Носеше го със себе си дори в тоалетната, затова знаеше със сигурност, че не бе пропуснал никакви обаждания.

— Не още.

Мисис Майнър, обаче, нямаше да чака много дълго преди да провери Дейзи.

— Просто вземи номера ѝ, а аз ще ѝ позвъня, когато се прибера вкъщи. Сега се обади на Тод — напомни му тя.

— Ще го направя.

Така и стана и късметът беше с него. Тод все още беше в Хънтсвил. Джак го осведоми за нещата и го помоли да вземе Дейзи.

— Разбира се, няма проблем. — Тод замълча. — Сайкс е споменал секс търговия. Може да има някаква информация за мъжа, когото търся или за дилърите, които продават ГХБ.

— По начина, по който се разпространява това нещо, всичко е възможно. Ако искаш сам да му зададеш няколко въпроса, мога да го уредя.

Тод отново замълча.

— Не мога да го направя официално.

— Знам. Ще накарам областния прокурор да го разпита за наркотиците, но ако искаш да говориш с него лично по-късно, просто ми кажи.

— Засега ще остана зад кулисите и ще видя какво ще изкопчи областният прокурор.

— Както решиш. Само не забравяй да вземеш Дейзи. Между другото, кученцето ѝ е с нея.

Тод отвърна предпазливо:

— Каза това, сякаш ме предупреждаваш за нещо.

— Не си срещал Мидас, нали?

— Какво е той, почти пораснал немски дог ли?

— Той е шестседмичен голдън ретрийвър. Пухена топка. Няма по-сладко куче от него. Разтапя сърцата на всички.

— И?

— Не му обръщай гръб.

Усмивайки се, Джак затвори телефона и се върна в стаята, където неговите следователи вземаха показанията на Сайкс. Друг следовател и патрулен полицаи бяха на път, за да доведат кмета за разпит. Всичко стана много бързо — от липсата на всякаква информация сутринта, до почти цялостното разлистване на случая вечерта. Част от нещата бяха чиста случайност, като например това, че забеляза мисис Нолан на връщане от Хънтсвил, защото тя караше хаотично, но повечето от събитията бяха пряк резултат от глупавите действия на някого. Дори Глен Сайкс, който беше дяволски хитър, бе постъпил глупаво като се бе забъркал в това. Всичко опираше до решенията, които вземаха, а престъпниците като цяло вземаха глупави решения.

Когато областният прокурор и асистента му дойдоха от Скотсбъро, първият бе видимо разтревожен. Той дръпна Джак

настрани и каза:

— Елтън Филипс е много уважаван член на общността. Трябва да сме много сигурни в информацията, с която разполагаме, преди да продължа напред с това разследване дори милиметър.

— Имаме го на запис, а също така и потвърждаващите показания на мистър Сайкс. Аз съм дяволски сигурен.

— Записът законно направен ли е?

— Съпругата на кмет Нолан го е записала с телефонния секретар от допълнителния апарат в спалнята ѝ.

Областният прокурор обмисли думите му. Това е бил собственият телефон на мисис Нолан, а кметът очевидно е знаел, че в къщата му има допълнителни телефонни апарати, затова не би могъл да настоява, че има очаквания за неприкосновеност що се отнася до телефонните му разговори. Правното основание изглеждаше доста солидно.

— Добре, нека видим какво има да ни каже мистър Сайкс.

Когато Темпъл Нолан видя бялата общинска кола да отбива по алеята му, си пое дълбоко дъх и се насили да остане спокоен. Всичко щеше да е наред. Предположенията на Сайкс бяха разумни; необмисленото телефонно обаждане на Дженифър можеше да бъде обяснено, както и молбата му към Русо да провери регистрационния номер. Както Сайкс бе посочил, след като не бе способен да намери Дейзи, не е извършено никакво престъпление. Ако тя е осъзнала, че е видяла нещо важно на паркинга на клуб „Бъфало“, вече трябваше да е казала на някого. Те бяха чисти.

На вратата се позвъни. Той бързо свали вратовръзката си и нави ръкавите на ризата си, за да си придаде небрежен и неразтревожен вид. Избра си страница от Хънтсвилския вестник и го взе със себе си, за да отвори вратата. Изглеждаше като човек, който си е чел вестника и си е почивал, като човек, който няма какво да крие.

Той си придаде леко изненадан вид, когато отвори вратата.

— Ричард — каза той на следователя. — Какво има?

— Искаме да ви зададем няколко въпроса относно едно твърдение на жена ви тази сутрин — каза следовател Ричард Хил и не звучеше никак извинително.

Това беше малко тревожно, помисли си Нолан.

— Разбира се. Влизайте. Надин ми каза, че Дженифър се е обадила в библиотеката, но аз не мислех, че някой ще го приеме на сериозно. Дженифър... има малък проблем с алкохола, както знаеш.

— Да, сър — каза следовател Хил. Той погледна вестника и навитите ръкави на ризата му. — Очевидно си отпочивате, сър?

— Денят бе изпълнен с вълнение. Донесох си малко документи у дома; след като довърша вестника и вечерям, ще поработя върху тях известно време. Нещо не е наред ли?

Хил погледна часовника на ръката си.

— Просто съм изненадан, че не си спомняте за събранието на Градския съвет тази вечер — каза той спокойно. — Започва след пет минути.

Кметът замръзна втрещен. Никога досега, от девет години насам, не бе пропускал събрание на Градския съвет. Ричард Хил знаеше, че трябва да е станало нещо сериозно, за да забрави напълно за събранието.

— Спомням си — каза той, опитвайки се да се прикрие. — Но ми се струва, че е най-добре да си остана вкъщи с Дженифър тази вечер. — Слава богу, че бе свалил гаражните врати, така че да не могат да видят, че колата на Дженифър не беше в там.

— Мисис Нолан е в управлението — каза следовател Хил, все още много спокоен и вежлив. — Ако дойдете с нас, сър, ще ви закараме до там.

— Дженифър е в управлението? — Господи, какво можеше да каже сега? Как щеше да обясни, че не знае къде е жена му? — Тя добре ли е? — Чудесно. Проява на безпокойство. Това беше вдъхновяващо.

— Мисис Нолан е много добре, сър.

— Какво облекчение, защото тя беше... извън контрол тази сутрин, ако разбирате какво имам предвид.

— Моля ви елате с нас.

— Разбира се. Ще взема колата си и ще ви последвам...

— Не, сър. Предпочитам да се возите при нас.

Нолан отстъпи назад, но Хил и другият полицай спокойно го обградиха и сграбчиха ръцете му, притискайки ги зад гърба му. Около китките му бързо бяха закопчани белезници.

Разгневен, той се втренчи в двамата мъже.

— Махни тези белезници от мен! Какво си мислиш, че правиш? Аз не съм престъпник и отказвам да бъда третиран като такъв.

— Това е стандартна процедура, сър, заради вашата и нашата сигурност. Ще бъдат махнати в управлението. — Те го отведоха от къщата насила, а хватката им върху ръцете му го насочваше напред.

— Уволнени сте! — извика той и лицето му се обагри в тъмночервено. — И двамата. Няма извинение за подобно държание.

— Да, сър — каза Хил, докато го слагаше на задната седалка на колата и след това затвори вратата.

Нолан беше толкова бесен, че едва можеше да диша. Джак Русо сигурно стоеше зад това, отмъщаваше си заради... със сигурност не защото беше поискал от него да провери регистрационния номер на Дейзи. Това беше нелепо. Но какво друго можеше да е? Може би Русо беше от безумно ревнивия тип мъже, които полудяваха при най-малкото внимание към приятелките им.

Единственото друго обяснение бе, че са повярвали на Дженифър.

Той започна да се поти много и се насили да забави дишането си. Можеше да се справи с това; само трябваше да остане спокоен. Без значение какво казва Дженифър, той можеше да обърне нещата така, че да хвърли съмнение върху всяка нейна дума. Все пак тя беше пияница и целият град го знаеше. Нямаше доказателство, само един телефонен разговор, който е дочула и се е почувствала длъжна да съобщи за него.

Когато стигнаха до полицейското управление, той беше удивен от броя на колите там. Случваше се нещо — нещо повече от събрание на Градския съвет. След това той видя трима от градските съветници да стоят отвън пред стъклените врати, водещи към управлението и стомахът му се заплете. Слънцето залязваше и безмилостната жегла бе намаляла, но ризата прилепна по гърба му от пот, когато Хил отвори вратата на колата и му помогна да излезе.

Градските съветници го погледнаха, но избягваха очите му. Сякаш гледаха животно в зоологическа градина — не показваха нищо повече от любопитство.

— Махни тези белезници! — каза той на Хил със свиреп полуглас. — По дяволите, Градският съвет гледа!

— Ще ги махна, когато сме вътре, сър — каза Хил, хващайки ръката му.

Коего означаваше, когато го държат там, където не може да избяга. Той се огледа трескаво наоколо и погледът му бе привлечен от позната кола. Беше сив додж и бе паркиран на едно от местата, обозначени за патрулни коли, но изглежда никой не го беше грижа за това.

Сайкс караше сив додж — обикновена кола, която казваше, че никой няма да забележи. Паркираната тук кола беше с регистрационна табела от окръг Медисън. Сайкс живееше в Медисън, точно отвъд Хънтсвил.

Защо Сайкс бе тук? Ако го бяха арестували, нямаше да му позволят да кара дотук, както не бяха позволили и на Нолан. Как въобще го бяха намерили? Нямаше причина Сайкс да бъде тук, освен ако...

Освен ако Сайкс не ги бе потърсил сам.

Той започна да се поти силно отново, а цветовете се сливаха пред погледа му.

— Сайкс! — изръмжа той, наведе рамото си и блъсна с него следовател Хил, отскубвайки се от хватката му. — *Сайкс!* — Той започна да тича към управлението. — Ти си копеле, Сайкс! Шибано копеле, *ще те убия!*

Следовател Хил и патрулният полицай го последваха и последният се хвърли напред, обви ръце около коленете на кмета и го повали на земята. Със закопчаните си в белезници ръце зад гърба, Нолан не можеше да се улови никъде и лицето му първо пое удара, плъзгайки се по грубия асфалт на паркинга и оставяйки кожа и кръв след себе си. Слиз и кръв се изливаха от счупения му нос, докато го изправяха на краката му.

— Сайкс! — каза той отново, но устата му беше пълна с кръв и думата беше неразбираема.

Градските съветници отстъпиха настрана, когато го вкараха през входната врата, а изражението им бе отвратено, сякаш са видели нещо противно. Темпъл Нолан се опита да измисли какво да каже, за да ги успокои, някаква подходяща реплика, която бе повтарял и използвал стотици пъти преди, и която винаги бе предизвиквала отговора, който той желаше, но в ума му не се появи в нищо.

В ума му не се появи абсолютно нищо.

[1] Американски сериен убиец, активен през 70-те години на 20 век, официално признат за виновен за убийствата на над тридесет жени. — Б.пр. ↑

Беше почти три часа сутринта. Смесеният военен отряд чакаше в нощта за доставката на руските момичета. Членове на полицейското управление на Хилсбъро, шерифският отдел на окръг Джаксън, шерифският отдел на окръг Медисън, ФБР и Службата за имиграция и натурализация се криеха зад дърветата, храстите, цистерната с пропан-бутан и всичко останало, което можеха да намерят. Бяха паркирали колите си на друг път и бяха изминали над миля разстояние през полето, за да достигнат до фургона.

Глен Сайкс беше там, за да изпълни обичайната си роля. Ако бе отишъл някой друг, за да приеме пратката, шофьорът на камиона щеше да се изнерви, а след като бе въоръжен, никой не го искаше изнервен. Момичетата в задната част на камиона бяха преживели достатъчно и без да рискуват да бъдат убити от рикоширали куршуми.

Джак лежеше под един голям бор, а черните му дрехи се сливаха с нощните сенки. Началниците на отделите рядко позволяваха такива неща, но бе решено, че неговият опит ще бъде добре дошъл. Според Сайкс обикновено имаше само шофьор, с който да се справят, но рускините бяха толкова скъпи, че Филипс поискал допълнителен охранител, за да е сигурен, че нищо няма да се обърка. Двамата мъже бяха числено превъзходани с петнадесет на един, но винаги имаше вероятност някой от тях да направи нещо глупаво; по дяволите, беше почти сигурно, че ще стане така, освен ако всичко не се получеше перфектно и служителите на реда хванеха двамата, още преди те да осъзнаят, че се случва нещо.

Черна пушка лежеше опряна в ръцете на Джак. Той знаеше колко точно натиск е нужен, за да натисне спусъка и какъв откат да очаква. Беше изстрелял хиляди патрони с това оръжие, познаваше всяка негова особеност, миризмата и усещането за тежестта в ръцете му. Беше стар приятел, такъв, който не подозираше, че му липсва, докато не го извадеше от шкафа в дома си и не почувстваше начина, по който приляга в ръцете му.

Сайкс беше вътре във фургона, светлините бяха включени и той гледаше телевизия. Те внимателно бяха претърсили фургона, за да се уверят, че мъжът няма намерение да се свърже с шофьора, но Джак мислеше, че дори да бяха наредили дузина телефони пред него, Сайкс пак нямаше да направи обаждането. Той хладнокръвно бе решил да намали присъдата си като им сътрудничи напълно, и щеше да се придържа към уговорката. Областният прокурор почти заплака от радост при изобилието от доказателства, които Сайкс му предостави и му бе предложил наистина сладка сделка. Сайкс дори нямаше да прекара време в затвора — само пет години условна присъда, но това не беше нищо за човек като него.

В далечината те чува воя на двигател да се издига над нощната какофония от звуци на жаби, щурци и нощни птици. Джак почувства прилив на адреналин и наложи строг контрол на реакциите си. Не би било разумно да се вълнува прекалено.

Пикапът, форд с разширена каросерия и каравана, отби към алеята, покрита с чакъл и водачът веднага намали светлините. Нямаше никакви знаци, като натискане на клаксона или просветване с фаровете. Вместо това Сайкс включи осветлението пред входа и отвори вратата на фургона. Той пристъпи навън и застана на най-високото от трите дървени стъпала, които водеха до вратата.

Шофьорът изключи двигателя и излезе.

— Здравей, Сайкс.

Охранителят остана в пикапа.

— Някакви проблеми? — попита Сайкс.

— Едно от момичетата се разболя. Повърна няколко пъти, но мисля, че е само от возенето отзад. Обаче вони. Трябваше да спра и да изчистя, за да не повърнат и другите момичета.

— Да ги вкарваме тогава вътре, за да могат да се поизмият. Мистър Филипс е нетърпелив да ги види.

— Той иска младата, нали? Тя е красиво малко същество, но е именно тази, която повръща толкова много, затова не е особено енергична в момента.

От далечината дойде шум от друга кола и всички замръзнаха на мястото си. Шофьорът изглеждаше разтревожен и Сайкс му направи знак с ръката си да остане на място.

— Стой където си — каза той тихо. — Няма за какво да се тревожим, просто преминаваща кола.

Но колата изглежда намаляваше скоростта си. Шофьорът отстъпи назад към пикапа и отвори вратата, плъзгайки се наполовина вътре, докато единият му крак все още бе на земята. Мъжете под дърветата знаеха, че той току-що се бе въоръжил. Всички държаха оръжията си и чакаха да видят какво ще се случи.

Колата обърна към алеята, а фаровете ѝ блестяха силно. Глен Сайкс незабавно се обърна настрани, за да запази нощното си зрение, а ръката му се вдигна, за да предпази очите му.

Колата, бял лексус, отби точно зад пикапа и светлините се изключиха. Зад волана излезе висок мъж с посивяваща руса коса, сресана назад. Той носеше костюм, въпреки че нощта бе задушна, а и кой въобще носеше костюм в три часа сутринта?

— Мистър Сайкс — каза равен глас с леко пресилен южняшки акцент, какъвто актьорите винаги използват.

След две години на юг, Джак вече можеше да различи някои от нюансите и знаеше, че това не беше акцент от Южна Алабама. Нещо в това му се стори фалшиво, просто бе твърде преувеличено.

— Мистър Филипс — каза Сайкс изненадано. — Не ви очаквахме.

Това беше вярно. Полицията на Скотсбъро не успя да открие Филипс, макар че те бяха доста въздържани в търсенето си. Докато не го вкараха в затвора, действаха възможно най-тихо, защото не искаха той да бъде предупреден и да има шанса да унищожи някакви доказателства или дори да се измъкне от града. Имаше достатъчно пари, за да живее комфортно в Европа или на Карибите, ако иска.

Сайкс погледна към шофьора и охранителя.

— Всичко е наред. Мистър Филипс ръководи нещата.

Двамата се успокоиха и излязоха от пикапа. Ръцете им бяха празни; и двамата бяха оставили оръжията си вътре.

— Напоследък има поредица от грешки — заяви Филипс, пристъпвайки към Сайкс. — Искан лично да наглеждам тази пратка, за да се убедя, че нищо няма да се обърка.

Което означаваше, че няма търпение да сложи ръцете си върху тринадесетгодишното момиче в задната част на пикапа, помисли си Джак, и стомахът му се сви от отвращение. Той бавно насочи мерника

си върху Филипс, защото присъствието му беше неочаквано, а в опита на Джек неочакваните неща означаваха неприятности.

— Този път нищо няма да се обърка — каза Сайкс със спокоен глас.

— Сигурен съм, че няма — измърка Филипс и извади пистолет от десния джоб на самото си. Той се прицели и застреля Сайкс преди някой от заобикалящите ги мъже въобще да може да реагира; Сайкс се блъсна назад във фургона и след това се строполи по стъпалата.

Пръстът на Джек внимателно натисна спусъка. Изстрелът му уцели Филипс точно където искаше и той се свлече с крясъци на земята.

В този момент сякаш попаднаха в ада.

За непосветените, експлозията от шум, светлини и движения, когато облечените в черно тежковъоръжени мъже се спуснаха от скривалищата си, докато крещяха „Полиция! Ръцете на тила!“, или се идентифицираха като ФБР, в зависимост от случая, нямаше да е нищо повече от ужасяващ безпорядък. За Джек това бе добре подготвена операция, тренирана много пъти, докато всеки един от мъжете вече знаеше какво да прави и какво да очаква. Двамата все още стоящи мъже знаеха упражнението: те замръзнаха, а ръцете им автоматично се заключиха зад главите им.

Рускините вътре в караваната изпаднаха в истерия, пищяха, плачеха и се опитваха да избягат, удряйки заключената врата. Агенти от Службата за имиграция и натурализация взеха ключа от шофьора и отвориха вратата, олюлявайки се назад от вонята. ИстERICните момичета изскочиха от своя затвор. Ритаха и драскаха, когато някой ги хванеше и задържеше.

Едно от момичетата успя да се измъкне от всички и избяга с все сила надолу по тъмния селски път, преди пълното изтощение да я накара да се препъне и да падне. Служителят, който я бе гонил, я вдигна и я взе в ръцете си като бебе, докато тя хлипаше и редеше истерични възклицания на родния си език. Агентите от Службата за имиграция и натурализация бяха предупредени и имаха под ръка рускоговореща агентка. Тя започна с опитите си да успокои момичетата, повтаряйки едни и същи неща отново и отново, докато накрая те наистина започнаха да я слушат.

Бяха седем и нито една от тях не бе по-голяма от петнадесет години. Бяха слаби, мръсни и изтощени. Според Сайкс обаче, не са били сексуално насилени; всички са девствени и щели да се продават за абсурдно високи цени на гангстерите, които после щяха да искат още по-високи цени от богати покварени мъже за привилегията да бъдат първите, които да ги изнасят. След това щяха да бъдат използвани за проститутки и да бъдат продавани и препродавани между престъпниците, които да ги използват за работа известно време и след това да ги продадат отново. Никоя от тях не говореше английски език; на всички им е било казано, че ако не съдействат, семействата им в Русия ще бъдат разстреляни.

Преводачката от Службата за имиграция и натурализация им повтори няколко пъти, че семействата им няма да пострадат, така че те ще могат да се приберат въщи. Най-накрая се успокоиха достатъчно до толкова, че предпазливо започнаха да мислят, че тя може и да казва истината. Мъчението им, дългото пътуване от Русия и бруталните условия, които бяха понасяли, правеха много трудно за тях да се доверят на някого точно сега. Те се събраха на едно място и гледаха облечените в черно хора, минаващи покрай тях, уплашени от мигащите светлини на аварийните коли, които пристигаха, но вече не правеха никакви опити да избягат.

Джак застана до Сайкс, докато медиците преглеждаха ранените мъже. Кръв от гърдите напояваше цялата лява страна на тялото му, но Сайкс бе в съзнание, макар и с бледо лице, докато медиците се опитваха да стабилизират състоянието му. Отзад, крясъците на Филипс се бяха превърнали в гърлени стенания.

Сайкс вдигна замъгления си от шок поглед към Джак.

— Ще... оживее ли?

Джак погледна през рамо към втория екип от медици.

— Може би. Ако не умре от сепсис. Не съм улучил бедрената артерия, но раните по слабините могат да бъдат наистина неприятни, ако е засегната част от дебелото черво.

— Слабините... — Сайкс почти успя да се усмихне. — Отнесъл си... топките му.

— Не съм проверил. Ако е останало нещо обаче, няма да функционира добре.

Сайкс се задъха и медикът каза:

— Извикахме хеликоптер, за да го транспортираме. — Кое то означаваше, че всяка минута е от значение за оцеляването на Сайкс.

— Все още не съм се предал — каза Сайкс и поглеждайки надолу към него, Джак си помисли, че ако очевидната сила на волята му можеше да го опази жив, тогава Сайкс щеше да даде показания на процесите срещу Нолан и Филипс.

В шест часа и тринадесет минути Джак стигна с уморени крачки до кабинета си. Не се бе прибирал вкъщи, не се бе къпал и все още носеше черната си пушка. Чувстваше се по-уморен от... по дяволите, откакто за последен път бе носил пушка, но също така се чувстваше добре. Искаше само да се погрижи за някои детайли и да се прибере при Дейзи.

Сайкс и Филипс бяха в хирургията на болницата в Хънтсвил, но дори ако Сайкс умреше, имаха повече от достатъчно, за да заведат дело.

Сайкс беше истински фонтан от информация. Мичъл бе убит заради навика си да дава дози ГХБ на момичетата — това бе довело до смъртта на две от тях, затова Нолан бе решил, че някой трябва да се справи с него. Когато бе разпитан за секс наркотиците, Сайкс бе казал имената на дилърите, които знаеше. Дузина различни разследвания бяха назначени като резултат от показанията на Глен Сайкс.

Знаейки всички детайли от Тод, Джак лично бе попитал Сайкс дали знае нещо за жената, на която е бил даден ГХБ в клуб „Бъфало“ и която е била изнасилена от най-малко шестима мъже. Това обаче беше единственият въпрос, за който Сайкс нямаше никакви отговори; Джак не мислеше, че някога ще има изобщо някакъв.

Когато той отвори вратата на кабинета, се втренчи невярващо в Ева Фей, която седеше на бюрото си. Тя погледна нагоре и протегна чаша прясно горещо кафе към него.

— Вземи, изглеждаш като човек, който се нуждае от него.

Той взе чашата и отпи. Аха, беше толкова прясно, че все още можеше да подуши кафените зърна. Той я погледна над ръба на чашата.

— Добре, Ева Фей, кажи ми как го правиш.

— Как правя какво? — попита тя с израз на учудване върху лицето си.

— Как знаеш кога идвам? Как винаги има горещо кафе, което ме чака? И какво по дяволите правиш тук в шест и петнадесет сутринта?

— Вчера беше натоварен ден — каза тя. — Имаше много неща, които не завърших, затова дойдох тук по-рано да се справя с тях.

— Обясни ми за кафето.

Тя погледна към него и се усмихна.

— Няма.

— Няма? Какво искаш да кажеш с това „няма“? Аз съм ти шеф и искам да знам.

— Упорит човек — каза тя и се завъртя обратно към монитора си.

Той знаеше, че първо трябваше да се прибере и да се изкъпе. Знаеше, че отчаяно се нуждае от сън. Но това, от което имаше най-голяма нужда, бе да види Дейзи, да бъде в компанията на жената, която никога не би паркирала на мястото за спешни случаи или дори не би нарушила правилата на движението. След мръсотията и мизерията, които бе видял, се нуждаеше от нейната чистота и непринудената ѝ добросъщност. И макар да знаеше, че тя е добре, имаше нужда да я види и очите да успокоят мозъка му. Не беше сигурен кога точно бе станала толкова важна за него, но имаше някои неща, с които човек не можеше да се бори. Освен това, щеше да му позволи да използва банята ѝ.

Тя отвори вратата почти веднага след като той почука.

— Чух те да приближаваш с колата — каза тя и след това го огледа добре. — Боже мой.

— Ще се измие — каза той, замахвайки към остатъците от черната боя по лицето си. Не бе успял да изтрие почти нищо със салфетките, които използва в мъжката тоалетна на управлението, но там нямаше никакъв сапун, а тази работа определено изискваше такъв.

Тя го изгледа съмнително.

— Надявам се.

Дейзи държеше Мидас и кученцето се бореше лудо да го достигне. Мидас не се интересуваеше как изглежда той, помисли си Джак и се протегна, за да вземе пухкавата топка в ръцете си. Мидас започна своя неистов ритуал по облизване и Дейзи му се намръщи.

— Не знам дали трябва да му позволяваш да прави това — каза тя.

— Защо не? Винаги го прави.

— Да, но ти обикновено не си покрит с разни... неща. Не искам да му стане нещо.

На Джак му хрумна да я сграбчи и да размаже малко от тези неща по нея, но тя вероятно щеше да го цапардоса. Изглеждаше невероятно красива, помисли си той, с разрошената си руса коса и сънени очи в различен цвят. Кожата ѝ беше свежа и чиста, а тънката розова роба, която носеше бе достатъчно плътна, за да не може да каже със сигурност дали има само чифт бикини отдолу.

— Помислих си, че ще искаш да знаеш, че всичко приключи успешно.

— Знаем. Тод ми се обади.

— Тод — той изръмжа името.

Харесваше Тод, дори му вярваше, но изведнъж почувства нажеженото жило на ревността. Не му допаднаше непринуденото приятелство на Дейзи с мъжа, защото дори и тя все още да имаше съмнения относно сексуалната ориентация на Тод, Джак нямаше.

— Не стой там, влез — каза тя, вземайки Мидас от него. Тя остави кученцето на пода, където то се втурна в търсене на забавление и игри. — Иди да си вземеш душ, докато аз направя закуска.

Това звучеше като рая. Той вече сваляше дрехите си, докато напускаше стаята, макар че имаше благоразумието да вземе всичко със себе си и да не оставя нищо на пода, което остриите зъбки на кучето можеха да превърнат в парцал. Изведнъж нещо, някаква внезапна остра нужда да въведе всичко в ред и да приключи с това веднъж завинаги, го спря на прага. Той погледна назад към нея.

— Дейзи.

Тя спря на вратата на кухнята.

— Да?

— Спомняш ли си сделката, която сключихме?

— Коя сделка?

— Тази, че ще се ожения за теб, ако забременееш.

Бузите ѝ почервенияха. Той обожаваше начина, по който тя все още се изчервяваше.

— Разбира се, че си спомням. Не бих започнала тази афера с теб, ако беше казал не. Хората трябва да бъдат отговорни и ако си мислиш, че можеш да се измъкнеш от сделката сега...

— Хайде да отидем в Гатлинбърг този уикенд и да се оженим.

Очите ѝ се ококориха, а устните ѝ се отвориха от изненада.

— Но аз не съм бременна. Поне не мисля, че... Беше само онзи път и...

— Значи ще опитаме отново — каза той, свивайки рамене, — ако настояваш да бъдеш бременна, преди да се оженим.

— Мили боже, разбира се, че не! Имаш предвид, че ти наистина искаш да...

— О, да — каза той тихо. — Искам.

Мидас се върна с лудешко подскачане обратно към всекидневната, а от устата му висеше парцал. Дейзи се наведе, хвана го и извади парцала.

— Нямах нищо против да имаш деца? Защото аз наистина искам поне две, а ти изглеждаше ужасен, когато те попитах дали имаш деца.

— Бях ужасен от мисълта, че може да имам такива от бившата ми.

— О. Това е добре.

Но тя не му даде категоричен отговор, просто стоеше там замислена и той започна да се притеснява. Джак пусна блузата си на пода и прекоси стаята, за да иде до нея. Той обви ръка около кръста ѝ, притисна я към себе си и сложи другата си ръка на шията ѝ, повдигайки брадичката ѝ с палец.

— Знам, че съм мръсен и миризлив — каза Джак, — но няма да те пусна, докато не получа отговора, който искам.

— Не просто отговор, а отговора, който искаш, така ли?

— Именно.

— Имам въпрос.

— Питай.

— Обичаш ли ме? — Тя незабавно се изчерви отново. — Не мисля, че си мой тип, но това изглежда няма значение. Колкото по-дълго съм край теб, толкова повече искам да бъдем заедно и силно желая да се омъжа за теб, но ако не се чувстваш по същия начин като мен, тогава не мисля, че трябва да се женим.

— Обичам те — каза той простичко. — По-ясен от това не мога да бъда. Сега ще се омъжиш ли за мен?

Тя се усмихваше щастливо пред него, с онази милионватова усмивка, която бе забелязал още първия път, когато бе говорил с нея при посещението си в библиотеката, за да се регистрира във виртуалната библиотека. Тази усмивка му въздействаше повече, отколкото русата коса или грима биха могли някога.

— Да, благодаря ти.

След това той я целуна и когато откъсна устни от нейните, не чувстваше и малко от умората, която бе усещал по-рано. Джак започна да я влачи през коридора.

— Забрави за закуската. Ела с мен под душа.

— Мидас... — започна тя, оглеждайки се наоколо за малкия дявол.

— Ще го вземем с нас. — Джак го грабна и дръпна блузата си от устата на кученцето. — Той също има нужда от вана.

— Няма, а и освен това не мисля, че мога да го направя, докато е с нас във ваната и ни гледа.

— Ще му вържа очите. — Той я задърпа в банята.

— Няма да правиш подобно нещо!

— Тогава ще затворим вратата и ще го оставим да си играе на пода. — Той направи това, което каза и реши, че жертването на блузата си струва спокойствието. Джак пусна дрехата си и Мидас се нахвърли върху нея.

Дейзи незабавно се наведе, за да я вземе, но Джак я спря и ефективно я лиши от робата и бикините ѝ, а след това я пъкна във ваната. Той махна останала част от дрехите си и също ги остави да паднат долу. Нека Мидас пирува.

Джак влезе във ваната и завъртя кранчето на водата, а когато стана гореща, пусна душа, прикривайки Дейзи с тялото си, докато първоначално леденостудената струя се превърна в топла. Когато я повдигна, тя обви ръцете си около врата му със сериозно изражение.

— Може ли да започнем с опитите още сега?

Вероятно беше твърде уморен да мисли ясно, или може би просто имаше други неща в главата си.

— Какви опити?

— Да имаме бебе — каза тя раздражено, но след това ахна, когато той се плъзна в нея.

Погледът ѝ незабавно се разфокусира, а главата ѝ клюмна назад сякаш беше твърде тежка за врата ѝ.

— Миличка — обеща той, — никога отново няма да ти се налага да купуваш „Парти пакет“.

ЕПИЛОГ

Евелин и леля Джо бяха надминали себе си с неделната вечеря — нещо като празненство в чест на Дейзи и Джак. Имаше вечеря в Гатлинбърг предишната седмица, веднага след сватбата им, но беше в ресторант и не се броеше. Сега масата почти пъшкеше под тежестта на всичката тази храна. Цялото семейство беше там, а също и Тод с приятеля му Хауърд, който Дейзи бе учудена да разпознае. Не си бе мислила, че Хауърд е гей, тъй като не виждаше смисъл да бъде в клуб „Бъфало“, ако е такъв. Разбира се, Джак все още бе категоричен, че Тод е нормален, затова може би тя нямаше добра преценка по тези въпроси.

Мидас обикаляше под масата и когато безпогрешно разпозна аромата ѝ, се плъосна в краката ѝ. Малкият му език докосна глезените ѝ и тя надникна под покривката, за да го провери. Имаше онзи сънен вид, който означаваше, че се е настанил за дрямка.

Той се бе изморил от приветстването на толкова много хора, с всеки от които, разбира се, трябваше да си поиграе, преди да премине на следващия.

Само преди няколко кратки седмици, тя бе отчаяна от това колко празен е животът ѝ, а сега бе препълнен. Семейството ѝ винаги бе до нея, разбира се, но тя бе открила няколко много добри приятели, а сега имаше Мидас... и също така Джак.

Как е могла някога дори да си помисли, че здравеняците не са неин тип? Този конкретен здравеняк беше точно това, от което се нуждаеше. Той винаги изглеждаше толкова силен, с късо подстриганата си прошарена коса, широките рамене и дебелия врат, както и арогантния начин, по който вървеше — като човек, заемащ цялото място около себе си и още толкова. Той освен това навлизаше в пространството ѝ, в леглото и извън него, но тя се бе научила да се приспособява. Ако той заемеше повече от полагащата му се половина на леглото, тогава тя нямаше къде другаде да спи, освен върху него и

затова, ако не е могъл да спи достатъчно напоследък, вината си беше негова.

Тя се чувстваше почти нажежена от радост — досега ѝ закъсняваше с четири дни. Дейзи беше зашеметена от възможността, че може да е забременяла толкова бързо, но пък Джак определено се трудеше доста, за да изпълни дълга си. Тя продължаваше да чака менструацията ѝ да започне, но тази сутрин надеждата внезапно бе надвита от здравия разум и тя бе почти сигурна. Когато си тръгнаха от дома на майка ѝ, щяха да отидат да купят тест за бременност. Утре сутрин щяха да знаят със сигурност.

Тя не можеше да прецени какво иска повече, син или дъщеря. Представи си как Джак подхвърля топка на малко упорито момченце и сърцето ѝ се разтопи. След това си представи малко момиченце, цялото в къдрички и букли, сгущено в мускулестите ръце на татко си и потръпна от възторг. Без значение какво дете ще има обаче, трябваше да помоли Тод да ѝ помогне с декорирането на детската стая, защото той имаше прекрасен вкус за вътрешно обзавеждане. И искаше да го попита дали желае да бъде кръстник на детето, макар че трябваше да обсъди това първо с Джак, защото той можеше да има друг приятел предвид.

Тод коментираше дантелената покривка на масата и тъкмо питаше майка ѝ дали знае колко е стара. Дейзи наклони глава, изучавайки го. Той беше спретнато облечен както винаги. Днес носеше бяла копринена риза и плисирани горскозелени панталони с тесен черен колан около кръста.

Под масата кракът на Джак побутна нейните, сякаш повече не можеше да понесе да не я докосва. Тя не му обърна внимание, защото погледът ѝ бе прикован в Тод.

Джак осъзна кого гледа тя и внезапно се размърда неспокойно.

— Дейзи... — започна той, но бе твърде късно.

Гласът ѝ отекна ясен и чист.

— Тод, знаеш ли кой цвят е плюс?

Хванат неподготвен, Тод се обърна към нея с учуден поглед.

— Това си го измисли, нали? — изтърси той.

Беше изминал почти един месец откакто Глен Сайкс бе излязъл от болницата и сега той шофираше към къщата на Темпъл Нолан, въпреки че бившият кмет вече не живееше там. Той бе пуснат под гаранция и се предполагаше, че живее в Скотсбъро до процеса му, но Сайкс не бе направил никакви усилия, за да разбере къде точно. Засега той се бе концентрирал върху това да остане жив и да възвърне силите си.

Беше в странно настроение, откакто го простреляха, макар че може би не бе толкова необичайно. Доближаването до смъртта обикновено имаше склонност да променя миогледа на човек, поне временно. Той все още си мислеше, че се бе справил с нещата по възможно най-добрия начин за себе си, въпреки че бе станало малко лошо накрая, когато се появи Филипс. Той си позволи една хладна усмивка. Все още се наслаждаваше на мисълта за добре прицеления изстрел на Русо.

Имаше още един човек, който вероятно се наслаждаваше при мисълта за този изстрел, точно колкото него, и именно това бе причината той да е тук в момента.

Сайкс позвъни на вратата и зачака. Чу стъпки и след това Дженифър Нолан отвори. Тя обаче не го познаваше и затова не отключи допълнителната външна врата с мрежа.

— Да?

Бе красива жена, помисли си той, повече от просто хубава. Сайкс бе чул, че е спряла пиенето, може и да беше, може и да не беше, но днес очите ѝ бяха чисти, макар и пълни със сенки от миналото.

— Аз съм Глен Сайкс — каза той.

Жената се загледа в него през мрежата и той знаеше какво си мислеше в момента тя. Беше служил на съпруга ѝ, посветен във всички мръсни тайни и вероятно знаеше за това, че Темпъл я бе дал на Филипс.

— Върви си — каза тя и започна да затваря вратата.

— Няма значение — каза той тихо и тя замръзна с ръка на вратата.

— Кое... кое няма значение? — Гласът ѝ бе нисък и напрегнат.

— Това, което стори Филипс. Няма значение. Той не е докоснал теб, а тялото ти.

Тя се завъртя, а очите ѝ бяха пълни с ярост.

— Да, докосна ме! Той уби част от мен, така че не идвай тук, за да ми казваш какво е направил или не е.

Мъжът мушна ръце в джобовете си.

— Ще му позволиш да спечели ли?

— Не той спечели, а аз. Аз съм тук, а онова, което е останало от него ще отиде в затвора, където съм сигурна, че ще бъде много популярен.

— Ще му позволиш да спечели ли? — повтори Сайкс, а хладният му поглед се закова в нейния и тя се поколеба.

Мигът се проточи, сякаш тя бе безпомощна да затвори вратата и да сложи край на това. Дъхът ѝ стана забързан и плитък.

— Защо си тук? — прошепна тя.

— Защото имаш нужда от мен — каза той и Дженифър отвори вратата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.